

ФЕНТЪЗИ ЕПОС НА ВСИЧКИ ВРЕМЕНА

РИЦАРЯТ НА СЕДЕМТЕ КРАЛСТВА

Из света на • ПЕСЕН ЗА ОГЪН И ЛЕД •

ИЗДАТЕЛСКА КЪЩА БАРД

ДЖОРДЖ Р. Р. МАРТИН

ДЖОРДЖ Р. Р. МАРТИН
РИЦАРЯТ НА СЕДЕМТЕ
КРАЛСТВА

Превод: Валерий Русинов, Венцислав Божилов

chitanka.info

Мартин ни представя за първи път своя „странстващ рицар“ без потекло сър Дънкан Високия и скуайъра му Ег в повестта „Странстващият рицар“, достигнала до финала на Световната награда за фентъзи.

Двамата герои стават много популярни и се завръщат за нови приключения в „Заклетият меч“. В следващата, изпълнена с живот и изключително занимателна повест „Гайнственият рицар“ Мартин повежда Дънк и Ег към ново приключение. Двамата участват в зловещ турнир, в който абсолютно нищо не е такова, каквото изглежда — включително и главните герои!

Династията, основана от Егон и сестрите му, устояла близо триста години. Друг крал от рода на Таргариен, Дерон Втори, по-късно включил Дорн във владението и обединил цял Вестерос под един владетел. Направил го с брак, не със завоевание, тъй като последният от драконите умрял половин век преди това. Действието в „Странстващият рицар“ се разиграва в последните дни от властването на Добрия крал Дерон, около сто години преди началото на първия от романите „Песен за огън и лед“, докато владението е в мир и династията Таргариен е на върха си. Разказва историята за първата среща между Дънк, скуайър на странстващ рицар, и Ег, момче, което е много повече, отколкото изглежда на пръв поглед, и за великия турнир на Ашфордски лъг. „Заклетият меч“, следващото сказание, подхваща историята им около година по-късно.

ПРЕДГОВОР

„Песен за огън и лед“ се роди като трилогия и оттогава нарасна до шест книги. Както е казал Дж. Р. Р. Толкин, разказът расте с разказването.

Средата за тези книги е големият континент Вестерос, свят и подобен, и различен от нашия, където сезоните траят с години и понякога с десетилетия. Застанал твърдо срещу Залезното море на западния край на познатия свят, Вестерос се простира от червените пясъци на Дорн на юг до ледените планини и замръзналите поля на север, където пада сняг дори през дългите лета.

Горските чедата били първите известни обитатели на Вестерос, през зората на дните: раса от дребни на ръст същества, те вдигали домовете си в зелените лесове и извайвали странни ликове в костенобелите язови дървета. След това дошли Първите хора, които преминали по сухоземен мост от по-големия континент на изток с бронзовите си мечове и коне и воювали с чедата столетия наред, преди най-сетне да сключат мир с по-древната раса и да приемат техните безименни древни богове. Спогодбата белязала началото на Века на героите, когато Първите хора и чедата споделяли Вестерос и сто кралства се въздигали и пропадали.

На свой ред дошли други нашественици. Андалите прехвърлили Тясното море на кораби и с желязо и огън помели кралствата на Първите хора и изтласкали чедата от лесовете им, като подложили на сеч много от язовите дървета. Донесли собствената си вяра, култа към бог със седем аспекта, чийто символ бил седемлъчката звезда. Само в далечния север Първите хора, предвождани от Старките на Зимен хребет, изтласкали новодошлите. Навсякъде другаде андалите триумфирали и издигнали свои кралства. Горските чедата се стопили и изчезнали, а Първите хора се смесили с бракове със завоевателите си.

Ройнарите пристигнали няколко хиляди години след андалите и дошли не като завоеватели, а като бежанци — прехвърлили морето на десет хиляди кораба, за да се спасят от нарастващата мощ на

свободното владение Валирия. Лордовете владетели на Валирия управлявали по-голямата част от познатия свят. Те били велики в тайното знание чародеи и се научили да отглеждат дракони и да ги подчиняват на своята воля. Четиристотин години преди началото на „Песен за огън и лед“ Ориста връхлетяла Валирия и унищожила престолния град за една нощ. Оттогава насетне великата Валирианска империя се разпаднала, затъвайки в раздори, варварство и война.

Вестерос, отвъд Тясното море, бил пощаден от най-лошото в последвалия хаос. По онова време на мястото на стотиците кралства останали само седем... но и те нямало да устоят много задълго. Потомъкът на изгубената Валирия Егон Таргариен акостира при устието на Черна вода с малка войска, двете си сестри (които били и негови съпруги) и три велики дракона. Яхнали драконите, Егон и сестрите му печелели битка след битка и покорили шест от седемте кралства на Вестерос с огън, меч и договаряне. Завоевателят събрал стопените извити мечове на падналите си врагове и от тях направил чудовищен бодлив трон: Железния трон, от който властвал оттогава насетне като Егон, Първия с това име, крал на андалите и на ройнарите, и на Първите хора, и Владетел на Седемте кралства.

Династията, основана от Егон и сестрите му, устояла близо триста години. Друг крал от рода на Таргариен, Дерон Втори, по-късно включил Дорн във владението и обединил цял Вестерос под един владетел. Направил го с брак, не със завоевание, тъй като последният от драконите умрял половин век преди това. Действието в „Странстващият рицар“, публикувана в първите „Легенди“^[1], се разиграва в последните дни от властването на Добрия крал Дерон, около сто години преди началото на първия от романите „Песен за огън и лед“, докато владението е в мир и династията Таргариен е на върха си. Разказва историята за първата среща между Дънк, скуайър на странстващ рицар, и Ег, момче, което е много повече, отколкото изглежда на пръв поглед, и за великия турнир на Ашфордски лъг. „Заклетият меч“, следващото сказание, подхваща историята им около година по-късно.

---

[1] Антология, съдържаща единадесет новели от различни автори, издадена от Робърт Силвърбърг: „Legends: Short Novels by the Masters of Modern Fantasy“, (1998 г.). — Бел. Dave ↑

СТРАНСТВАЩИЯТ РИЦАР

Пролетните дъждове бяха размекнали пръстта, тъй че на Дънк не му беше трудно да изкопае гроба. Избра място на западния склон на нисък хълм, защото старецът винаги бе обичал да гледа залеза.

— Още ден си отиде — въздъхваше. — А кой знае какво ще ни донесе утрешния, а, Дънк?

Е, утрешният бе донесъл дъждове, които ги намокриха до костите, а по-следващия бе донесъл влажен напорист вятър, а този след него — студ. На четвъртия ден старецът бе твърде изнемощял за езда. И сега си бе отишъл. Само преди няколко дни беше пял, докато язدهа, старата песен за онзи, дето отишъл до Града на гларуса да види прекрасна девица, но вместо за Града на гларуса беше пял за Ашфорд. „Хайде към Ашфорд, да видим прекрасната девица, хей-хо, хей-хо“, помисли Дънк с тъга, докато копаеше.

Когато дупката стана достатъчно дълбока, вдигна на ръце тялото на стареца и го пренесе до нея. Беше дребен и слаб мъж. Без ризница, шлем и оръжеен колан като че ли не тежеше повече от чувал с шума. Дънк беше страхотно висок за възрастта си, тромаво рошаво момче с едър кокал, на шестнайсет или седемнайсет години (никой не беше сигурен колко точно), към седем стъпки на ръст и тепърва започваше да наедрява. Старецът често пъти беше хвалил силата му. Винаги беше щедър в похвалите си. Нищо друго нямаше да му даде.

Положи го на дъното на гроба и постоя над него. Във въздуха отново миришеше на дъжд и той знаеше, че трябва да запълни дупката, преди да е завалило, но беше трудно да хвърли пръст над изнуреното старческо лице. „Трябваше някой септон да има тук, да каже няколко молитви над него, но той си има само мен.“ Старецът бе научил Дънк на всичко, което знаеше за мечове, щитове и пики, но хич го нямаше в ученето на думи.

— Бих ви оставил меча, но ще ръждяса в земята — отрони найсетне извинително младежът. — Боговете ще ви дадат нов, предполагам. Жалко, че умряхте, сир. — Помълча, разколебан какво

още да каже. Не знаеше молитви, нито една от началото до края. Старецът не си падаше много по молитвите. — Бяхте истински рицар и никога не ме биехте, когато не заслужавам — промълви накрая. — Освен оня път в „Девичият вир“. Ратайчето на хана изяде пая на вдовицата тогаз, не бях аз, казах ви. Вече е все едно. Боговете да ви пазят, сир. — Изрита пръст в дупката и започна да я пълни усърдно, без да поглежда онова нещо на дъното. „Дълго живя — помисли Дънк. — Беше по-скоро към шейсетте, отколкото петдесетте, а колко мъже могат да кажат това?“ Поне беше доживял да види още една пролет.

Слънцето клонеше на заник, когато нахрани конете. Бяха три: неговият скопец с хлътналия гръб, кобилата на стареца и Гръм, бойният му кон, който се яхваше само в турнир и на битка. Големият кафяв жребец не беше толкова бърз или силен като някога, но все още имаше бистро око и пламенен дух и беше по-ценен от всичко, което Дънк вече притежаваше. „Ако продам Гръм и стария Кестен, със седлата и такъмите, ще взема достатъчно сребро за...“ Дънк се намръщи. Единственият живот, който познаваше, беше животът на странстващ рицар, пътуващ от замък на замък, наемащ се на служба при един или друг лорд, сражаващ се в техните битки и хранещ се в залите им, докато свърши войната, пък след това — отново по пътя. Имаше и турнири от време на време, макар и по-рядко, а знаеше, че някои странстващи рицари се отдаваха на разбойничество през гладните зими, но старецът никога не го беше правил.

„Бих могъл да намеря друг странстващ рицар, на който му трябва скуайър да се грижи за животните му и да му чисти ризницата. Или да ида в някой град, Ланиспорт или Кралски чертог, и да се включа в Градската стража. Или пък...“

Беше струпал нещата на стареца под един дъб. В платнената кесия имаше три сребърни елена, деветнайсет медни петака и един очукан гранат. Като с повечето странстващи рицари, най-голямата част от земното богатство на стареца бе вложено в конете и оръжията му. Дънк вече притежаваше плетена ризница, чиято ръжда бе стъргал хиляда пъти. Железен полушлем с широк предпазител на носа и щръбка на лявото слепоочие. Оръжеен колан от напукана кафява щавена кожа и дълъг меч в ножница от дърво и кожа. Кама, бръснач и брус. Наколеници и предпазител за шията, осем стъпки дълга пика от ясен, увенчана с жесток железен връх, и дъбов щит с очукана метална

рамка, с герба на сир Арлън от Пенитрий: крилат бокал, сребърен на кафяво поле.

Дънк погледна щита, надигна оръжейния колан и хвърли отново око на щита. Коланът бе направен за мършавите бедра на стареца. Изобщо нямаше да му стане, както и ризницата. Върза ножницата с едно конопено въже, стегна го на кръста си и извади дългия меч.

Лезвието беше право и тежко, добра, в замък кована стомана, меката кожа на ръкохватката увита около дърво, ефесът — гладко излъскан черен камък. Колкото и да беше прост, мечът добре прилягаше в дланта му и Дънк знаеше колко остър е, след като безброй нощи се беше трудил над него с бруса и мазния парцал, преди да легнат да спят. „Ляга в дланта ми толкова добре, колкото и в неговата — помисли си. — А на Ашфордски лъг има турнир.“

Блага стъпка имаше по-лек ход от стария Кестен, но Дънк все пак беше натъртен и уморен, когато зърна хана напред, висока сграда от кал и дърво край един поток. Топлата жълта светлина, сипеща се от прозорците, изглеждаше толкова подканяща, че не можеше да го подмине. „Имам три сребърника — каза си. — Достатъчно за толкова ядене и халби ейл, колкото смея да изпия.“

Докато се смъкваше от седлото, от потока излезе голо момче и почна да се бърше с грубо тъкано кафяво наметало.

— Ти ли си конярчето? — подвижна му Дънк. Момчето не изглеждаше на повече от осем-девет години, хилаво и с нездрав цвят на лицето, босите му крака бяха оцапани с кал до глезените. Косата обаче беше най-смахнатото нещо у него. Нямаше никаква коса. — Искам кобилата ми да се изтърка. И овес и за трите коня. Можеш ли да се погрижиш за тях?

Момчето го изгледа нагло.

— Що не? Стига да искам.

Дънк се намръщи.

— Тия не ми минават. Аз съм рицар, държа да го знаеш.

— Не приличаш на рицар.

— Всички рицари ли изглеждат еднакво?

— Не, но и на тебе не приличат. Вместо с колан си се препасал с въже.

— Докато държи ножницата, ми върши работа. Хайде, погрижи се за конете ми. Получавах медник, ако се справиш добре, ако не — плесник по врата. — Не изчака да види как хлапето ще приеме това, а се обърна и се вмъкна през вратата.

Очакваше в този час ханът да е препълнен, но гостилницата се оказа почти празна. Младо лордче с мантия от фина дамаска бе задрямало на една маса и похъркваше тихо в локва разлято вино. Освен него нямаше никого. Дънк се заозърта колебливо, докато найсетне от кухнята влезе едра ниска жена с бледо лице и рече:

— Сядай където ти хареса. Ейл ли ще искаш, или ядене?

— И двете.

Дънк седна до прозореца, по-надалече от спящия.

— Има печено агнешко със сос от билки и диви патици, синът ми ги застреля. Кое от двете ще искаш?

Не беше ял в хан от половин година, ако не и повече.

— И двете.

Жената се засмя.

— Е, достатъчно си голям и за двете. — Наля халба ейл и я донесе на масата му. — Ще искаш ли и стая за нощта?

— Не. — Нищо нямаше да му дойде по-добре от мек сламеник и покрив над главата, но трябваше да внимава с парите. И голата земя щеше да свърши работа. — Малко ядене, ейл и хващам за Ашфорд. Колко още има дотам?

— Един ден езда. Дръж на север, когато пътят се раздвои при изгорялата мелница. Момчето ми погрижи ли се за конете ти, или пак офейка нанякъде?

— Не, там е — отвърна Дънк. — Май нямаш клиентела.

— Половината градче замина да гледа турнира. И моите щяха да идат, ако ги бях пуснала. Ще получат този хан, като си отида, но на момчето му се ще повече да се перчи с войниците, а момичето все въздиша и се кикоти, щом някой рицар мине насам. Кълна се, не мога да проумея защо. Рицарите са досущ като другите мъже и не знам някой турнир да е променил цената на яйцата. — Изгледа Дънк с любопитство: мечът и щитът му й говореха едно, възвеният колан и грубата туника — съвсем друго. — И ти ли си се запътил за турнира?

Той отпи от ейла, преди да отвърне. Ореховокафяв беше, и гъст на езика, точно както го обичаше.

— Аха. Смятам да съм шампион.

— Тъй ли? — рече много учтиво ханджийката.

В другия край на гостилницата лордчето вдигна глава от локвата вино. Лицето му имаше нездрав жълтеникав цвят под чорлавата песьчливокафява коса и руса четина, набола по брадичката. Потърка уста, примига към Дънк и каза:

— Сънувах те. — Посочи го с пръст и ръката му потрепери. — Стой настрана от мен, чуваш ли? Стой *много* настрана от мен.

Дънк го зяпна объркано.

— Милорд?

Ханджийката се наведе към него.

— Не му обръщай внимание, сир. Само пие и приказва за сънищата си. Ще ида да донеса яденето. — Разшава се и се върна в кухнята.

— Ядене? — Лордчето го изрече като мръсна дума. Вдигна се на крака и се олюля, с едната ръка на масата, за да не падне. — Ще ми призлее. — Предницата на туниката му беше почервеняла и спечена от стари петна вино. — Исках курва, но ни една не може да се намери тука. Всички са заминали за Ашфордски лъг. Милостиви богове, трябва ми вино! — Излезе залитайки от гостилницата и Дънк чу как се заизкачва по стъпалата, като си тананикаше нещо под нос.

„Тъжно същество. Но защо си помисли, че ме познава?“ Дънк се замисли над халбата ейл.

Агнешкото се оказа най-вкусното, което изобщо бе ял, а патицата беше още по-вкусна, сготвена с череша и лимони и съвсем не толкова мазна като повечето. Ханджийката донесе и грах в масло, и овесен хляб, още горещ от фурната. „Ей това значи да си рицар — каза си Дънк, докато осмукваше последното късче месо от кокала. — Добра храна и ейл на корем и никой, който да ме шамароса по врата.“ Взе си втора халба ейл с яденето, трета да го полее и четвърта, защото нямаше кой да му каже, че не може, а когато приключи, плати на стопанката със сребърен елен и пак му върнаха цяла шепа медници.

Когато излезе навън, беше съвсем тъмно. Стомахът му беше пълен и кесията малко поолекнала, но се чувстваше добре, щом тръгна към конюшнията. Чу напред конско цвилене.

— Кротко, кротко — рече момчешки глас.

Дънк забърза намръщен.

Завари конярчето яхнало Гръм и облякло ризницата на стареца — тя беше по-дълга от него. Бе килнало шлема назад на голата си глава, за да не покрива очите му. Изглеждаше много решително и абсолютно нелепо. Дънк спря на прага на конюшната и се засмя.

Момчето вдигна очи, изчерви се и скочи на земята.

— Милорд, не исках да...

— Крадец. — Постара се да го каже сериозно. — Смъквай тая броня и се радвай, че Гръм не те е ритнал в глупавата глава. Той е боен кон, не момчешко пони.

Момчето свали шлема, хвърли го на сламата и заяви дръзко:

— Мога да го яздя не по-зле от вас.

— Затваряй си устата, наглост няма да търпя. И ризницата, хайде, сваляй я. Какво си мислиш, че правиш?

— Как да ви го кажа със затворена уста? — Момчето се изсули от ризницата и я пусна да падне.

— Можеш да си я отвориш, за да отговориш — рече Дънк. — Сега вдигни ризницата, изступай прахта и я върни там, откъдето си я взел. И шлема също. Нахрани ли конете, както ти казах? И изтърка ли Блага стъпка?

— Да. — Момчето изтръска сламата от ризницата. — Отивате в Ашфорд, нали? Вземете ме с вас, сир.

Ханджийката го беше предупредила за това.

— А какво ще каже майка ти?

— Майка ми ли? — Момчето сбръчка лице. — Майка ми е мъртва, нищо не може да каже.

Дънк се изненада. Не беше ли ханджийката майка му? Може би просто чиракуваше при нея. Главата му беше леко замаяна от ейла.

— Сирак ли си? — попита колебливо.

— А ти? — подхвърли момчето в отговор.

— Бях, някога — призна Дънк. „Докато старецът не ме прибра.“

— Ако ме вземеш с теб, мога да съм ти скуайър.

— Не ми трябва скуайър.

— На всеки рицар му трябва скуайър — каза момчето. — На тебе май ти трябва повече, отколкото на всеки друг.

Дънк вдигна заканително ръка.

— А на теб май ти трябва шамар по врата, както ми се струва. Напълни ми чувал с овес. Потеглям за Ашфорд... сам.

И да беше уплашено, момчето го прикри добре. Постоя предизвикателно, скръстило ръце, но точно когато Дънк вече се канеше да вдигне ръце от него, се обърна и тръгна да донесе овеса.

Дънк се успокои. „Жалко, че не мога да... но то ще живее по-добре тук в хана, по-добре, отколкото ако стане скуайър на странстващ рицар. Да го взема няма да е добрина.“

Само че още усещаше разочарованието на хлапака и щом се качи на Блага стъпка и взе повода на Гръм, реши, че един меден петак може да го ободри.

— Дръж, момче, за помощта.

Метна му монетата с усмивка, но конярчето не посегна да я улови — тя падна в пръстта между босите му стъпала и то я остави да лежи там.

„Ще я щипне веднага щом се отдалеча“, каза си Дънк. Обърна кобилата и излезе от хана, повел другите два коня. Дърветата бяха яркозелени на лунната светлина и небето беше безоблачно и осеяно със звезди. Но когато подкара надолу по пътя, усещаше погледа на конярчето в гърба си, унило и смълчано.

Когато Дънк дръпна юздите в края на широкия Ашфордски лъг, следобедните сенки вече се удължаваха. Три реда павилиони вече бяха вдигнати на тревистото поле. Някои бяха малки, други големи; някои четвъртити, други кръгли; някои от корабно платно, други от лен или коприна. Но всички бяха ярко оцветени, с дълги знамена, веещи се на централните пилони, по-ярки от поле с диви цветя, пищно червено и слънчево жълто, безброй оттенъци на зелено и синьо, черно, сиво и пурпур.

Старецът беше яздил с някои от тези рицари. Други Дънк знаеше от истории, разправяни в гостилници и край лагерни огньовете. Макар така и да не беше научил магията на писмото и четмото, старецът беше неумолим, станеше ли дума за ученето му на хералдика, и често го упражняваше, докато яздеха. Славеите бяха на лорд Карън от Блатата, толкова изкусен с лирата, колкото и с пиката. Коронованият елен беше на сир Лайънъл Баратеон, Смеещата се буря. Дънк различи ловеца на Тарли, пурпурната мълния на дома Дондарион, червената ябълка на Фосоуей. Ей там ревеше лъвът на Ланистър, златен на огненочервено

поле, а там тъмнозелената морска костенурка на Естермонт плуваше през светлозелено поле. Кафявата палатка под червен жребец можеше да е само на сир Ото Бракън, наречен Звяра на Бракън, откакто бе убил лорд Куентин Блекууд преди три години на турнир край Кралски чертог. Дънк чу, че сир Ото ударил толкова здраво със затъпената дълга брадва, че разбил забралото на лорд Блекууд и лицето под него. Видя и няколко знамена на Блекууд, на западния край на лъга, колкото се може по-далече от сир Ото. Марбранд, Малистър, Каргил, Уестърлинг, Суан, Мълъндор, Хайтауър, Флорент, Фрей, Пенроуз, Стоукуорт, Дари, Парън, Уайлд. Като че ли всеки благороднически род на запад и юг беше пратил по някой и друг рицар на Ашфорд да види прекрасната девица и да влезе в дръзките двубои в нейна чест.

Но колкото и хубава гледка да бяха павилионите. Дънк знаеше, че там няма място за него. Протритото вълнено наметало щеше да е единственият му подслон тази нощ. Докато лордовете и великите рицари вечеряха с угоени петли и прасенца сукалчета, вечерята за Дънк щеше да е кораво и жилаво парче солено говеждо. Много добре знаеше, че ако вдигне бивака си на равното зелено поле, ще му се наложи да търпи мълчаливо презрение и открити подигравки. Някои навярно щяха да се държат добродушно с него, но по начин, който щеше да е още по-унизителен.

Един странстващ рицар трябваше да държи здраво на гордостта си. Без нея не беше нищо повече от наемен меч. „Трябва да си спечеля мястото сред тях. Ако се бия добре, някой лорд може да ме вземе в домакинството си. Тогава ще яздя в знатна компания и ще ям прясно месо всяка вечер в залата на замък, и ще вдигам своя си павилион на турнири. Но първо трябва да се справя добре.“ С неохота обърна гръб на турнирното поле и поведе конете си през дърветата.

В крайнините на просторната ливада, чак на половин миля от градчето и замъка, намери едно място, където завой на ручей бе оформил дълбок вир. По краищата му растеше гъста тръстика и голям бряст бе извисил зелената си корона над всичко. Пролетната трева беше зелена като рицарско знаме и мека на допир. „Това ще е павилионът ми — каза си Дънк. — Павилион с листат покрив, по-зелен и от знамената на Тиреловци и Естермонтковци.“

Най-напред бяха конете. Щом се погрижи за тях, се съблече и нагази във вира да отмие прахта от пътя.

— Един истински рицар е и набожен, и чист — казваше винаги старецът и държеше да се мият от глава до пети всеки път, щом луната се обърнеше, все едно дали миришеха на вкиснало, или не. След като вече бе рицар, Дънк се закле да прави същото.

Поседя гол под бряста, докато изсъхне — топлият пролетен въздух галеше приятно кожата му, — загледан в едно водно конче, прелитащо лениво между тръстиките. „Защо на водното конче някъде му викат драконова муха? — зачуди се младежът. — Та то изобщо не прилича на дракон.“ Не че изобщо беше виждал дракон. Старецът беше виждал обаче. Дънк беше чул историята петдесетина пъти, как сир Арлън бил още малко момче, когато дядо му го взел до Кралски чертог и как видели последния дракон там, в годината преди да умре. Бил зелен и женски, малък и закърнял, със спаружени криле. Нито едно от яйцата ѝ не се било излюпило.

— Според някои крал Егон я отровил — разправяше старецът. — Третият Егон ще да е бил, не бащата на крал Дерон, а тоя, дето го наричат Драконова гибел или Егон Нещастния. Страх го било от дракони, щото видял как звярът на чичо му изял собствената му майка. Летата станаха по-къси, откак последният дракон умря, а зимите по-дълги и по-жестоки.

Щом слънцето се смъкна под върховете на дърветата, захладня. Дънк усети, че кожата му настръхва, изтупа туниката и бричовете си в ствола на бряста да махне прахта колкото може, и ги навлече отново. На заранта щеше да потърси старшия на игрите и да запише името си, но тази нощ трябваше да се погрижи за други неща, ако се надяваше да участва.

И без да гледа отражението си във водата, знаеше, че не прилича много на рицар, тъй че окачи щита на сир Арлън на гърба си, за да се вижда гербът. Върза конете, остави ги да скубят гъстата зелена трева под бряста и се отправи пешком към полето на турнира.

В обичайни времена ливадата служеше за обща мера на хората от градчето Ашфорд оттатък реката, но сега се беше преобразила. За една нощ бе изникнало второ градче, селище от коприна вместо от камък, по-обширно и по-красиво от по-големия си брат отсреща. Десетки търговци бяха вдигнали щандовете си покрай полето, продаваха кече и

плодове, колани и ботуши, кожи и ловни соколи, грънци, скъпоценни камъни, калаени съдове, подправки, пера за стрели и всякаква друга стока. Жонгльори, кукловоди и фокусници обикаляха сред тълпите и упражняваха занаята си... както и курвите и джебчиите. Дънк грижливо държеше ръка на кесията си.

Надуши миризмата на наденици, цвърчащи над един пушлив огън, и устата му се напълни със слюнка. Купи една с медник от кесията и рог ейл, за да я полее. Докато ядеше, погледа битка на боядисан дървен рицар с боядисан дървен дракон. Кукловодката, която движеше дракона, също беше хубава за гледане: висока сладурана от Дорн с маслинена кожа и черна коса. Беше тънка като пика и с не особено впечатляващи гърди, но на Дънк му харесваше лицето ѝ и как пръстите ѝ караха дракона да щрака с челюсти и да се плъзга в края на конците си. Щеше да хвърли някой петак на момичето, ако можеше да си позволи, но точно сега му трябваше всяка монета.

Сред търговците имаше и оръжейници, както се беше надявал. Един тироши с раздвоена вапцана в синьо брада продаваше красиви шлемове — пищни фантастични неща, изковани във формата на птици и зверове и инкрустирани със злато и сребро. По-натам видя майстор на мечове, който продаваше евтини стоманени лезвиета, и още един, чиято работа беше много по-фина, но меч си имаше.

Мъжът, който му трябваше, беше чак в края на реда. Фина плетена ризница и люспести стоманени ръкавици бяха изложени на масата пред него. Дънк ги огледа внимателно и каза:

— Добра ти е работата.

— Най-добрата. — Ковачът беше късокрак, не повече от пет стъпки висок, но широк и плещест колкото Дънк. Имаше черна брада, огромни длани и нито капка скромност.

— Трябва ми броня за турнира — каза Дънк. — Добра кираса, яка, и цял шлем. — Полушлемът на стареца щеше да стане на главата му, но искаше повече защита за лицето, отколкото можеше да предложи само предпазителят за носа.

Майсторът оръжейник го изгледа от глава до пети.

— Едър си, но съм снаряжавал и по-едри. — Излезе иззад масата. — Смъкни се на колене, трябва да взема мярка на тия рамене. И на дебелия ти врат също. — Дънк коленичи. Оръжейникът премери с парче навързана на възли кожа около раменете, изсумтя, плъзна я

около врата му, изсумтя отново. — Вдигни си ръката. Не, дясната. — Изсумтя трети път. — Сега се изправи. — Вътрешната страна на крака, дебелината на прасеца и ширината на кръста му докараха още сумтене. — Имам няколко парчета във фургона, които може да ти станат — каза мъжът, щом приключи. — Никакви хубости със злато и сребро, имай предвид, само добра стомана, здрава и проста. Правя шлемове, които приличат на шлемове, не на крилати прасета и шантави чуждоземни плодове, но моите ще ти свършат по-добра работа, ако те фрасне пика в лицето.

— Само това искам — каза Дънк. — Колко?

— Седемстотин елена, от добро чувство.

— Седемстотин елена?! — Беше повече, отколкото очакваше. — Аз... бих могъл да ти заменя малко стара броня, за по-дребен мъж... полушлем, ризница...

— Пейт Стоманата продава само своя работа — заяви мъжът. — Но сигурно бих могъл да използвам метала. Стига да не е много ръждясал, ще го взема и ще те облека за шестстотин.

Дънк можеше да го замоли да му даде бронята на доверие, но знаеше що за отговор ще получи молбата му. Беше пътувал със стареца достатъчно дълго, за да научи, че търговците са забележително недоверчиви към странстващите рицари, повечето от които всъщност не бяха много по-добри от разбойници.

— Ще ти дам два сребърника сега, а бронята и останалите пари утре.

Майсторът го изгледа за миг.

— Два сребърника за ден. След това си продавам работата на следващия.

Дънк извади двата елена от кесията си и ги плесна в мазолестата длан на оръжейника.

— Ще получиш всичкото. Смятам да съм шампион тука.

— Тъй ли? — Пейт захапа една от монетите. — А тия другите са дошли просто да те поздравят, предполагам?

Когато закрачи обратно към бряста, луната се беше издигнала високо. Зад него Ашфордски лъг беше грейнал от светлините на факли. Над тревата се носеха звуци на песен и смях, но настроението на Дънк

бе мрачно. Можеше да се сети само за един начин да спечели пари за бронята си. Надвиеха ли го...

— Само една победа ми трябва — измърмори на глас. — Не е чак толкова много да се надявам.

Старецът изобщо не би се надявал на това. Сир Арлън не беше излизал на двубой от деня, в който бе свален от коня от принца на Драконов камък в турнир в Бурен край, преди много години.

— Не всеки мъж може да се хвали, че е строшил седем пики срещу най-добрия рицар в Седемте кралства — казваше. — Не бих могъл изобщо да се надявам да постигна нещо по-добро, тъй че защо да опитвам?

Дънк подозираше, че възрастта на сир Арлън има повече общо с това от принца на Драконов камък, но никога не посмя да го каже. Старецът си имаше своята гордост, до самия край. „Аз съм бърз и силен. Той винаги го твърдеше. Това, което беше вярно за него, не е задължително вярно и за мен“, каза си упорито.

Докато минаваше през буренясало парче земя и премисляше шансовете си, видя зад храстите мигаща светлина на огън. „Какво е това?“ Дънк не спря, за да помисли. Мечът се озова в ръката му сякаш сам и той връхлетя с рев през тревата.

И изведнъж спря, видял момчето край огъня.

— Ти!? — Отпусна меча. — Какво правиш тук?

— Пека риба — отвърна плешивото момче. — Искаш ли?

— Исках да кажа, как *стигна* тук? Кон ли открадна?

— Качих се на задницата на една кола, с един, който караше агнета за масата на милорд Ашфорд.

— Е, виж тогава дали още е тук или си намери друга кола. Не те искам.

— Не можеш ме накара да се махна — отвърна нагло момчето. — Омръзна ми онзи хан.

— Няма да търпя нахалството ти — предупреди го Дънк. — Би трябвало да те метна на коня си веднага и да те закарам вкъщи.

— Ще трябва да яздиш чак до Кралски чертог — отвърна момчето. — Ще пропуснеш турнира.

„Кралски чертог.“ За миг Дънк се зачуди дали не му се подиграва, но момчето нямаше как да знае, че и той е роден в Кралски

чертог. „Още един нещастник от Квартала на бълхите най-вероятно. И кой може да го вини, че иска да се махне оттам?“

Почувства се глупаво, застанал така с меч в ръка над осемгодишно сираче. Прибра го в ножницата и изгледа момчето кръвнишки, за да му даде да разбере, че няма да търпи глупости. „Би трябвало да го натупам хубаво поне“, мина му през ума, но детето изглеждаше толкова окаяно, че не можеше да се насили да му посегне. Огледа бивака си. Огънят гореше весело в спретнат каменен кръг. Конете бяха изчеткани, а дрехите му висяха от клоните на бряста и съхнеха над пламъците.

— Какво правят дрехите ми там?

— Изпрах ги — отвърна момчето. — И се погрижих за конете, запалих огъня и налових тая риба. Щях да вдигна и павилиона ти, но не можах да го намеря.

— Това ми е павилионът. — Дънк махна с ръка над главата си, към надвисналите над тях клони на високия бряст.

— Това е дърво — отвърна равнодушно момчето.

— На един истински рицар повече не му трябва. Предпочитам да спя под звездите вместо в някоя одимена палатка.

— А ако завали?

— Дървото ще ме подслони.

— Дърветата пропускат.

Дънк се засмя.

— Пропускат, да. Е, честно казано, нямам пари за павилион. А ти вземи я обърни тази риба, че ще изгори отдолу и ще остане сурова отгоре. Изобщо не ставаш за кухненски ратай.

— Мога да стана, ако искам — измърмори момчето, но обърна рибата.

— Какво е станало с косата ти? — попита Дънк.

— Майстерите я обръснаха. — Изведнъж се смути, придърпа качулката на кафявото си наметало и покри главата си.

Дънк беше чувал, че го правят понякога, за да махнат въшки, ларви или някоя болест.

— Болен ли си?

— Не. Как се казваш?

— Дънк.

Малкият нещастник се изсмя, сякаш това бе най-смешното, което беше чувал някога.

— Дънк?! Сир Дънк? Не е никакво име за рицар. Да не е краткото за Дънкан?

Дали? Старецът го беше наричал просто Дънк, доколкото можеше да си спомни, а не помнеше много от предишния си живот.

— Дънкан, да. Сир Дънкан от... — Дънк не беше имал никакво друго име, да не говорим за дом. Когато сир Арлън го беше намерил, живееше подивял из вертепите и задните улички на Квартала на бълхите. Никога не беше познавал баща си или майка си. Какво трябваше да каже? „Сир Дънкан от Квартала на бълхите“ не звучеше много рицарско. Можеше да вземе за прозвище Пенитрий, но ако го попитаха къде е това? Никога не беше ходил в Пенитрий, нито пък старецът беше говорил много за него. Намръщи се за миг и изломоти: — Сир Дънкан Високия. — Наистина беше висок, никой не можеше да го оспори, а и звучеше внушително.

Макар че малкият подлец май не мислеше така.

— Никога не съм чувал за никакъв сир Дънкан Високия.

— Всеки рицар в Седемте кралства ли знаеш?

Момчето го изгледа дръзко.

— Добрите.

— И мен ме бива. След турнира всички ще знаят, че съм от най-добрите. А *ти* имаш ли си име, крадецо?

Момчето се поколеба, после каза:

— Ег^[1].

Дънк не се засмя. „Главата му наистина прилича на яйце. Малките момчета могат да са жестоки, а порасналите мъже също.“

— Ег, би трябвало да те скъсам от бой и да те пратя да си вървиш по пътя, но истината е, че нямам павилион и нямам скуайър също така. Ако се закълнеш, че ще правиш каквото кажа, ще те оставя да ми служиш за турнира. След това... ами, ще видим. Ако реша, че си струва да те задържа, ще имаш дрехи на гърба и храна в корема. Дрехите може да са груба вълна и храната солено говеждо и солена риба, и може би сърнешко понякога, когато сме из горите, но няма да си гладен. И обещавам да не те бия, освен когато си го заслужиш.

Ег се усмихна.

— Да, милорд.

— Сир — поправи го Дънк. — Аз съм само странстващ рицар. — Зачуди се дали старецът го гледа сега отгоре. „Ще го науча на бойните изкуства също както вие ме научихте, сир. Изглежда читаво момче, може и да стане рицар един ден.“

Рибата все още беше малко сурова отвътре и момчето не беше махнало всички кости, но все пак беше несравнимо по-вкусна от коравото солено говеждо.

Скоро Ег заспа до гаснещия огън. Дънк се излегна на гръб наблизно, пъхнал големите си ръце под главата, и се зазяпа в нощното небе. Чуваше далечна музика от турнирното поле, на половин миля от бивака му. Звездите бяха навсякъде, хиляди и хиляди. Една падна, докато гледаше, яркозелена резка, която блесна в тъмното и угасна.

„Падаща звезда носи късмет на този, който я види — помисли Дънк. — Но всички останали вече са в павилионите си, зяпнали коприна вместо небе. Тъй че късметът е само за мен.“

На заранта се събуди от кукуригане на петел. Ег все още беше тук, свит под по-лошото наметало на стареца. „Е, момчето не е избягало през нощта, добро начало.“ Сръга го с крак да го събуди.

— Ставай. Работа ни чака.

Момчето се вдигна веднага.

— Ами закуска?

— Има солено говеждо. След като свършим.

— По-скоро бих изял коня — каза Ег. — Сир.

— Ще изядеш юмука ми, ако не правиш каквото ти кажа. Извади четките. В торбата на седлото са. Онова, да.

Изчеткаха червено-кафявата козина на кобилата, вдигнаха най-доброто седло на сир Арлън на гърба ѝ и го затегнаха здраво. Ег беше добър работник, щом се хванеше сериозно, увери се Дънк.

— Очаквам да ме няма почти целия ден — каза на момчето, щом се качи на седлото. — Ти трябва да стоиш тук и да поддържаш бивака. Гледай други крадци да не душат наоколо.

— Мога ли да ги гоня с меч? — попита Ег. Имаше сини очи, видя Дънк. Много тъмни, почти морави. На плешивата му глава изглеждаха огромни някак.

— Не. Нож стига. И гледай да си тук като се върна, чуваш ли ме? Ако ме ограбиш и избягаш, ще те заловя, заклевам се. С кучета.

— Нямах никакви кучета — изтъкна Ег.

— Ще си намеря — каза Дънк. — Специално за теб.

Обърна Блага стъпка към ливадата и подкара в бърз тръс, надяваше се заплахата да е достатъчна, за да накара момчето да не лъже. Освен дрехите на гърба му, бронята в чувала и коня под него всичко, което Дънк имаше на този свят, беше отзад в онзи бивак. „Голям глупак съм, че се доверих на момчето дотук, но не е повече, отколкото старецът направи за мен — напомни си той. — Майката трябва да го е пратила при мен, за да мога да си платя дълга.“

Докато прекосяваше полето, чу кълтежа на чукове откъм речния бряг, където дърводелци коваха преградите за двубоите и вдигаха висока стоянка за гледане. Вдигаха се и няколко нови павилиона, докато дошлите по-рано рицари отспиваха снощния гуляй или сядаха да закусят. Замириса му на пушек и на печен бекон.

На север от ливадата течеше река Какълсвент, приток на мощната Мандър. Градчето и замъкът бяха оттатък плиткия брод. Дънк беше виждал немало градове тържища по време на пътуванията си със стареца. Това беше едно от най-хубавите. Имаше нещо примамливо в бяло варосаните къщи и сламените покриви. Като по-малък често се беше чудил какво ли е да живее човек в такова място. Да спиш всяка нощ с покрив над главата и да се будиш всяка сутрин обкръжен от същите стени. „Може пък скоро да го науча. Аха, и Ег също.“ Можеше да се случи. Още по-странни неща се случваха всеки ден.

Замъкът Ашфорд представляваше каменно здание, построено във формата на триъгълник, с кръгли кули, извисени на трийсет стъпки на всеки връх, и дебели стени със зъбери, минаващи помежду им. От бойниците се вееха оранжеви знамена с V-образния герб с бялото слънце на лорда му. Бойци с оранжево-бели униформи и алебарди стояха пред портите и гледаха влизащите и излизащите, записани сякаш повече в шеги с някоя хубава млада доячка, минала покрай тях, отколкото да задържат някого. Дънк дръпна юздите пред ниския брадат мъж, когото взе за капитана им, и го попита за старшия уредник на игрите.

— Плъмър търсиш, той е стюардът тука. Ще те заведе.

В двора на замъка едно конярче взе юздите на Блага стъпка и я отведе. Дънк метна на рамо очукания щит на сир Арлън и тръгна след началника на стражата към куличката, построена в един ъгъл на куртината. Стръмни каменни стъпала водеха нагоре до пътеката на стената.

— Да запишеш името на господаря си ли си дошъл? — попита капитанът, докато се изкачваха.

— Моето име ще си запиша.

— Тъй ли? — Подсмихна ли се? Дънк не беше сигурен. — Оная врата там. Оставям те и се връщам на поста си.

Дънк бутна вратата. Стюардът седеше на маса върху дървени магарета и пишеше с перо на някакъв пергамент. Имаше оредяла сива коса и слабо изпито лице.

— Да? — рече той и вдигна глава. — Какво искаш, младежо?

Дънк дръпна вратата.

— Вие ли сте стюардът Плъмър? Дойдох за турнира. Да вляза в списъците.

Плъмър присви устни.

— Турнирът на милорд е състезание за рицари. Рицар ли си?

Дънк кимна и се зачуди защо ушите му почервеняха.

— Рицар с име може би?

— Дънк. — Защо каза *това*? — Сир Дънкан. Високия.

— А откъде ще да сте, сир Дънкан Високия?

— От къде ли не. Бях скуайър на сир Арлън от Пенитрий от шестгодишен. Това е неговият щит. — Показа го на стюарда. — Идваше на турнира, но хвана настилка и умря, тъй че дойдох вместо него. Помаза ме в рицарство, преди да се спомине, със собствения си меч.

Извади дългия меч и го положи на нащърбената маса между двамата.

Старшият уредник на игрите едва го погледна.

— Че е меч, меч е, определено. Никога не бях чувал името на този Арлън от Пенитрий обаче. Бил си негов скуайър, казваш?

— Винаги казваше, че смята да ме направи рицар, като него. Когато умираше, поиска да му дам дългия меч и ме накара да коленича. Докосна ме веднъж по дясното рамо и веднъж по лявото и каза няколко думи, а като станах, каза, че съм рицар.

— Хмм. — Плъмър се потърка по носа. — Всеки рицар може да направи рицар, вярно е, макар че е по-обичайно да стоиш в бдение и да те помаже септон, преди да положиш клетвите си. Имаше ли някой свидетел на помазването ти?

— Само една червеношийка, кацнала на трън. Чух думите, дето ги каза старецът. Задължи ме да бъда добър и верен рицар, да се покорявам на седемте богове, да защитавам слабите и невинните, да служа вярно на своя лорд и да браня кралството с цялата си мощ, и аз се заклях, че ще бъда.

— Несъмнено. — Плъмър не благоволи да го нарече *сир*, забеляза Дънк. — Ще трябва да се посъветвам с лорд Ашфорд. Дали ти или покойният ти господар ще сте познати на някой от добрите рицари, събрани тук?

Дънк помисли за миг.

— Имаше един павилион, над който се вее знамето на дома Дондарион, нали? Черното, с пурпурната мълния?

— Това ще да е сир Манфред.

— Сир Арлън служи на лорд баща му в Дорн, преди три години. Сир Манфред може да ме помни.

— Бих ви посъветвал да говорите с него. Ако той гарантира за вас, доведете го тук утре по същото време.

— Както кажете, милорд. — Понечи да тръгне към вратата.

— Сир Дънкан — извика стюардът след него.

Дънк се обърна.

— Знаете, че победените в турнира губят оръжията си, броня и кон в полза на победителите и са длъжни да си ги откупят, нали?

— Знам.

— А имате ли пари за такъв откуп?

Този път ушите му *наистина* се зачервиха.

— Няма да ми трябват пари — отвърна Дънк и се помоли наум да е вярно. „Трябва ми само една победа. Ако спечеля първия си двубой, ще имам бронята и коня на загубилия или златото му, и ще мога да понеса една загуба.“

Заслиза бавно по стълбите. Нямаше никаква охота да продължи със следващото, което трябваше да направи. В двора спипа за врата едно от конярчетата.

— Трябва да говоря със старшия на конюшните на лорд Ашфорд.

— Ще ви го намеря.

В конюшните беше хладно и сумрачно. Буен сив жребец му щракна със зъби, докато минаваше, но Блага стъпка само изцвили тихо и подуши ръката му, когато я вдигна към муцуната ѝ.

— Добро момиче си, нали? — промърмори Дънк. Старецът винаги казваше, че един рицар не бива никога да заобиква конете си, тъй като не един ще падне под него, но и никога не се вслушваше в собствения си съвет. Дънк често го беше виждал да харчи последния си петак за ябълка за стария Кестен или малко овес за Блага стъпка и Гръм. Кобилата беше носила сир Арлън неуморно хиляди мили из Седемте кралства. Дънк имаше чувството, че предава стар приятел, но имаше ли друг избор? Кестен беше твърде стар, за да струва кой знае какво, а Гръм трябваше да го носи на двубоите.

Изтече доста време, докато старшият на конюшните благоволи да се появи. Докато чакаше, Дънк чу зов на тръби откъм крепостните стени и някакъв глас извика на двора. Обзет от любопитство, поведе Блага стъпка към вратата на конюшната да види какво става. През портите се изсипа голяма група рицари и конни стрелци, поне сто души, яхнали най-великолепните коне, които бе виждал. „Някой велик лорд е дошъл.“ Сграбчи за рамото притичалото покрай него конярче.

— Кои са тези?

Момчето го изгледа накриво.

— Не виждаш ли знамената? — Издърпа се и побягна.

„Знамената...“ Когато извърна глава, порив на вятъра надигна тънко черно копринено знаме на висок прът и свирепият триглав дракон на дома Таргариен сякаш разпери криле и блъвна алени пламъци. Знаменосецът беше висок рицар с бяла люспеста броня, гравирана със злато, а от раменете му се вееше чисто бяло наметало. Двама от другите конници също бяха бронирани в бяло от глава до пети. „Рицари на кралската гвардия с кралското знаме.“ Нищо чудно, че лорд Ашфорд и синовете му притичаха от вратите на замъка, както и „прекрасната девица“ на турнира, ниско момиче с жълтеникава коса и закръглено розово лице. „Не ми изглежда толкова прекрасна“, помисли Дънк. Момчето с куклите беше по-хубаво.

— Момче, остави тази кранта и се погрижи за коня ми.

Един от ездачите беше слязъл пред конюшната. „На мен говори“, осъзна Дънк.

— Не съм конярче, милорд.

— Много тъп ли си за това? — Заговорилият го носеше черно наметало, обшито с ален сатен, но одеждите под него бяха ярки като пламък, само червено, жълто и златно. Тънък и прав като кортик, макар и невзрачен на ръст, беше почти на възрастта на Дънк. Къдрици сребристоклатна коса обграждаха изваяно и властно лице: високо чело и изпъкнали скули, прав нос, безукорно бяла гладка кожа. Очите му бяха с тъмновиолетов цвят. — Ако не можеш да се справиш с кон, донеси ми вино и доведи някое хубаво слугинче.

— Тъ... прощавайте, милорд, но и слуга не съм. Имам честта да съм рицар.

— Тъжни времена за рицарството напоследък — изсумтя принцчето, но после един от младите ратаи в конюшната притича и той се обърна да му подаде юздите на великолепия си породист кон. Дънк го забравиха моментално. Той въздъхна облекчено и се шмугна вътре да изчака старшия на конюшните. Достатъчно неловко се чувстваше покрай лордовете и павилионите им, не му беше работа да говори с принцове.

Нямаше никакво съмнение, че красивият юноша е принц. В жилите на Таргариен течеше кръвта на изгубената Валирия отвъд моретата и сребристоклатната им коса и виолетови очи ги отличаваха от обикновените хора. Дънк знаеше, че принц Белор е по-стар, но младокът като нищо можеше да е някой от синовете му: Валар, когото често наричаха Младия принц, за да го различават от баща му, или Матарис. Още по-младия принц, както го бе нарекъл веднъж шутът на лорд Суан. Имаше и други принцове, братовчеди на Валар и Матарис. Добрият крал Дерон беше отгледал четирима синове, трима от които имаха свои синове. Родословната линия на драконовите крале беше почти замряла по време на баща му, но обикновено твърдяха, че Дерон Втори и синовете му са я подсигурили за вечни времена.

— Ти. Питал си за мен. — Старши конярят на лорд Ашфорд имаше червендалесто лице, станало още по-червено от оранжевата му ливрея и отривистото му говорене. — Казвай какво има? Нямам време за...

— Искам да продам тази кобила — прекъсна го бързо Дънк, преди мъжът да го е разкарал. — Добра е, стъпва сигурно и...

— Нямам време, казвам ти. — Хвърли много бегъл поглед на Блага стъпка. — Милорд Ашфорд няма нужда от такива. Заведи я в градчето, Хенли може би ще ти даде някой сребърник. — И му обърна гръб.

— Благодаря ви, милорд — побърза да каже Дънк, преди мъжът да си е тръгнал. — Милорд, кралят ли е дошъл?

Старшият на конюшните се изсмя.

— Не, слава на боговете. Това нашествие на принцове е достатъчно изпитание. Къде ще намеря ясли за всички тези животни? А фураж? — Излезе навън и завика на ратайчетата си.

Докато Дънк напусне конюшните, лорд Ашфорд беше отвел кралските си гости в залата на замъка, но двама от рицарите на кралската гвардия с белите им брони и снежнобели наметала се бяха задържали на двора и говореха с капитана на стражата. Дънк спря пред тях.

— Милорди, аз съм сир Дънкан Високия.

— Добра среща, сир Дънкан — отвърна по-едрият от белите рицари. — Аз съм сир Роланд Крейкхол, а това е заклетият ми брат, сир Донел от Дъскъндейл.

Седемте шампиони на Кралската гвардия бяха най-могъщите воители във всичките Седем кралства, освен може би самия принц на короната, Белор Копиетрошача.

— Да ви включат в списъците ли сте дошли? — попита с тревога Дънк.

— Не би ни подобавало да се бием срещу тези, които сме се заклели да защитаваме — отвърна сир Донел, с рижа коса и брада.

— Принц Валар има честта да е един от шампионите на лейди Ашфорд — обясни сир Роланд. — А двама от братовчедите му смятат да участват в игрите. Останалите дойдохме само да гледаме.

Успокоен, Дънк благодари на белите рицари за добрината им и подкара навън през портите, преди още някой принц да е решил да го спре. „Трима млади принцове“, разсъди той, след като обърна кобилата към улиците на Ашфорд. Валар беше най-големият син на принц Белор, втори поред наследник на Железния трон, но Дънк не знаеше колко от прословутата мощ на баща си с пика и меч може да е наследил. Още по-малко знаеше за другите принцове Таргариен. „Какво ще направя, ако се наложи да яхна срещу принц? Дали изобщо

ще ми позволят да предизвикам на двубой толкова знатен?“ Не знаеше отговора. Старецът често беше казвал, че е тъп като стена на замък, и в момента се чувстваше точно така.

За Хенли Блага стъпка изглеждаше съвсем добре, докато не чу, че Дънк иска да я продаде. Тогава конярят започна да вижда в нея само недостатъци. Предложи триста сребърника. Дънк отвърна, че трябва да получи три хиляди. След много спор и ругатни се разбраха за седемстотин и петдесет сребърни елена. Това беше доста по-близо до началната цена на Хенли, отколкото на Дънк, което го накара да се почувства като губещ двубоя, но конярят нямаше да вдигне повече, тъй че накрая нямаше друг избор, освен да се примири. Вторият спор почна, когато Дънк заяви, че цената не включва седлото, а Хенли настояваше, че го включва.

Най-сетне всичко се уреди. Когато Хенли отиде да донесе парите, Дънк погали Блага стъпка по гривата и ѝ каза да има кураж.

— Ако победя, ще се върна и ще те откупя отново, обещавам. — Не се и съмняваше, че всички недостатъци на кобилата през следващите няколко дни ще изчезнат и тя ще струва двойно повече от днес.

Конярят му даде три златни къса и останалото в сребро. Дънк захапа една от златните монети и се усмихна. Никога не беше опитвал злато, нито беше пипал. „Драconi“ наричаха хората монетите, защото бяха изсечени с триглавия дракон на дома Таргариен на едната страна. Другата носеше образа на краля. Две от монетите, които му даде Хенли, имаха лицето на крал Дерон. Третата беше по-стара, доста изтъркана и показваше друг мъж. Името му беше изписано под главата, но Дънк не можеше да чете буквите. Видя, че имаше и остъргано злато по ръбовете. Изтъкна го на Хенли, шумно при това. Конярят изръмжа недоволено, но му даде още няколко сребърника и шепя медни петаци да компенсират теглото. Дънк веднага му върна няколко от петациите и кимна към Блага стъпка.

— Това е за нея. Гледай да има овес за тази нощ. А, и някоя ябълка също.

С щита на ръка и с чувала със стара броня на рамо Дънк се запъти пешком по слънчевите улици на градчето Ашфорд. Тежестта на

всички тези монети в кесията го караше да се чувства странно: почти замаян, от една страна, и притеснен, от друга. Старецът никога не му беше поверявал повече от една-две монети наведнъж. Можеше цяла година да преживее с толкова много пари. „А какво ще направя, като свършат, ще продам Гръм?“ Този път водеше до просия или разбойничество. „Този шанс никога няма да имам отново, трябва да рискувам всичко.“

Когато зашляпа обратно през брода към южния бряг на Какълсвент, утрото беше почти изтекло и полето на турнира отново бе оживяло. Винарите и продавачите на наденици въртяха оживена търговия, една танцуваща мечка подскачаше тронаво под свирнята на господаря си, а един певец пееше „Мечока, мечока, и девицата красива“, жонгльори жонглираха, а кукловодите тъкмо довършваха поредния бой.

Дънк се спря да погледа как ще убият дървения дракон. Когато куклата рицар му отсече главата и червените стърготини — кръв — се пръснаха по тревата, се засмя високо и хвърли два медни петака на момичето.

— Един за снощи — извика й. Тя хвана монетите във въздуха и на свой ред му хвърли най-сладката усмивка, която бе виждал.

„На мен ли се усмихва, или на монетите?“ Дънк нямаше опит с момичета и те го притесняваха. Веднъж, преди три години, когато кесията на стареца се беше издула след половин година служба на слепия лорд Флорент, сир Арлън му беше казал, че е време да го заведе в бардак и да го направи мъж. Беше се напил обаче и когато изтрезня, не помнеше. Дънк беше твърде смутен, за да му напомни. А и бездруго не беше сигурен дали иска курва. Като не можеше да има благородна девица като истински рицар, искаше му се поне да има някоя, която да го харесва повече от среброто му.

— Ще пиеш ли един рог ейл? — попита той момичето с куклите, докато то гребеше дървените стърготини — кръв — и ги пъхаше в дракона. — С мен, искам да кажа? Или наденичка? Опитах една снощи и беше добра. От свинско са, мисля.

— Благодаря ви, милорд, но имаме друго представление. — Момичето се изправи и изтича към навъсената дебела жена от Дорн, която движеше кукления рицар, а той остана сам и се почувства глупаво. Хареса му как тичаше обаче. „Хубаво момиче, и високо. Няма

да трябва да коленича, за да я целуна тази.“ Знаеше как се целува. Едно кръчмарско слугинче му беше показало една нощ в Ланиспорт, преди година, но беше толкова ниско, че трябваше да се качи на масата, за да стигне до устните му. Ушите му пламнаха от спомена. Какъв глупак беше! За двубой трябваше да мисли, не за целуване.

Дърводелците на лорд Ашфорд варосваха високите до кръста дървени прегради, които щяха да разделят дуелиращите се. Дънк погледа работата им. Имаше пет пътеки, изпънати от север на юг, тъй че никой от състезателите да не язди срещу слънцето. На източната страна на пътеките беше вдигната стоянка за зрители на три тераси, с оранжев балдахин, да пази лордовете и дамите от дъжд и слънце. Повечето щяха да седят на пейки, но в центъра на платформата бяха вдигнати четири стола с високи гърбове, за лорд Ашфорд, прекрасната девица и гостуващите принцове.

На източния край на ливадата беше поставен стълб с мишена и десетина рицари се упражняваха на него, завъртаха го всеки път, щом удареха натрошения щит, провесен на единия край на страничния лост. Дънк видя как Звяра на Бракън мина по реда си, а после лорд Карън от Блатата. „Нямам толкова добра стойка на седлото като тях“, помисли притеснено.

Другаде тренираха спешени мъже, налитаха си с дървени мечове, а оръженосците им стояха отстрани и ревяха мръсни ругатни. Дънк загледа двама: нисък набит младеж, който се опитваше да отбива ударите на мускулест рицар, жилав и пъргав като котка. На щитовете на двамата бе нарисувана червената ябълка на Фосоуей. Щитът на по-младия скоро бе посечен и натрошен на парчета.

— Ето ви ябълка, още неузряла — рече по-старият и удари другия по шлема. По-младият Фосоуей, насинен и плувнал в кръв, се предаде. Противникът му почти не беше задъхан. Вдигна забралото си, огледа се и като видя Дънк, подвижна: — Ей, ти там. Да, ти, големия. Рицарят на крилатия бокал. Това дете го носиш дълъг меч ли е?

— Мой е по право — защити се Дънк. — Аз съм сир Дънкан Високия.

— А аз съм сир Стефон Фосоуей. Смейш ли да се пробваш с мен, сир Дънкан Високия? Добре ще е да кръстосам меч с някой нов. Братовчед ми още не е узрял, както видя.

— Направете го, сир Дънкан — подкани го набитият Фосоуей, щом смъкна шлема си. — Може да не съм узрял, но добрият ми братовчед е гнил до сърцевината. Избийте му семето.

Дънк поклати глава. Защо го въвличаха в свадата си тези лордчета? Не искаше изобщо да се забърква.

— Благодаря ви, сир, но имам да уредя едни неща.

Притеснен беше с толкова много пари. Колкото по-скоро платеше на Пейт Стоманата и получиеше бронята си, толкова по-щастлив щеше да е.

Сир Стефон го изгледа презрително.

— Рицарят скитник имал да урежда неща. — Озърна се и си намери друг възможен противник, който се шляеше наблизко. — Сир Гранс, добра среща. Елате да се пробвате с мен. Знам всеки хилав номер, който братовчед ми Раймън е усвоил, а сир Дънкан май трябва да се връща при плетовите си^[2]. Хайде, елате.

Дънк се отдалечи с пламнало лице. Самият той нямаше много номера, хилави или не, и не искаше да го видят как се бие до турнира. Старецът винаги казваше, че колкото по-добре познаваш противника си, толкова по-лесно е да го надвиеш. Рицари като сир Стефон имаха остро око и щяха да намерят слабостите на човек от един поглед. Дънк беше силен и бърз и тежестта и обхватът щяха да са в негова полза, но и за миг нямаше да повярва, че уменията му не отстъпват на другите. Сир Арлън го беше научил колкото бе могъл, но старецът не беше някой от великите рицари дори като млад. Великите рицари не скитаха и не спяха край плетовите, нито умираха край някой разкалян път. „Това няма да ми се случи — закле се Дънк. — Ще им покажа, че мога да съм нещо повече от рицар на плета.“

— Сир Дънкан. — По-младият Фосоуей забърза да го настигне. — Не трябваше да ви подканям да се пробвате с братовчед ми. Бях ядосан от наглостта му, а вие сте толкова едър, че си помислих... е, сгреших. Не носите броня. Ще ви счупи ръка, ако може, или коляно. Обича да пребие хората на двора за упражнения, тъй че да са уязвими по-късно, ако ги срещне на пътеките.

— Вас не ви преби.

— Да, но аз съм му роднина, макар че е от по-старшия клон на ябълковото дърво и непрекъснато ми го напомня. Аз съм Раймън Фосоуей.

— Приятно ми е. Двамата с братовчед ви ще се състезавате ли в турнира?

— Той — със сигурност. Колкото до мен, де да можем. Все още съм само скуайър. Братовчед ми обеща да ме направи рицар, но твърди, че още не съм узрял. — Раймън имаше квадратно лице, чип нос и къса чорлава коса, но усмивката му беше очарователна. — Имате вид на претендент, струва ми се. Чий щит искате да ударите?

— Все едно — отвърна Дънк. Това се очакваше да каже, макар че изобщо не беше все едно. — Няма да изляза на арената преди третия ден.

— А дотогава някой от шампионите ще трябва да е паднал, да. Е, дано Воинът ви се усмихне, сир.

— И на вас.

„Щом той е само скуайър, аз къде съм тръгнал да ставам рицар? Един от нас е глупак.“ Парите в кесията на Дънк подрънкваха при всяка стъпка, но той знаеше, че може да ги загуби за миг. Дори правилата на турнира действаха против него — много малко вероятно беше да се изправи срещу неопитен или хилав противник.

Имаше десетина различни форми, по които можеше да тръгне един турнир, според прищявката на лорда домакин. Някои бяха показни битки между групи рицари, други — дивашки сблъсъци, в които славата печелеше последният останал прав на терена боец. Там, където правилото бяха индивидуалните двубои, противниците понякога се определяха с жребий, а понякога от уредника на игрите.

Лорд Ашфорд устройваше този турнир в чест на рождения ден на тринайсетгодишната си дъщеря. Прекрасната девица щеше да седи до баща си като властващата Кралица на любовта и красотата. Петима шампиони, удостоени от нея с честта, щяха да я защитават. Всички други трябваше да са претенденти, но всеки, който успееше да надвие един от шампионите, щеше да заеме мястото му и сам той да застане като шампион, докато някой друг претендент го свали. В края на трите дни двубои петимата останали щяха да определят дали прекрасната девица да задържи короната на Любовта и красотата, или някоя друга да я носи вместо нея.

Дънк загледа тревистата арена и празните столове на зрителската платформа и се замисли за шансовете си. Само една победа му трябваше. След това можеше да се назове един от шампионите на

Ашфордски лъг, та макар и за час. Старецът бе живял почти шейсет години и никога не бе ставал шампион. „Не е твърде много да се надявам, ако боговете са добри.“ Спомни си за всички песни, които бе слушал, песни за слепия Симиън Звездоокия и благородния Сервин Огледалния щит, и принц Емон Драконовия рицар, сир Риам Редвин и Флориан Глупака. Всички бяха печелили победи срещу много поужасни врагове от тези, срещу които щеше да се изправи той. „Но всичките са били велики герои, храбри мъже от знатен род, освен Флориан. А аз какво съм? Дънк от Квартала на бълхите? Или сир Дънкан Високия?“

Много скоро щеше да го научи. Надигна чувала с бронята и зави към щандовете на търговците да потърси Пейт Стоманата.

Ег се беше потрудил мъжки в бивака. Дънк остана доволен. Беше се поуплашил, че оръженосецът му може да е избягал.

— Взехте ли добра цена за кобилата? — попита момчето.

— Как разбра, че съм я продал?

— Тръгнахте с нея, а се връщате пешком. Ако ви бяха обрели крадци, щяхте да сте по-ядосан, отколкото сте.

— Взех достатъчно за това. — Дънк извади новата си броня да му я покаже. — Ако ще ставаш рицар, ще трябва да можеш да различаваш добра стомана от лоша. Виж тук, това е добра изработка. Тази ризница е двойно верижна, всяка брънка е свързана с други две, виждаш ли? Дава повече защита от единичната. И шлемът, виж как е закръглен. Меч или брадва ще се хлъзнат от него, докато в шлем с плосък връх могат да пробият. — Нахлузи шлема на главата си. — Как изглежда?

— Няма забрало — изтъкна Ег.

— Има дупки за въздух. Забралата са уязвими места. — Пейт Стоманата го беше казал. „Ако знаеше колко много рицари са получавали стрела в окото, когато вдигнат забралото за глътка хладен въздух, никога не би искал такъв“, така беше казал.

— И гребен няма — подхвърли Ег. — Най-прост шлем.

Дънк смъкна шлема.

— Прост е добре за такива като мен. Виждаш ли колко лъскава е стоманата? Твоя задача ще е да я поддържаш така. Знаеш ли как да

лъскаш ризница?

— В бъчва с пясък — каза момчето. — Но вие нямате бъчва. Купихте ли и павилион, сир?

— Не взех чак толкова добра цена. — „Момчето е опасно дръзко, трябва да му го избия това.“ Знаеше, че няма да го направи обаче. Харесваше му дързостта. Самият той трябваше да е по-дързък. „Скуайърът ми е по-смел от мен, и по-умен.“ — Добре си се справил тук, Ег — каза му Дънк. — Утре заранта ще дойдеш с мен. Да видиш полето на турнира. Ще купим овес за конете и пресен хляб за нас. Може би и сирене, продават добро сирене на един от щандовете.

— Няма да трябва да ходя в замъка, нали?

— Защо не? Един ден смятам да живея в замък. Надявам се да си спечеля място на трапезата при господарите.

Момчето си замълча. „Сигурно го е страх да влезе в господарски замък — прецени Дънк. — Нормално е да се очаква. Ще го надрасне с времето.“ Загледа отново бронята си с възхищение, зачуден колко ли дълго ще я носи.

Сир Манфред беше слаб мъж с кисела физиономия. Носеше черна връхна туника с пурпурната мълния на дома Дондарион, но Дънк бездруго щеше да си го е спомнил по буйната грива на червено-златистата му коса.

— Сир Арлън служи на лорд баща ви, когато с лорд Карън прогониха Краля Хищник от Червените планини, сир — каза той, коленичил. — Бях още момче тогава, но му бях скуайър. Сир Арлън от Пенитрий.

Сир Манфред се намръщи.

— Не. Не го знам. Нито тебе, момче.

Дънк му показва щита на стареца.

— Това беше гербът му, крилатият бокал.

— Милорд баща ми взе осемстотин рицари и близо четири хиляди пешаци в планините. Не мога да помня всеки един от тях, нито какви щитове са носили. Може и да сте били с нас, но... — Сир Манфред сви рамене.

Дънк онемя за миг. „Стареца получи рана в служба на баща ти, как може да си го забравил?“

— Няма да ми разрешат да се състезавам, ако някой рицар или лорд не гарантира за мен.

— Мен какво ме засяга? — отвърна сир Манфред. — Достатъчно ви отделих от времето си, сир.

Ако се върнеше в замъка без сир Манфред, беше загубен. Дънк хвърли око на пурпурната мълния, извезана на черната вълна на туниката на сир Манфред, и каза:

— Помня разказа на баща ви в лагера как домът ви се сдобил с герба си. Една бурна нощ, когато първият от родословната ви линия носел съобщение през Дорнските блатата, стрела убила коня му и го проснала на земята. Двама дорнци дошли от тъмното, с ризници и с гривести шлемове. Мечът му се счупил под него, когато паднал. Като видял това, си помислил, че е обречен. Но щом дорнците се приближили да го посекаат, от небето паднала мълния. Била ярка и огненочервена и се разцепила, поразила дорнците в стоманата и ги убила на място. Съобщението донесло победа на Бурния крал над дорнците и от благодарност той издигнал вестносеца в лорд. Бил първият лорд Дондарион, тъй че взел за свой герб раздвоена пурпурна мълния на черно поле, опръскано със звезди.

Дънк смяташе, че разказът ще впечатли сир Манфред, но беше сгрешил много.

— Всяко кухненско ратайче или коняр, който е служил на баща ми, чува тази история рано или късно. Това, че я знаете, не ви прави рицар. Вървете си, сир.

Дънк се върна в замъка Ашфорд с натежало сърце, зачуден какво да каже на Плъмър, та да му дадат право да се състезава. Но стюарда го нямаше в стаичката на кулата. Един страж му каза, че може да го намери в Голямата зала.

— Да изчакам ли тук? — попита Дънк. — Колко ще се забави?

— Откъде да знам? Прави каквото искаш.

Голямата зала не беше толкова голяма като за зала, но пък и Ашфорд беше малък замък. Дънк влезе през странична врата и веднага зърна стюарда. Стоеше с лорд Ашфорд и още десетина други мъже на горната платформа на залата. Тръгна към тях покрай стена, накичена с вълнени пана с плодове и цветя.

— ... по-притеснен, ако бяха *ваши* синове, не се съмнявам — говореше един ядосан мъж, когато Дънк се приближи. Правата му коса и подрязана брада бяха толкова светли, че изглеждаха бели в сумрака на залата, но когато Дънк се приближи още, видя, че цветът е всъщност светлосребрист, прошарен със златно.

— Дерон го е правил и преди — отвърна му друг. Плъмър бе застанал така, че пречеше на Дънк да види говорещия. — Не трябваше изобщо да му заповядваш да се включва в списъците. За него има толкова място на турнирно поле, колкото за Ерис или Регел.

— Искаш да кажеш, че по-скоро би яхнал курва, отколкото кон — каза първият. Едър на ръст и силен, принцът — със сигурност беше принц — носеше кожен бригандин със сребърни пъпки под тежко черно наметало, общито с хермелин. По бузите му имаше белези от шарка, едва прикрити от сребрилата му брада. — Не е нужно да ми напомняш за слабостите на сина ми, братко. Той е само на осемнайсет години. Може да се промени. *Ще се промени*, проклети богове, или ще го убия, заклевам се.

— Не ставай пълен глупак. Дерон е това, което е, но все пак е твоята и моята кръв. Не се съмнявам, че сир Роланд ще го намери и ще го доведе, и Егон с него.

— Когато турнирът е свършил, може би.

— Ерион е тук. Във всеки случай е по-добър с пиката от Дерон, ако ни притеснява турнирът.

Дънк вече можеше да види говорещия. Седеше на висок стол, със сноп пергаменти в едната ръка, а лорд Ашфорд бе надвиснал до рамото му. Дори седнал като че ли беше с цяла глава по-висок от другите, ако се съдеше по дългите прави крака, изпънати пред него. Късо подрязаната му коса беше тъмна и прошарена със сиво, волевата брадичка — гладко обръсната. Носът му изглеждаше сякаш е чупен неведнъж. Макар да беше облечен много просто, със зелен жакет, кафява мантия и протрити ботуши, в него имаше някаква тежест, усещане за сила и увереност.

На Дънк му мина през ума, че се е натъкнал на нещо, което не трябваше изобщо да е чул. „Май е най-добре да си ида и да се върна по-късно“, реши той. Но вече беше много късно. Принцът със сребрилата брада изведнъж го забеляза и попита грубо:

— Кой си ти и защо нахълта така при нас?

Дънк пристъпи колебливо напред, без да знае какво се очаква от него. Хвърли поглед към Плъмър, но не получи подкрепа оттам. Мършавият стюард, който беше толкова енергичен предния ден, сега стоеше смълчан и забил поглед в плочите на пода.

— Милорди — заговори Дънк. — Помолих сир Манфред Дондарион да гарантира за мен, за да мога да се включа в игрите, но той отказва. Казва, че не ме познава. Сир Арлън служи при него обаче, заклевам се. Имам меч и щита му, аз...

— Щит и меч не правят рицар — заяви лорд Ашфорд, едър плешив мъж с кръгло червендалесто лице. — Плъмър ми говори за вас. Дори да приемем, че тези доспехи са били на този сир Арлън от Пенитрий, като нищо може да сте го намерили умрял и да сте ги откраднали. Освен ако нямате някое по-добро доказателство за твърдението си, нещо написано или...

— Помня сир Арлън от Пенитрий — каза тихо мъжът на стола. — Никога не е печелил турнир, доколкото знам, но и никога не се е опозорявал. При Кралски чертог преди шестнайсет години събори лорд Стоукуорт и Копелето на Харънхъл в мелето, а много години преди това при Ланиспорт смъкна от коня самия Сив лъв. Лъва не беше толкова сив тогава, разбира се.

— Разказвал ми е за това много пъти — каза Дънк.

Високият мъж го изгледа замислено.

— Тогава помниш истинското име на Сивия лъв, не се съмнявам.

За миг в главата на Дънк нямаше нищичко. „Хиляда пъти старецът ми е разправял историята, хиляда пъти, Лъва, Лъва, името му, името му, името му...“ Беше на ръба на отчаянието, когато изведнъж му дойде.

— Сир Дамън Ланистър! — извика той. — Сивия лъв! Сега е лорд на Скалата на Кастърли.

— Така е — каза любезно високият мъж. — И утре излиза на арената. — Размаха снопа листа в ръката си.

— Как е възможно да помните някакъв незначителен странстващ рицар, който случайно е смъкнал от коня Дамън Ланистър преди шестнайсет години? — каза намръщен принцът със сребрилата брада.

— Навикнал съм да научавам всичко за противниците си.

— Защо ще благоволите да излезете на двубой със странстващ рицар?

— Беше преди девет години, при Бурен край. Лорд Баратеон проведе турнир с пики, за да отпразнува раждането на свой внук. Жребият постави сир Арлън за мой противник в първия двубой. Счупихме четири пики преди най-сетне да го свалия от коня.

— *Седем* — настоя Дънк, — и беше срещу принца на Драконов камък! — Веднага щом думите излязоха от устата му съжали, че не може да ги върне. „Дънк дръвника, тъп като стена на замък“, все едно чу мърморенето на стареца.

— Така беше. — Принцът със счупения нос се усмихна любезно. — Разказът расте с разказването, знам. Не мислете лошо за стария си господар, но пиките бяха само четири, опасявам се.

Дънк можеше да е само благодарен, че в залата е сумрачно. Знаеше, че ушите му са червени.

— Милорд. — „Не, и това е погрешно.“ — Ваше височество. — Падна на колене и наведе глава. — Както казвате, четири, не исках да... Аз никога... Старецът, сир Арлън, често казваше, че съм тъп като стена на замък и бавен като зубър.

— И силен като зубър, както ви гледам — каза сир Белор Копиетрошача. — Нищо лошо не е станало, сир. Станете.

Дънк се вдигна на крака, зачуден трябва ли да задържи главата си наведена, или му е позволено да погледне принц в лицето. „Говоря с Белор Таргариен, принц на Драконов камък, Ръка на краля и пряк наследник на Железния трон на Егон Завоевателя.“ Какво можеше да дръзне да каже един странстващ рицар на такава особа?

— В-вие му върнахте коня и бронята и не взехте откуп, помня — заломоти той. — Стареца... сир Арлън, той ми каза, че сте душата на рицарското благородство и че един ден Седемте кралства ще са сигурни във вашите ръце.

— Не и за много години все още, моля се на боговете — каза принц Белор.

— Не — отвърна Дънк с ужас. За малко да каже: „Нямах предвид, че кралят трябва да умре“, но се спря навреме. — Извинете, милорд... ваше височество исках да кажа.

Спомни си със закъснение, че едрият мъж с посребрялата брада се беше обърнал към принц Белор като към брат. „Той също е от кръвта на дракона, какъв проклет глупак съм!“ Можеше да е само принц Мекар, най-младият от четиримата синове на крал Дерон. Принц Ерис

беше пристрастен към книгите, а принц Регар беше луд, мекушав и болнав. Едва ли някой от двамата щеше да е прекосил половината владение, за да присъства на турнир, но за Мекар разправяха, че е страховит воин, макар и винаги в сянката на най-големия си брат.

— Желаете да се включите в игрите, тъй ли? — попита принц Белор. — Това решава главният уредник на игрите, но не виждам причина да ви откаже.

Стюардът кимна.

— Както кажете, милорд.

Дънк понечи да изломоти нещо за благодарност, но принц Мекар го прекъсна:

— Добре, сир, благодарен сте. Хайде, оставете ни сега.

— Трябва да извините благородния ми брат, сир — каза принц Белор. — Двама от синовете му са се залутали по пътя насам и той се бои за тях.

— Пролетните дъждове са повишили много от потоците — каза Дънк. — Може би принцовете само са се забавили.

— Не дойдох тук за да взимам съвет от странстващ рицар — заяви принц Мекар на брат си.

— Можете да си ходите, сир — обърна се любезно принц Белор към Дънк.

— Да, милорд. — Той се поклони и се обърна.

Но преди да е излязъл, принцът извика след него:

— Сир. Още нещо. Не сте от кръвта на сир Арлън, нали?

— Да, милорд. В смисъл, не. Не съм.

Принцът кимна към очукания щит на ръката на Дънк и крилатия бокал на него.

— По закон само роден син има право да наследи доспехите на рицар. Трябва на всяка цена да си намерите нов девиз, сир, свой собствен герб.

— Ще си намеря. Отново ви благодаря, ваше височество. Ще се бия храбро, ще видите.

„Храбро като Белор Копиетрошача“, казваше често старецът.

Винарите и продавачите на наденици въртяха оживена търговия, а курвите обикаляха дръзко между щандове и павилиони. Някои бяха

достатъчно хубави, особено едно червенокосо момиче. Дънк неволно се зазяпа в гърдите ѝ, както подскачаха под хлабавата ѝ риза, докато кършеше бедра покрай него. Помисли за среброто в кесията си. „Мога да я имам, ако поискам. Звънът на монетите ми ще ѝ хареса и бих могъл да я заведа до бивака ми и да я имам цялата нощ, ако поискам.“ Не беше лягал с жена, а доколкото знаеше, можеше да умре още в първия си двубой. Турнирите можеше да са опасни... но курвите също можеше да са опасни, старецът го бе предупреждавал за това. „Може да ме ограби, докато спя, и какво ще направя тогава?“ Така че когато червенокосото момиче му хвърли поглед през рамо, Дънк поклати глава и се отдалечи.

Намери Ег при кукленото представление, седнал на земята с кръстосани крака и придърпал качулката на наметалото си напред, за да скрие голата си глава. Момчето се беше уплашило да влезе в замъка, което Дънк си обясни колкото със срам, толкова и с плахост. „Смята се за недостоен да се меси с лордове и дами, за принцове да не говорим.“ Същото беше и с него, докато бе малък. Светът извън Квартала на бълхите беше колкото възбуждащ, толкова и плашещ. „На Ег Буцата му трябва време, нищо повече.“ Засега като че ли беше по-добре да даде на малкия няколко медни петака и да го остави да се позабавлява сам между щандовете, отколкото да го мъкне със себе си в замъка против желанието му.

Тази сутрин кукловодите играеха историята за Флориан и Джонквил. Дебелата жена от Дорн движеше Флориан в пъстрите му доспехи, докато високото момиче държеше конците на Джонквил.

— Никакъв рицар не сте — говореше, докато устата на куклата се отваряха и затваряха. — Познавам ви. Вие сте Флориан Глупака.

— Да, милейди — отвърна другата кукла коленичила. — Най-големият глупак, живял някога, и също толкова голям рицар.

— Глупак *и* рицар? — удиви се Джонквил. — Никога не бях чувала такова нещо.

— Мила лейди — рече Флориан, — всички мъже са глупаци и всички мъже са рицари, опре ли до жени.

Беше добро представление, тъжно и мило едновременно, с оживен бой с мечове накрая и един хубаво изрисуван великан. Когато свърши, дебелата жена тръгна между тълпата да събира монети, докато момичето заприбира куклите.

Дънк взе Ег и отидоха при момичето.

— Милорд? — Тя го погледна косо, с лека усмивка. Беше с една глава по-ниска от него, но все пак по-висока от всички други момичета наоколо.

— Много хубаво беше — заговори Ег въодушевено. — Харесва ми как ги карате да се движат, Джонквил и дракона, и всички. Видях едно куклено представление миналата година, но всички се движеха много рязко. Вашите са по-плавни.

— Благодаря ти — отвърна тя любезно на момчето.

— Фигурите ви също са добре изваяни — каза Дънк. — Драконът особено. Страшен звяр. Сами ли си ги правите?

Тя кимна.

— Чичо ми ги изрязва. Аз ги рисувам.

— Би ли могла да ми нарисуваш нещо? Имам монети да си платя. — Смъкна щита от рамото си и го обърна да ѝ го покаже. — Трябва да ми се нарисува нещо върху бокала.

Момичето погледна щита, а после него.

— Какво би искал да ти се нарисува?

Дънк не го беше мислил. Ако не крилатият бокал на стареца, тогава какво? Главата му беше празна. „Дънк дръвника, тъп като стена на замък.“

— Не съм... не съм сигурен. — Усети отчаян, че ушите му пламнаха. — Сигурно ме мислиш за пълен глупак.

Тя се усмихна.

— Всички мъже са глупаци и всички мъже са рицари.

— Какъв цвят боя имаш? — попита той с надеждата, че това може да му даде идея.

— Мога да смеся бои и да направя какъвто цвят искаш.

Кафявото на стареца винаги му беше изглеждало убито.

— Полето трябва да е с цвета на залез — рече той отведнъж. — Старият обичаше залези. А гербът...

— Бряст — каза Ег. — Голям бряст, като онзи при вира, с кафяв дънер и зелени клони.

— Да. Това ще свърши работа. Бряст... но с падаща звезда отгоре. Можеш ли да направиш това?

Момичето кимна.

— Дай ми щита. Ще го нарисувам още тази нощ и утре ще си го вземеш.

Дънк ѝ го подаде.

— Казвам се сир Дънкан Високия.

— Аз съм Тансел. — Тя се засмя. — Тансел Много високата, така ме наричаха момчетата.

— Не си много висока — изломоти Дънк. — Просто си подходяща за... — Усети какво се кани да каже и се изчерви жестоко.

— За? — попита Тансел и кривна питащо глава.

— Куклите — довърши той неловко.

Първият ден на турнира изгря светъл и ясен. Дънк бе купил цяла торба ядене, тъй че можеха да закусят с гъши яйца, препечен хляб и пържен бекон, но когато храната се сготви, усети, че няма никакъв апетит. Коремът му се беше стегнал на камък, макар и да знаеше, че няма да се бие днес. Правото на първо претендентство се падаше на рицари с по-знатна кръв и по-прочути, на лордове и техни синове и на шампиони от други турнири.

Ег бърбеше през цялото време, докато закусваха, и после, докато вървяха към турнирното поле: говореше за този или онзи мъж и как могат да се представят. „Не се подиграваше с мен, когато каза, че знае всеки добър рицар в Седемте кралства“, помисли унило Дънк. Стори му се унизително да слуша така напрегнато думите на едно хилаво сираче, но знанията на Ег можеше да му послужат, ако се изправеше срещу някой от тези мъже в двубой.

Ливадата гъмжеше от хора, всички се мъчеха да си пробият път с лакти напред за по-добра гледка. Дънк го биваше в провирането с лакти, а и беше по-едър от повечето. Провря се до едно възвишение на шест разтега от оградата и когато Ег се оплака, че вижда само задници, го вдигна на раменете си. От другата страна на полето платформата за зрители се пълнеше с благородни лордове и дами, няколко по-богати хора от градчето и десетки рицари, решили да не се състезават днес. От принц Мекар нямаше и помен, но Дънк успя да различи принц Белор до лорд Ашфорд. Слънчевата светлина блещукаше от токата на рамото, държаща наметалото му, и тънката коронка на слепоочията му,

но иначе бе облечен много по-скромно от повечето други лордове. „Не прилича на истински Таргариен с тази тъмна коса.“ Дънк го каза на Ег.

— Казват, че приличал на майка си — напомни му момчето. — Тя е била дорнска принцеса.

Петимата шампиони бяха вдигнали павилионите си в северния край на арената с реката зад тях. Най-малките два бяха оранжеви, а окачените пред входовете им щитовете бяха с V-образния герб с бялото слънце. Това трябваше да са синовете на лорд Ашфорд, Андроу и Робърт, братя на прекрасната девица. Дънк никога не беше чувал други рицари да говорят за тяхната сила, тъй че вероятно те щяха да паднат първи.

До оранжевите павилиони се издигаше един в тъмнозелено, много по-голям. Над него плющеше златната роза на Планински рай и същият герб бе изрисуван на големия зелен щит пред входа.

— Лео Тирел, лорд на Планински рай — обясни Ег.

— Знам — отвърна Дънк раздражено. — Двамата със стареца служихме в Планински рай още преди да си се родил. — Самият той едва помнеше онази година, но сир Арлън често говореше за Лео Дългия трън, както го наричаха понякога: несравним в сблъсъците с пики въпреки среброто в косата си. — Лорд Лео трябва да е онзи до палатката, слабият със сивата брада, в зелено и златно.

— Да — каза Ег. — Видях го веднъж в Кралски чертог. Едва ли ще искате да излезете срещу него, сир.

— Момче, не ми трябва съветът ти срещу кого да излизам.

Четвъртият павилион беше ушит от ромбовидни парчета плат, редуващо се червено и бяло. Дънк не знаеше чии са цветовете, но Ег каза, че били на сир Хъмфри Хардинг, рицар от Долината на Арин.

— Той спечели голяма схватка при Девичи извор миналата година, сир, и свали сир Донел от Дъскъндейл и лордовете Арин и Ройс на арената.

Последният павилион беше на принц Валар. От черна коприна, с низ остри алени флагове, увиснали от покрива му като дълги червени пламъци. Щитът на стойката беше лъскаво черен, изрисуван с триглавия дракон на дома Таргариен. До него стоеше един от рицарите на Кралската гвардия и бляскавата му бяла броня се открояваше на черния фон на платнището на палатката. Като го видя, Дънк се зачуди

дали някой от претендентите ще дръзне да докосне щита с дракона. Валар беше внукът на краля все пак, и син на Белор Копиетрошача.

Нямаше нужда да се безпокои. Когато роговете засвириха, за да призват претендентите, петимата шампиони на девицата бяха повикани да излязат и да я защитят. Дънк чу възбуденото мърморене из тълпата, щом претендентите се появиха един по един при южния край на пътеките. Херолдите викаха гръмко името на всеки рицар поред. Рицарите спираха пред зрителната платформа и накланяха пиките си за поздрав към лорд Ашфорд, принц Белор и прекрасната девица, после обръщаха към северния край на полето, за да изберат противниците си. Сивия лъв на Скалата на Кастърли удари по щита на лорд Тирел, а златокосият наследник сир Тиболт Ланистър предизвика на дуел най-големия син на лорд Ашфорд. Лорд Тъли от Речен пад почука по нашарения на ромбове щит на сир Хъмфри Хардинг, сир Абелар Хайтауър — по този на Валар, а по-младият Ашфорд бе призван на двубой от сир Лайънъл Баратеон, рицаря, когото наричаха Смеещата се буря.

Претендентите подкараха в тръс към южния край на пътеките, за да изчакат противниците си: сир Абелар в сребристосиви цветове, с каменна кула, увенчана с пламъци, на щита; двамата Ланистъри, целите в огненочервено, със златния лъв на Скалата на Кастърли; Смеещата се буря, блестящ в златотканите си одежди, с черен елен на гърдите и щита и с железни еленови рога на шлема; лорд Тъли, в наметало на сини и червени ивици, стегнато със сребърната пьстърва на всяко рамо. Вдигнаха върховете на дългите си дванайсет стъпки пики към небето и флаговете им заплющяха на отривистия порив на вятъра.

В северния край на полето оръженосци държаха бойни коне в бляскава броня, за да ги яхнат шампионите. Те надянаха шлемове и вдигнаха пики и щитове, равни по великолепиe на тези ма противниците им: издутите от вятъра оранжеви коприни на двамата Ашфорд, червените и бели ромбове на сир Хъмфри, лорд Лео на белия си кон със зелена сбруя и сатенен чул, извезан със златни рози, и, разбира се, Валар Таргариен. Конят на Младия принц бе черен като нощ, с цвета на бронята му, пиката, щита и сбруята. Над шлема му имаше блестящ триглав дракон с разперени криле, боядисан в огненочервено; близнакът му бе изрисуван на лъскавата черна

повърхност на щита. Всеки от защитниците имаше ивица оранжева коприна, вързана на ръката — чест, оказана им от прекрасната девица.

Когато шампионите излязоха в бавен тръс на позиция, Ашфордски лъг затаи дъх. След това прозвуча рог и тишината мигновено се смени с възбудена глъч. Десет чифта позлатени шпори се забиха в хълбоците на десет мощни бойни коня, хиляди гласове закрепяха и зареваха, четирийсет подковани с желязо копита затупаха и раздраха тревата, десет пики се наклониха и застинаха, полето сякаш се разтресе и шампиони и претенденти налетяха един срещу друг в разкъсващ ушите грохот на дърво и стомана. Само миг — и ездачите се бяха подминали и обръщаха за нова атака. Лорд Тъли залитна на седлото си, но успя да се задържи. Когато простолюдие то разбра, че и десетте пики са се прекършили, във въздуха се надигна могъщ одобрителен рев. Това беше великолепно предзнаменование за успеха на турнира и свидетелство за уменията на състезателите.

Скуайъри подадоха нови пики на рицарите в замяна на счупените и захвърлените и шпорите отново се забиха дълбоко. Дънк усети как земята затрепери под краката му. На раменете му Ег викаше радостно и махаше с кльоцавите си ръце. Младия принц мина най-близо до тях. Дънк видя как върхът на черната му пика целуна кулата на щита на противника му хлъзна се и се заби в гърдите му, докато пиката на сир Абелар се пръсна на трески в гърдната броня на Валар. Сивият жребец в сребристосивите доспехи се вдигна на задните си крака от силата на сблъсъка, а сир Абелар Хайтауър бе изхвърлен от стремената и рухна тежко на земята.

Лорд Тъли също беше долу, смъкнат от коня от сир Хъмфри Хардинг, но веднага скочи на крака и извади дългия си меч, а сир Хъмфри захвърли пиката си — невредима — и се смъкна от седлото, за да продължат боя спешени. Сир Абелар не беше толкова пъргав. Оръженосецът му притича, разхлаби шлема му и извика за помощ и двама слуги вдигнаха замаяния рицар под мишниците, за да му помогнат да докрета до павилиона си. В другите пътеки на полето шестимата останали на конете си рицари препускаха в третия си рунд. Още пики се прекършиха и този път лорд Лео Тирел нацели върха си толкова високо, че отпра шлема на Сивия лъв от главата му. Вече с незащитено лице, лордът на Скалата на Кастърли вдигна ръка за поздрав и слезе от коня, отстъпвайки двубоя. Междувременно сир

Хъмфри беше надвил лорд Тъли и го принуди да се предаде, доказал вещината си с меча, както го бе направил с пиката.

Тиболт Ланистър и Андроу Ашфорд препуснаха един срещу друг още три пъти, докато сир Андроу най-сетне загуби щит, седло и двубой наведнъж. По-младият Ашфорд се задържа още по-дълго, като счупи не по-малко от девет пики срещу сир Лайънъл Баратеон, Смеещата се буря. Шампион и претендент паднаха от седлата си на десетия сблъсък, но се вдигнаха и боят продължи, с меч срещу боздуган. Накрая пребитият сир Робърт Ашфорд призна поражение, но баща му на зрителската трибуна не изглеждаше ни най-малко обезсърчен. Вярно, и двамата синове на лорд Ашфорд бяха изхвърлени от редовете на шампионите, но се бяха представили достойно срещу двамата най-добри рицари на Седемте кралства.

„Трябва да се справя още по-добре — помисли Дънк, докато гледаше как победител и отстранен се прегърнаха и излязоха заедно от полето. — За мен не е достатъчно да се бия добре и да загубя. Трябва да спечеля поне първия двубой, или губя всичко.“

Сега сир Тиболт Ланистър и Смеещата се буря щяха да заемат местата си сред шампионите, заменяйки победените. Оранжевите павилиони вече се смъкваха. На няколко стъпки встрани Младия принц седеше отпуснат на разгънат походен стол пред черната си палатка. Шлемът му беше смъкнат. Имаше тъмна коса като баща си, но със светла ивица през нея. Един слуга му поднесе сребърен бокал и той отпи. „Вода, ако е благоразумен — помисли Дънк. — Вино, ако не е.“ Неволно се зачуди дали Валар наистина е наследил бащината си сила, или просто си бе избрал най-слабия противник.

Звучен зов на тръби възвести, че на арената са излезли нови трима претенденти. Херолдите извикаха имената им:

— Сир Пиърс от дома Карън, лорд на Блатата.

На щита му бе изрисувана сребърна лира, а връхната му туника бе извезана с фигури на славеи.

— Сир Джозет от дома Малистър, от Морски страж.

Сир Джозет носеше увенчан с крилца шлем. На щита му сребърен орел летеше през мастиленосиньо небе.

— Сир Гавен от дома Суан, лорд на Каменен шлем и нос Гняв.

Два лебеда, черен и бял, се биеха свирепо на щита му. Бронята на лорд Гавен, наметалото и доспехите на коня му също бяха буйна

смесица от черно и бяло чак до ивиците по ножницата и пиката му.

Лорд Карън, свирач на лира, певец и прочут рицар, докосна с върха на пиката си розата на лорд Тирел. Сир Джозет почука ромбовете на сир Хъмфри Хардинг. А рицарят в черно и бяло, лорд Гавен Суан, призова на дуел черния принц. Дънк потърка брадичка. Лорд Гавен беше по-стар и от стареца, а старецът беше мъртъв.

— Ег, кой е най-малко опасният от тези претенденти? — попита той момчето на раменете си, което знаеше толкова много за тези рицари.

— Лорд Гавен — отвърна то веднага. — Противникът на Валар.

— *Принц* Валар — поправи го Дънк. — Един оръженосец трябва да говори почтително, момче.

Тримата претенденти заеха местата си, докато тримата шампиони се качваха на конете. Хората наоколо правеха залози и подвикваха окуражително на избраниците си, но Дънк не откъсваше очи от принца. На първия рунд той нанесе кос удар в щита на лорд Гавен и затъпеният връх на пиката се хлъзна настрани също като със сир Абелар Хайтауър, само че този път бе отклонена в обратната посока, във въздуха. Пиката на самия лорд Гавен удари точно в гърдта на принца и Валар за миг като че ли щеше да падне, но се задържа на седлото.

Втория път Валар изви пиката си наляво — целеше се в гърдите на противника си, но го удари в рамото. Все пак ударът се оказа достатъчен, за да принуди другия рицар да изтърве пиката си. Едната му ръка се люшна настрани за равновесие и лорд Гавен падна. Младият принц се метна от седлото и извади меча си, но падналият мъж му махна с ръка, вдигна забралото си и извика:

— Предавам се, ваше височество! Добър бой.

Лордовете на зрителската трибуна повториха вика му:

— Добър бой! Добър бой! — А Валар коленичи, за да помогне на сивокосия лорд да се изправи.

— Хич не беше добър — измърмори Ег недоволено.

— Мълчи, да не те пратя обратно в бивака.

По-натам сир Джозет Малистър го изнасяха в безсъзнание от полето, докато лордът на Лирата и лордът на Розата налитаха стръвно един срещу друг със затъпени дълги брадви, за радост на ревящата тълпа. Дънк се бе съсредоточил толкова напрегнато върху Валар

Таргариен, че едва ги видя. „Добър рицар е, но нищо повече, — помисли си. — Бих имал шанс срещу него. Ако боговете са добри, бих могъл дори да го съборя от коня, а после тежестта и силата ми ще си кажат думата.“

— Дръж го! — завика весело Ег и се размърда възбудено на гърба на Дънк. — Дръж го! Удари го! Да! Удряй!

Май окуражаваше лорд Карън. Арфистът бе засвирил друга музика сега, докато изтласкваше лорд Лео назад и назад с песента на стомана в стомана. Тълпата сякаш бе раздвоена между двамата почти наравно, тъй че възгласи и ругатни се смесваха волно в утринния въздух. Парчета дърво и боя се разхвърчаха от щита на лорд Лео — брадвата на лорд Пиърс кълцаше листенцата на златната му роза едно по едно, докато щитът не се пропука и не се разцепи. Но брадвата се заклеши за миг в дървото... и брадвата на лорд Лео се натресе върху дръжката на оръжието на противника му и я прекърши на няма и стъпка от ръката му. Лорд Лео захвърли счупения си щит настрани и изведнъж той вече бе нападащият. След няколко мига рицарят арфист бе паднал на коляно и изпя поражението си.

До края на предобеда и повечето от следобеда общо взето беше същото: претендентите излизаха на полето по двама и по трима, а понякога и по петима наведнъж. Свиреха тръби, херолдите извикваха имена, бойни коне връхлитаха, тълпата ликуваше, пики се кършеха като клечки и мечове кънтяха по шлемове и броня. Беше прекрасен ден на двубои и за това бяха съгласни и простолюдие, и знатни лордове. Сир Хъмфри Хардинг и сир Хъмфри Бийзбъри, дързък млад рицар в одежди на жълти и черни ивици с три пчелни кошера на щита, строшиха поне дузина пики в свирепа борба, която простолюдието скоро взе да нарича „Битката на Хъмфри“. Сир Тиболт Ланистър беше свален от коня от сир Джон Пенроуз и счупи меча си при падането, но отби атаките само с щита си, спечели тура и остана шампион. Едноокият сир Робин Ризлинг, стар рицар с прошарена коса и остра брада, загуби шлема си от пиката на лорд Лео в първия им сблъсък, но отказа да се предаде. Препуснаха още три пъти един срещу друг, косата на сир Робин плющеше на вятъра, докато парчета счупени пики хвърчаха около оголеното му лице като дървени ножове, което според Дънк бе още по-удивително, след като Ег му каза, че сир Робин загубил окото си от счупена пика няма и преди пет години. Лео Тирел

беше твърде благороден, за да насочи нова пика към незащитената глава на сир Робин, но въпреки това упорития кураж на Ризлинг (или беше глупост?) го изуми. Накрая лордът на Планински рай удари здраво в гръдната броня на сир Робин точно над сърцето и го отпрати през глава на земята.

Сир Лайънъл Баратеон също се срази в няколко паметни двубоя. Срещу по-нищожни противници често избухваше в гръмък смях в мига, в който докоснеха щита му, и се смееше през цялото време, докато пак нападеше и ги събаряше от стремената. Ако противниците му носеха някакъв гребен на шлема си, сир Лайънъл го перваше с пиката и го мятеше към тълпата. Гребените бяха украшения, направени от резбовано дърво или от кожа и понякога позлатени и емайлирани, или дори обковани в чисто сребро, тъй че на победените никак не им допадеше навикът му, но пък това го правеше фаворит на тълпата. Скоро започнаха да го избират само мъже без гребени. Но колкото и шумно и често да сваляше със смях противниците си сир Лайънъл, според Дънк почестите за деня се падаха на сир Хъмфри Хардинг, който унизи четиринасет рицари, всеки от които вдъхваше страхопочитание.

Междувременно Младия принц седеше пред черния си павилион, пиеше от сребърния си бокал и ставаше от време на време, за да яхне коня си и да надвие поредния незначителен противник. Беше спечелил девет победи, но на Дънк му се струваше, че всички те бяха кухи. „Бие се със старци и нахакани доскорошни скуайъри, и с няколко лорда със знатна кръв и жалки умения. Истински опасните мъже минават покрай щита му все едно, че не го виждат.“

Късно следобеда рязък звук на фанфари възвести появата на нов претендент на арената. Яздеше едър червен боен кон, чието черно покривало бе разрязано и отдолу се показваше жълто, алено и оранжево. Когато подходи към зрителната трибуна, за да отдаде почитта си, Дънк видя лицето под вдигнатото забрало и позна принца, когото бе срещнал в конюшните на лорд Ащфорд.

Краката на Ег се стегнаха около врата му.

— Престани с това — сопна се Дънк и дръпна краката му. — Да ме задушиш ли си решил?

— Принц Ерион Брайтфлейм — възвести херолдът, — от Червената цитадела на Кралски чертог, син на Мекар, принц на Летен

замък от дома Таргариен, внук на Дерон Добрия, Втория с това име, крал на андалите, на ройнарите и на Първите хора, и Владетел на Седемте кралства.

Триглавият дракон на щита на Ерион беше в много по-ярки цветове от тези на Валар. Едната глава бе оранжева, едната жълта, едната червена, а пламъците, които бълваха, имаха блясъка на златен варак. Върхната му туника бе вихър от сплетени в едно пушек и огън, а черният му шлем бе увенчан с гребен от лъскави червени пламъци.

След пауза, в която наклони пиката си към принц Белор, пауза толкова кратка, че изглеждаше почти небрежна, той препусна в галоп към северния край на полето, покрай павилиона на лорд Лео и на Смеещата се буря, и забави едва когато се приближи към палатката на принц Валар. Младия принц се надигна и застана сковано до щита си и за миг Дънк беше убеден, че Ерион се кани да го удари... но той се изсмя, подмина го в тръс и чукна здраво с върха на оръжието си по ромбовете на сир Хъмфри Хардинг.

— Хайде, излез навън, рицарче — звънна ясният му глас, — време е да се сразиш с дракона.

Сир Хъмфри кимна сковано на противника си, щом изведоха коня му, и без да поглежда повече принца, го яхна, стегна шлема и взе пиката и щита. Зрителите затихнаха, докато двамата рицари заемаха местата си. Дънк чу металното *щрак*, щом принц Ерион смъкна забралото си. Рогът изсвири.

Сир Хъмфри тръгна бавно, набирайки скорост, но противникът му сръга здраво червения си боен кон и налетя стремглаво. Краката на Ег отново се стегнаха.

— Убий го! — извика той изведнъж. — Убий го, точно така, убий го, убий го!

Дънк не беше сигурен на кого от двамата рицари вика.

Пиката на принц Ерион, с позлатен връх и боядисана на ивици червено, оранжево и жълто, се люшна надолу над дървената преграда. „Ниско, много ниско, — помисли Дънк в мига, в който видя това. — Ще пропусне конника и ще удари коня, трябва да я вдигне.“ След това с нарастващ ужас започна да подозира, че Ерион изобщо няма такова намерение. „Не е възможно да иска да...“

В последния възможен миг жребецът на сир Хъмфри се вдигна на задните си крака, за да отбегне връхлитащия връх, и завъртя очи в

ужас, но беше много късно. Пиката на Ерион порази животното точно над бронята, пазеща гръдната му кост, и изригна отзад през врата с швиринала яркочервена кръв. Конят изцвили, рухна настрани и разби на парчета дървената преграда, докато падаше. Сир Хъмфри се опита да скочи, но едното му стъпало се закачи в стремето и всички чуха как той изкрещя, щом кракът му се натресе между счупената ограда и падащия кон.

Публиката на Ашфордски лъг се развика. Мъже се втурнаха на арената да измъкнат сир Хъмфри, но издъхващият в агония жребец зарита към тях. Ерион, след като препусна безгрижно покрай касапницата до края на арената, обърна коня си и се върна в галоп. Той също викаше, макар Дънк да не можеше да различи думите му над почти човешките крясъци на издъхващия кон. Принцът скочи от седлото, извади меч си и налетя към падналия си противник. Наложиха се собствените му оръженосци и един от хората на сир Хъмфри да го задържат. Ег се развъртя на раменете на Дънк.

— Пусни ме — проплака момчето. — Горкият кон! Пусни ме на земята!

На Дънк му призля. „Какво ще направя, ако такава съдба сполети Гръм?“ Страж с алебарда посече жребеца на сир Хъмфри и сложи край на ужасните писъци. Дънк се обърна и си запробива път през гъстата гмеж. Когато излезе на открито, смъкна Ег от раменете си. Качулката на момчето се беше смъкнала и очите му бяха зачервени.

— Ужасна гледка, да. Но един скуайър трябва да е силен. Боя се, че и по-лоши злополуки ще видиш на други турнири.

— Не беше злополука — каза Ег и устата му затрепери. — Ерион го направи нарочно. Ти го видя.

Дънк се намръщи. И на него му се беше сторило така, но му беше трудно да приеме, че един рицар може да е толкова низък, най-малкото някой от рода на дракона.

— Видях как един рицар изгуби контрол над пиката си — отвърна упорито. — И повече да не съм чул за това. Двубоите свършиха за днес, мисля. Хайде, момче.

Оказа се прав за края на дневните състезания. Докато бъркотията се оправи, слънцето се беше смъкнало ниско на запад и лорд Ашфорд

обяви прекъсване.

Щом вечерните сенки плъзнаха над ливадата, стотици факли светнаха по редицата щандове на търговците. Дънк купи рог ейл за себе си и половин за момчето, за да го ободри. Поразходиха се, послушаха живата свирня на гайди и барабани и погледаха куклено представление за Нимерия, кралицата воин с десетте хиляди кораба. Кукловодите имаха само два кораба, но все пак успяха да разиграят възбуждаща морска битка. Дънк искаше да попита момичето Тансел дали е довършила рисунката на щита му, но видя, че е заета. „Ще изчакам да свърши за вечерта, — реши той. — Може да е ожадняла тогава.“

— Сир Дънкан — извика глас зад него. И пак: — Сир Дънкан. — Дънк отведнъж си спомни, че това е самият той. — Видях ви сред простолюдието днес, с това момче на раменете — каза Раймън Фосоуей, щом се приближи, и се усмихна. — Всъщност трудно беше човек да не ви забележи двамата.

— Момчето е оръженосецът ми. Ег, това е Раймън Фосоуей.

Наложи се да сбута момчето напред, но Ег наведе глава и зяпна в ботушите на Раймън, докато измърмори поздрава си.

— Приятно ми е, младеж — каза Раймън ведро. — Сир Дънкан, защо не гледате от зрителската галерия? Всички рицари са добре дошли там.

Дънк се чувстваше по-леко сред простите хора и слуги. Идеята, че ще заеме място при лордовете, дамите и оземлените рицари, го смути.

— По-добре, че не видях по-отблизо последния двубой.

Раймън изкриви лице.

— И аз съжалявам. Лорд Ашфорд обяви сир Хъмфри за победител и го награди с коня на принц Ерион, но въпреки всичко той няма да може да продължи. Счупил си е крака на две места. Принц Белор прати личния си майстер да се погрижи за него.

— Ще има ли друг шампион на мястото на сир Хъмфри?

— Лорд Ашфорд си бе наумил да удостои с мястото лорд Карън или може би другия сир Хъмфри, който се представи толкова великолепно срещу Хардинг, но принц Белор му каза, че няма да е прилично да се маха щитът и павилионът на сир Хъмфри при тези

обстоятелства. Вярвам, че ще продължат с четирима шампиони вместо петима.

„Четирима шампиони — помисли Дънк. — Лео Тирел, Лайънъл Баратеон, Тиболт Ланистър и принц Валар.“ Беше видял достатъчно първия ден и знаеше, че шансовете му срещу първите трима са нищожни. С което оставаше само...

„Един беден странстващ рицар не може да предизвика принц Валар е втори поред претендент за Железния трон. Той е син на Белор Копиетрошача и от кръвта на Егон Завоевателя и на Младия дракон, и на принц Емон Драконовия рицар, а аз съм някакво момче, което старецът намери зад един грънчарски дюкян в Квартала на бълхите.“

Главата го заболя само при мисълта за това.

— Кого смята да предизвика братовчед ви? — попита той Раймън.

— Сир Тиболт. С него са равни във всичко. Подхождат си добре. Братовчед ми държи под око всеки двубой обаче. Ако някой бъде ранен утре или покаже признаци на умора или слабост, Стефон бързо ще чукне по щита му, можете да разчитате на това. Никой никога не го е упреждал в прекалено благородство. — Засмя се, сякаш за да притъпи жилото на думите си. — Сир Дънкан, ще пиете ли чаша вино с мен?

— Трябва да свърша една работа — каза Дънк, притеснен от мисълта да приеме почерпка, която не може да върне.

— Мога да ви изчакам тук и да взема щита ви, когато свърши кукленото представление, сир — намеси се Ег. — По-късно ще играят Симиън Звездокия и пак ще покажат боя на дракона.

— Ето, виждате ли, работата ви е уредена, а виното ни чака — каза Раймън. — Арборско при това. Как може да ми откажете?

Лишен от извинения, Дънк нямаше друг избор, освен да го последва, и остави Ег да гледа кукленото представление. Ябълката на дома Фосоуей се вееше над златоцветния павилион, където Раймън гостуваше на братовчед си. Зад него двама слуги поливаха яре със сос от мед и билки над малък огън.

— Има и ядене, ако сте гладен — каза Раймън небрежно и вдигна платницето, та Дънк да влезе. Мангал с въглени осветяваше вътрешността и стопляше приятно въздуха. Раймън сложи на масата две чаши. — Казват, че Ерион е бесен на лорд Ашфорд, че даде коня

му за награда на сир Хъмфри — подхвърли, докато наливаше, — но ще се обзаложа, че го посъветва чичо му. — Подаде едната чаша на Дънк.

— Принц Белор е доблестен мъж.

— За разлика от Блестящия принц ли? — Раймън се засмя. — Не гледайте толкова притеснено, сир Дънкан, тук няма никого освен нас. Не е тайна, че Ерион е мръсник. Слава на боговете, че е много назад в реда за наследството.

— Наистина ли вярвате, че искаше да убие коня?

— Има ли някакво съмнение в това? Ако принц Мекар беше тук, щеше да тръгне другояче, уверявам ви. Ерион е цял усмивки и благородство, докато го гледа баща му, ако приказките са верни, но когато го няма...

— Видях, че столът на принц Мекар беше празен.

— Напусна Ашфорд да потърси синовете си, с Роланд Крейкхол от Кралската гвардия. Шири се мълва за рицари разбойници наоколо, но ще се обзаложа, че принцът просто се е напил някъде.

Виното беше чудесно, с дъх на плодове, най-хубавото, което Дънк бе опитвал. Превъртя го в устата си, преглътна и каза:

— А той кой принц е?

— Наследникът на Мекар. Дерон е наречен, на краля. Викат му Дерон Пияницата, макар и не в присъствието на баща му. Най-малкото момче също е с него. Напуснали са заедно Летен замък, но така и не са стигнали до Ашфорд. — Раймън пресуши чашата си и я остави. — Горкият Мекар.

— Горкият ли? — изненада се Дънк. — Синът на краля?

— *Четвъртият* син на краля — каза Раймън. — Не толкова храбър като принц Белор, нито толкова умен като принц Ерис, нито толкова благороден като принц Регел. А сега трябва да понесе и това, че синовете му са засенчени от тези на брат му. Дерон е пияница, Ерион е суетен и жесток, третият син беше толкова безнадежден, че го дадоха на Цитаделата да го направят майстер, а най-младият...

— Сир! Сир Дънкан! — Ег нахлу вътре задъхан. Качулката му беше паднала и светлината от мангала блесна в големите му тъмни очи. — Трябва да дойдете, той я бие!

Дънк скочи на крака и попита объркано.

— Бие я? Коя?

— Ерион! — извика момчето. — Той я бие. Момичето с куклите. Бързо! — Завъртя се вихрено и драсна обратно навън в нощта.

Дънк понечи да тръгне след него, но Раймън го хвана за ръката.

— Сир Дънкан. Ерион, каза той. Принц от кралската кръв. Внимавайте.

Съветът беше добър. Старецът щеше да му каже същото. Дънк не можеше да го послуша. Издърпа се от ръката на Раймън и се измъкна от павилиона. Чу викове откъм щандовете на търговците. Ег едва се виждаше. Дънк затича след него. Краката му бяха дълги, а на Ег къси. Бързо го догони.

Около кукловодите се беше струпала стена от зяпачи. Дънк се запровира през тях, без да обръща внимание на ругатните им. Един страж в кралска униформа пристъпи да му препречи пътя. Дънк опря едрата си длан на гърдите му, бутна и мъжът залитна и тупна по задник на земята.

Палатката на кукловодите беше съборена. Дебелата жена от Дорн беше на земята и плачеше. Един страж издърпа куклите на Флориан и Джонквил от ръцете ѝ, а друг ги запали с факла. Трима други мъже отваряха сандъци, изсипваха още кукли на земята и ги тъпчеха. Куклата дракон беше разпиляна наоколо, счупено крило тук, главата там, опашката на три парчета. А сред всичко това стоеше принц Ерион, великолепен в червения кадифен жакет с дълги провиснали ръкави, и извиваше с две ръце ръката на Тансел. Тя беше паднала на колене и го умоляваше да я пусне. Ерион не я слушаше. Отвори дланта ѝ и стисна един от пръстите ѝ. Дънк стоеше тъпо и не можеше да повярва на това, което виждаше. После чу как нещо изпука и Тансел изпищя.

Един от хората на Ерион посегна да го хване и отхвърча настрана. Три дълги крачки и Дънк сграбчи принца за рамото и го завъртя силно. Беше забравил за меч и кама, а с тях и всичко друго, на което го беше учил някога старецът. Юмрукът му събори Ерион и върхът на ботуша му се заби в корема на принца. Когато Ерион посегна за ножа си, Дънк стъпи на китката му и го изрита отново, право в устата. Можеше да го пребие с ритници на място, но хората на принцето скочиха отгоре му. По един увисна на всяка ръка, а друг го заудря по гърба. Щом се изтръгна от единия, му налетяха други двама.

Накрая го събориха на земята и затиснаха ръцете и краката му. Ерион се беше вдигнал отново на крака. Устата му беше разкъравена.

Той бръкна с пръст в нея и опипа.

— Разклатил си ми един зъб — оплака се високо. — Сега ще почнем да ти чупим всичките. — Избута косата си от очите. — Изглеждаш ми познат.

— Взехте ме за конярче.

Ерион се усмихна с кървясала усмивка.

— Помня. Отказа да вземеш коня ми. Защо си пожертва живота? За тази курва? — Тансел се беше свила на земята, притиснала до гърдите си осакатената си ръка. Принцът я подритна. — Едва ли си струва. Предателка. Драконът никога не може да губи.

„Той е луд — помисли Дънк. — Но все пак е син на принц и е решил да ме убие.“ Може би трябваше да се помоли, ако знаеше поне една молитва от началото до края, но нямаше време. Нямаше време да се уплаши дори.

— Нищо повече ли нямаш да кажеш? — попита Ерион. — Досадихте ми, сир. — Опипа отново с пръст кървавата си уста. — Взemi един чук и му избий зъбите, Уейт. А после да го разпорим и да му покажем цвета на червата му.

— Не! — извика момчешки глас. — Не го пипайте!

„Богове милостиви, момчето! Храброто, глупаво момче“, помисли Дънк. Помъчи се да се измъкне от ръцете, които го държаха, но без полза.

— Дръж си езика, глупаво момче. Бягай оттук. Ще те пребият!

— Няма. — Ег се приближи. — Ако ми посегнат, ще отговарят пред баща ми. И пред чичо ми. Пуснете го, казах. Уейт, Йоркел, познавате ме. Направете каквото казах.

Ръцете, които държаха лявата му ръка, се махнаха, после и другите. Дънк не разбираше какво става. Стражите се отдръпваха. Един дори коленичи. След това тълпата се раздвои, за да направи път на Раймън Фосоуей. Беше навлякъл ризница и шлем и ръката му беше на меча. Братовчед му, сир Стефон, точно зад него, вече беше извадил оръжието си и с тях идваха шестима войници със знака с червената ябълка, пришит на гърдите им.

Принц Ерион не им обърна внимание.

— Безочлив малък негодник — изръмжа той на Ег и изплю кръв в краката на момчето. — Къде ти е косата?

— Обръснах си я, братле — отвърна Ег. — Не исках да приличам на тебе.

Вторият ден на турнира беше облачен, с отривист вятър, задухал от запад. „Тълпите сигурно са по-малко в такъв ден“, помисли Дънк. Щеше да им е по-лесно да си намерят място до оградата и да гледат сблъсъците отблизо. „Ег можеше да е седнал на перилото, а аз да стоя зад него.“

Но Ег щеше да седи в зрителската ложа, облечен в коприни и кожи, докато гледката на Дънк щеше да е затворена между четирите стени на килията в кулата, където го бяха заключили хората на лорд Ашфорд. Стаичката имаше прозорец, но той не гледаше накъдето трябва. Все пак Дънк се сви на перваза, щом слънцето се вдигна, и се загледа унило към градчето, полето и леса. Бяха му взели колана от конопено въже, и меча и камата му също, бяха взели и среброто му. Надяваше се, че Ег или Раймън ще се сетят поне за Кестен и Гръм.

— Ег — измърмори той през зъби. Оръженосецът му, бедно момче, измъкнато от улиците на Кралски чертог. Беше ли се оказвал друг рицар някога такъв глупак? „Дънк дръвника, тъп като стена на замък и тромав като зубър.“

Не му бяха разрешили да говори повече с Ег, след като войниците на лорд Ашфорд ги бяха насмели всички при кукленото представление. Нито с Раймън, нито с Тансел, с никого, нито дори със самия лорд Ашфорд. Зачуди се дали изобщо ще види някого от тях отново. Доколкото знаеше, щяха да го държат в тази стаичка, докато умре. „Какво си мислех, че ще стане? — помисли си с горчивина. — Съборих син на принц и го ритнах в лицето.“

Под тези сиви небеса пищните облекла на знатните лордове и велики шампиони нямаше да изглеждат толкова великолепно като предния ден. Слънцето, затулено зад облаците, нямаше да къпе с блясъка си стоманените им шлемове, нито щеше да кара златните им и сребърни украси да блещукат и искрят, но все пак Дънк съжаляваше, че няма да е сред тълпата и да гледа. Щеше да е добър ден за странстващи рицари, за мъже в проста ризница и коне без броня.

Но можеше да ги чува поне. Роговете на херолдите кънтяха добре, а от време на време ревът на тълпата му подсказваше, че някой

е паднал или се е вдигнал, или е направил нещо особено дръзко. Чуваше смътно и тропот на конски копита, а по-нарядко и трясък на мечове или пукот на прекършена пика. Трепваше всеки път, щом чуеше последното — напомняше му за звука, който издаде пръстът на Тансел, когато Ерион го счупи. Имаше и други звуци също така, по-наблизо: стъпки в коридора пред вратата, чаткането на копита в двора долу, викове, отекващи от стените на замъка. Понякога заглушаваха шума от турнира. И толкова по-добре според Дънк.

— Един странстващ рицар е най-истинският сорт рицар, Дънк — беше му казал старецът веднъж, много, много отдавна. — Другите рицари служат на лордове, които ги държат или които им дават земи, но ние служим където пожелаем, на хора, в чиито каузи вярваме. Всеки рицар се заклева да защитава бедните и невинните, но ние най-добре спазваме клетвата, мисля. — Странно колко силен изглеждаше този спомен. Дънк почти бе забравил тези думи. А може би и старецът ги беше забравил към края.

Утрото премина в следобед. Далечните звуци от турнира заглъхнаха и замряха. В килията взе да се смрачава, но Дънк още седеше на перваза на прозореца, загледан навън в усилващия се мрак, и се мъчеше да не обръща внимание на празния си корем.

А после чу стъпки и дрънчене на железни ключове. Разгъна се и се смъкна на крака, щом вратата се отвори. Вътре нахлуха двама стражи, единият носеше светилник. След тях влезе слуга с поднос с храна. Зад него беше Ег.

— Оставете лампата и храната и излезте — каза им момчето.

Подчиниха се, макар Дънк да забеляза, че оставиха дървената врата открената. Миризмата на ядене го подсети колко е прегладнял. Имаше топъл хляб и мед, купа с яхния от грах, шиш с печен лук и добре препечено месо. Той седна до подноса, разчупи хляба, лапна един залък и подхвърли:

— Няма нож. Мислят си, че ще те намушкам ли, момче?

— Не ми казаха какво си мислят. — Ег носеше плътен черен вълнен жакет, надиплен на кръста и с дълги ръкави, обшити с червен сатен. На гърдите му бе пришит триглавият дракон на дома Таргариен. — Чичо ми каза, че трябва смирено да помоля за прошка затова, че те подведох.

— Чичо ти. Това трябва да е принц Белор.

Момчето изглеждаше окаяно.

— Изобщо не исках да лъжа.

— Но излъга. За всичко. Като почнем с името ти. Никога не бях чувал за принц Ег.

— Това е краткото за Егон. Брат ми Емон ме нарече Ег. Той сега е в Цитаделата, учи се да става майстер. И Дерон също ме нарича Ег понякога, както и сестрите ми.

Дънк вдигна шиша и захапа парче месо. Козе, овкусено с някаква господарска подправка, която никога не бе вкусвал. По брадичката му закапа мазнина.

— Егон. Разбира се, че ще е Егон. Като Егон Дракона. Колко Егоновци са били крале?

— Четирима — каза момчето. — Четирима Егоновци.

Дънк сдъвка, преглътна и си отчупи още хляб.

— Защо го направи? Някаква шега ли беше, да се помайтапиш с глупавия скитащ рицар?

— Не. — Очите на момчето се напълниха със сълзи, но то стоеше мъжки на мястото си. — Трябваше да стана скуайър на Дерон. Той е най-големият ми брат. Научих всичко, което трябваше да знам, за да бъда оръженосец, но Дерон не е много добър рицар. Не искаше да дойде на турнира, тъй че след като напуснахме Летен замък се измъкна от ескорта ни, само че вместо да се върне, продължи към Ашфорд, като мислеше, че никога няма да ни търсят натам. Той ми обръсна главата. Знаеше, че баща ми ще прати хора да ни заловят. Косата на Дерон е обикновена, светлокафеникава, нищо особено, но моята е като на Ерион и на баща ми.

— Кръвта на дракона — каза Дънк. — Сребристоклатна коса и виолетови очи, всички знаят това. — „Тъп си като стена на замък, Дънк.“

— Да. Тъй че Дерон я обръсна. Смяташе да се скрием, докато свърши турнирът. Само че тогава ти ме взе за конярче и... — Наведе очи. — Не ме интересуваше дали Дерон ще се бие, или не, но исках да съм скуайър на *някого*. Съжалявам, сир. Наистина.

Дънк го погледна замислено. Знаеше какво е да искаш нещо толкова ужасно, че да си готов да изречеш чудовищна лъжа само за да се доближиш до него.

— Мислех, че си като мен — каза той. — Може и да си. Само че не както си го мислех.

— Все пак и двамата сме от Кралски чертог — каза момчето с надежда.

Дънк се изсмя.

— Да де, ти от върха на Хълма на Егон, а аз от дъното.

— Не е много далече, сир.

Дънк отхапа от лука.

— Трябва ли да те наричам „милорд“ или „ваше величество“, или нещо такова?

— В двора — призна момчето. — Но иначе можете да продължите да ме наричате Ег, ако искате. Сир.

— Какво ще ми направят, Ег?

— Чичо ми иска да ви види. След като приключите с яденето, сир.

Дънк избута подноса настрани и стана.

— Приключих. Вече ритнах един принц в устата, не искам да карам друг да ме чака.

Лорд Ашфорд беше отстъпил покоите си на принц Белор, докато трае престоят му, тъй че Ег — не, *Егон*, трябваше да свикне с това — го поведе към дневната на лорда. Белор четеше на светлината на свещ от пчелен восък. Дънк коленичи пред него.

— Станете — подкани го принцът. — Ще желаете ли вино?

— Ако ваше височество благоволи.

— Сипи чаша от най-сладкото дорнско на сир Дънкан, Егон — нареди принцът. — И се постарай да не го полееш, вече му причини достатъчно злини.

— Момчето няма да ме полее, ваше височество — каза Дънк. — Добро момче е. Добър скуайър. И не искаше да ми навреди, знам.

— Можеш да навредиш и без да го искаш. Егон трябваше да дойде при мен, когато е видял какво прави брат му на онези кукловоди. Но изтича при вас. Това не е добрина. Постъпката ви, сир... е, аз може би щях да направя същото на ваше място, но аз съм принц на кралството, не странстващ рицар. Никога не е разумно да удряте внук на краля в изблик на гняв, какъвто и да е поводът.

Дънк кимна мрачно. Ег му подаде сребърен бокал, пълен до ръба с вино. Той го взе и отпи дълго.

— *Мразя* Ерион — заяви Ег разгорещено. — И трябваше да изтичам за сир Дънкан, чичо, замъкът беше много далече.

— Ерион е твой брат — каза твърдо принцът, — а септоните казват, че трябва да обичаме братята си. Егон, сега ни остави, искам да поговоря със сир Дънкан насаме.

Момчето остави каната с вино и се поклони сковано.

— Както желаете, ваше височество. — Излезе и тихо затвори вратата.

Белор Копиетрошача се взря продължително в очите на Дънк.

— Сир Дънкан, позволете да ви запитам следното... колко добър рицар сте всъщност? Колко опитен сте с оръжията?

Дънк не знаеше какво да отвърне.

— Сир Арлън ме научи да боравя с меч и щит и как да удрям в кръгове и въртящи се мишени.

Отговорът като че ли притесни принц Белор.

— Брат ми Мекар се върна в замъка преди няколко часа. Намерил наследника си пиян в някакъв хан на един ден езда на юг. Мекар никога не би го признал, но вярвам, че тайната му надежда беше синовете му да засенчат моите в този турнир. Вместо това и двамата го засрамираха, но какво да направи? Те са кръв от неговата кръв. Мекар е ядосан и трябва на всяка цена да намери обект на гнева си. Избрал е вас.

— Мен ли? — попита Дънк отчаяно.

— Ерион вече наду ушите на баща си. А Дерон влоши нещата още повече. За да оправдае собствената си страхливост, каза на брат ми, че някакъв грамаден рицар разбойник, случайно срещнат на пътя, отвлякъл Егон. Боя се, че тъкмо вие сте били описан като този рицар разбойник, сир. Според версията на Дерон той е прекарал всичките тези дни в търсенето ви къде ли не, за да върне брат си.

— Но Ег ще му каже истината. Егон, искам да кажа.

— Ег *наистина* ще му каже, не се съмнявам — отвърна принц Белор. — Но за момчето също така се знае, че има навика да послъгва, както вие сам имахте повод да се уверите. На кой син ще повярва брат ми? Колкото до тези кукловоди, Ерион така ще изкриви историята, че ще излезе държавна измяна. Драконът е символът на кралския дом. Да

показваш как убиват дракон, с дървени стърготини за кръв... е, невинно е, несъмнено, но доста неблагоприятно. Ерион го нарича „прикрита атака срещу дома Таргариен“, подстрекаване към бунт. Мекар вероятно ще се съгласи. Брат ми има обидчив нрав и е вложил най-големите си надежди в Ерион, след като Дерон се оказа такова голямо разочарование. — Принцът отпи от виното си и остави бокала настрана. — Каквото и да вярва или да не повярва брат ми, едно е неоспоримо. Вие посегнахте на кръвта на дракона. За това оскърбление трябва да бъдете съден, осъден и наказан.

— Наказан? — Думата никак не му хареса.

— Ерион ще иска главата ви, със зъби или без зъби. Няма да я получи, обещавам ви, но не мога да му откажа съд. Тъй като баща ми, кралят, е на стотици левги оттук, трябва да ви съдим двамата с брат ми, заедно с лорд Ашфорд, чиито владения са тези, и лорд Тирел от Планински рай, комуто той е васален лорд. Последния път, когато един беше признат за виновен, че е ударил особа от кралския род, беше отсъдено да загуби ръката, с която е посегнал.

— Ръката ми?! — каза Дънк стъписан.

— И крака ви. Ритнахте го, нали?

Дънк загуби дар слово.

— Разбира се, ще подканя колегите си съдии да проявим милост. Аз съм Ръката на краля и наследник на трона, думата ми има известна тежест. Но на брат ми също. Там е рискът.

— Аз... — почна Дънк. — Ваше височество, аз... — „Те изобщо не го мислеха като измяна. Беше само един дървен дракон, изобщо не мислеха да намекват за кралски принц.“ Това искаше да каже, но думите го бяха изоставили. Хич го нямаше с думите.

— Имате друг избор обаче — каза кротко принц Белор. — Дали е по-добър избор, или по-лош, не мога да кажа, но ви напомням, че всеки рицар, обвинен в престъпление, има правото да настоя за съд чрез двубой. Тъй че ви питам отново, сир Дънкан Високия: колко добър рицар сте? Искрено?

— Съд на седемте — каза с усмивка принц Ерион. — Това е мое право, мисля.

Принц Белор забарабани с пръсти по масата и се намръщи. Вляво от него лорд Ашфорд кимна замислено.

— Защо? — запита строго принц Мекар и се наведе към сина си. — Страх ли те е да се изправиш сам срещу този скитник рицар и да оставиш боговете да решат истинни ли са обвиненията ти?

— Да ме е страх? — отвърна Ерион. — Не говорете нелепости, татко. Мисълта ми е за възлюбения ми брат. Дерон също беше онеправдан от този сир Дънкан и има първото право над кръвта му. Един съд на седемте позволява и на двама ни да се изправим срещу него.

— Не ми прави услуги, мили братко — измърмори Дерон Таргариен. Най-големият син на принц Мекар изглеждаше още по-зле, отколкото когато Дънк се бе натъкнал на него в хана. Изглеждаше потрезвен този път, червено-черният му жакет не беше зацапан с вино, но очите му бяха кървясали и на челото му бе избила пот. — Ще се задоволя да те приветствам, когато убиеш престъпника.

— Твърде великодушен си, мили братко — каза усмихнат принц Ерион, — но би било много егоистично от моя страна да ти откажа правото да докажеш истината на думите си, излагайки тялото си на риск. Длъжен съм да настоя за съд на седемте.

Дънк се обърка.

— Ваши височества, милорди — обърна се той към подиума. — Не разбирам. Какъв е този *съд на седемте*?

Принц Белор помръдна неловко на стола си.

— Това е друга форма на съд чрез двубой. Древна, рядко се позовават на нея. Дошла е през Тясното море с андалите и техните седем богове. Във всеки съд чрез двубой обвинителят и обвиняемият молят боговете да решат спора помежду им. Андалите вярвали, че ако седем шампиони се бият на всяка страна, боговете, почетени по този начин, ще са по-склонни да се намесят и да се погрижат да се постигне справедлив резултат.

— Или може би просто са харесвали битките с мечове — подхвърли лорд Лео Тирел с цинична усмивка. — Все едно, сир Ерион е в правата си. Трябва да е съд на седемте.

— Значи трябва да се бия срещу *седем мъже*? — попита отчаяно Дънк.

— Не сам, сир — отвърна с досада принц Мекар. — Не се правете на глупак, няма да мине. Трябва да са седем срещу седем. Трябва обезателно да намерите други шестима рицари, които да се бият редом с вас.

„Шестима рицари“, помисли Дънк. Все едно да му кажат, че трябва да намери шест хиляди. Нямахше нито братя, нито братовчеди, нито стари приятели, които да са стояли редом с него в битка. Защо щяха шестима непознати да рискуват живота си, като защитят един беден рицар срещу двама млади кралски принцове?

— А ако никой не вземе страната ми?

Мекар Таргариен го изгледа хладно отгоре.

— Ако каузата е справедлива, добри хора ще се бият за нея. Ако не можете да намерите поборници на своя страна, сир, ще е защото сте виновен. Би ли могло нещо да е по-просто от това?

Дънк никога не се беше чувствал толкова сам, както когато излезе от портите на замъка Ашфорд и чу как портикулът се спусна с дрънчене зад него. Валеше лек дъжд, като роса на кожата му, и въпреки това той потръпваше от допира му. Отвъд реката цветни кръгове сияеха около малкото павилиони в които все още горяха огньовете. Нощта наполовина бе изтекла. До няколко часа щеше да дойде зората. „А със зората идва смъртта.“

Бяха му върнали меча и среброто, но беше потънал в мрачни мисли, докато газеше през брода. Зачуди се дали очакват да оседлае коня си и да избяга. Можеше, ако поискаше. Щеше да е краят на рицарството му, разбира се. Оттам насетне нямаше да е нищо повече от разбойник, докато някой лорд не го залови и не му отсече главата. „По-добре да умра като рицар, отколкото да живея така“, каза си упорито. Мокър до коленете, той се затътри покрай пустата арена. Повечето павилиони бяха тъмни, собствениците им спяха, но тук-там все още горяха свещи. Дънк чу тихи стонове и викове на наслада от една от палатките. Звукът го накара да си помисли дали ще да умре, без дори да е познал девица.

А после чу конско пръхтене и някак си позна, че е пръхтенето на Гръм. Обърна се натам и затича, и ето го, вързан с Кестен пред един кръгъл павилион, огрян отвътре от смътно златисто сияние. Знамето на

централния пилон висеше прогизнало, но Дънк все пак успя да открие тъмната извивка на ябълката на Фосоуей. Приличаше на надежда.

— Съд чрез двубой — отрони тежко Раймън. — Боговете да са милостиви. Дънкан, това означава бойни пики, боздугани, бойни брадви... мечовете няма да са затыпени, разбираш ли това?

— Раймън Неохотния — присмя се братовчед му сир Стефон. Ябълка от злато и гранати стягаше наметалото му от жълта вълна. — Не се притеснявай, братовчече, това е рицарски двубой. Тъй като не си рицар, кожата ти не е изложена на риск. Сир Дънкан, имате поне един Фосоуей. Зрелия. Видях какво направи Ерион на онези кукловоди. Аз съм за вас.

— И аз — сопна се Раймън ядосано. — Просто исках да кажа, че...

Братовчед му го прекъсна.

— Кой още ще се бие с нас, сир Дънкан?

Дънк разпери безпомощно ръце.

— Никой друг не познавам. Е, освен сир Манфред Дондарион. Той дори не пожела да гарантира, че съм рицар, следователно изобщо няма да рискува живота си за мен.

Сир Стефон не изглеждаше много притеснен.

— Значи ще ни трябват още петима добри мъже. За щастие, имам повече от петима приятели. Лео Дългия трън, Смеещата се буря, лорд Карън, Ланистърите, сир Ото Бракън... мда, и двамата Блекууд също, макар че никога няма да вкараш Блекууд и Бракън на една и съща страна в рицарски бой. Ще ида да поговоря с някои от тях.

— Няма да се зарадват, като ги събудиш — възрази братовчед му.

— Чудесно — заяви сир Стефон. — Ако са ядосани, ще се бият още по-настървено. Можете да разчитате на мен, сир Дънкан. Братовчед, ако не се върна преди разсъмване, вземи бронята ми и се погрижи да оседлаят и снаряжат коня ми. Ще се срещнем с двама ви в заграждението за претендентите. — Стефон се засмя. — Този ден ще се помни дълго, мисля. — Когато излезе от палатката, изглеждаше почти въодушевен.

Не и Раймън обаче.

— Петима рицари — отрони той мрачно, щом братовчед му напусна. — Дънкан, не искам да разбивам надеждите ти, но...

— Ако братовчед ви успее да привлече хората, за които говори...

— Лео Дългия трън? Звяра на Бракън? Смеещата се буря? — Раймън стана. — Познава ги всички, не се съмнявам, но не съм толкова сигурен, че някой от тях познава *него*. Стефон вижда в това шанс да си спечели слава, но е застрашен вашият живот. Трябва да намерите своите хора. Ще помогна. По-добре да имате твърде много защитници, отколкото твърде малко. — Шум отвън го накара да извърне глава. — Кой е там? — попита Раймън намръщено и в този момент едно момче се шумугна вътре през платницето на входа, последвано от слаб мъж с прогизнало от дъжда наметало.

— Ег? — Дънк скочи на крака. — Какво търсиш тук?

— Аз съм оръженосецът ви — каза момчето. — Някой ще трябва да ви снаряжи, сир.

— Лорд баща ти знае ли, че си напуснал замъка?

— Богове милостиви, надявам се, че не. — Дерон Таргариен разкопча токата на наметалото си и го остави да се смъкне от раменете му.

— Вие?! Луд ли сте да идвате тук? — Дънк измъкна ножа си от канията. — Би трябвало да натикам това в корема ви.

— Може би — призна принц Дерон. — Макар че бих предпочел да ми налеете чаша вино. Вижте ръцете ми. — Вдигна едната и им показа как трепери.

Дънк пристъпи намръщен към него.

— Не ме интересуват ръцете ви. Вие излъгахте за мен.

— Трябваше да кажа *нещо*, когато баща ми настоя да разбере къде се е дянало братчето ми — отвърна принцът. Настани се, без да обръща внимание на Дънк и ножа му. — Честно казано, не бях и разбрал, че Ег го няма. Не беше на дъното на чашата ми, а не бях погледнал настрани, тъй че... — Дерон въздъхна.

— Сир, баща ми ще се включи към седемте обвинители — намеси се Ег. — Помолих го да не го прави, но не иска да ме слуша. Казва, че това е единственият начин да спаси честта на Ерион и на Дерон.

— Не че съм молил да спасяват честта ми — каза кисело принц Дерон. — Който я е взел, може да си я задържи, все ми е едно. Сир

Дънкан, уверявам ви, нямате основания да се боите от мен. Единственото, което не харесвам повече от конете, са мечовете. Тежки са и са зверски остри. Ще се постарая да изглеждам доблестно в първия сблъсък, но след това... сигурно бихте могли да ми нанесете един хубав удар отстрани по шлема. Да изкънти, но не прекалено силно, ако схващате намека ми. Не мога да се меря с братята си, стане ли дума за бой, танци, мислене и четене на книги, но никой от тях не може да стъпи на малкия ми пръст в лежането в калта в несвяст.

Дънк само го зяпна, зачуден дали принцът не се опитва да го изиграе.

— Защо дойдохте?

— За да ви предупредя срещу какво се изправяте — отвърна Дерон. — Баща ми е заповядал Кралската гвардия да се бие с него.

— Кралската гвардия? — повтори Дънк стъписано.

— Е, тримата, които са тук. Слава на боговете, че чичо Белор остави другите четирима в Кралски чертог с височайшия ни дядо.

Ег уточни имената:

— Сир Роланд Крейкхол, сир Донел от Дъскъндейл и сир Вилем Вайлд.

— Нямаат голям избор по въпроса — каза Дерон. — Заклели са се да бранят живота на краля и кралската фамилия, а с братята ми сме от кръвта на дракона, боговете да са ни на помощ.

Дънк преброи на пръсти.

— Така ставате шест. Кой е седмият?

Принц Дерон сви рамене.

— Ерион ще намери някого. Ако се наложи, ще си купи поборник. Злато не му липсва.

— Вие с кого разполагате? — попита Ег.

— С братовчеда на Раймън сир Стефон.

Дерон потръпна.

— Само един?

— Сир Стефон отиде при свои приятели.

— Аз мога да доведа хора — каза Ег. — Рицари. Мога.

— Ег. Ще се бия с братята ти — каза Дънк.

— Но Дерон няма да го нараниш — отвърна момчето. — Той ти каза, че ще падне сам. А Ерион... когато бях малък, идваше в спалнята ми нощем и опираше ножа си между краката ми. Много му били

братята, казваше, може би някоя нощ щял да ме направи своя сестра, та после да може да се ожени за мен. Хвърли и котето ми в кладенеца. Казва, че не е, но той винаги лъже.

Принц Дерон сви уморено рамене.

— Ег казва истината. Ерион е голям изверг. Въобразява си, че е дракон в човешки облик, знаете ли. Затова се вбеси толкова от кукленото представление. Жалко, че не се е родил Фосоуей, тогава щеше да си въобразява, че е ябълка, и всички щяхме да сме в много по-голяма безопасност, но това е положението. — Наведе се, вдигна падналото си наметало и изтръска дъждовната вода от него. — Трябва да се промъкна в замъка, преди баща ми да се е зачудил защо толкова се бавя с точенето на меча си, но преди да тръгна, искам да си кажем нещо насаме, сир Дънкан. Ще ме придружите ли?

За миг Дънк изгледа младия принц подозрително.

— Както желаете, ваше височество. — Прибра камата си в канията. — Трябва да взема и щита си.

— А ние с Ег ще потърсим рицари — обеща Раймън.

Принц Дерон стегна наметалото около врата си и придърпа качулката. Дънк го последва навън в тихия дъжд. Тръгнаха към фургоните на търговците.

— Сънувах ви — каза принцът.

— Казахте ми го в хана.

— Нима? Е, вярно е. Сънищата ми не са като вашите, сир Дънкан. Моите се сбъдват. Плашат ме. *Вие* ме плашите. Сънувах вас и мъртъв дракон, видите ли. Невероятен звяр, огромен, с толкова големи криле, че можеха да покрият цялата тази ливада. Беше паднал върху вас, но вие бяхте жив, а драконът беше мъртъв.

— Аз ли го убих?

— Това не мога да кажа, но бяхте там, както и драконът. Ние, Таргариените, сме били господарите на дракони някога. Тях вече ги няма, но ние оставаме. Не държа да умра днес. Боговете само знаят защо, но не искам. Тъй че направете ми тази добрина, ако благоволите, и се погрижете убитият да е брат ми Ерион.

— Аз също не държа да умра — отвърна Дънк.

— Е, аз няма да ви убия, сир. Ще оттегля и обвинението си, но няма да свърши работа, ако и Ерион не оттегли своето. — Принцът въздъхна. — Възможно е да съм ви убил с лъжата си. Ако е така,

съжалявам. Знам, че съм обречен на някакъв ад. В който няма вино, вероятно. — Дерон потръпна и с това се разделиха в студения тих дъжд.

Търговците бяха изтеглили фургоните си на западния край на ливадата, под горичка брези и ясен. Дънк стоеше под дърветата и гледаше безпомощно празното петно, където бе стоял фургонът на кукловодите. „Заминали са си.“ Беше се опасявал от това. „И аз щях да избягам, ако не бях тъп като стена на замък.“ Зачуди се как ли ще си намери щит сега. Пари щяха да му стигнат да си купи, може би, *стига* да намереше някой за продан...

— Сир Дънкан — извика тих глас в тъмното. Дънк се обърна и видя зад себе си Пейт Стоманата, с железен фенер в ръка. Под късото кожено наметало оръжейникът беше гол от кръста нагоре, широките му гърди бяха обрасли с груба черна четина. — Ако сте дошли за щита си, тя го остави при мен. — Огледа Дънк от глава до пети. — Две ръце и два крака преброявам. Значи ще е съд чрез двубой, нали?

— Съд на седемте. Как разбрахте?

— Ами, можеше да са ви целунали и направили лорд, но не изглеждаше вероятно, а иначе щяха да ви липсват някои части. Елате с мен.

Фургонът му лесно се открояваше с меча и наковалнята, нарисувани на страната му. Дънк влезе вътре след Пейт. Оръжейникът окачи фенера на кука, смъкна мокротото си наметало и си навлече грубо тъкана туника през главата. Дръпна сгъваема маса от стената и изтика към Дънк едно ниско столче.

— Седнете.

— Къде замина тя? — попита Дънк.

— Тръгнаха за Дорн. Чичото на момичето, виж, това му се вика разумен човек. Далече от очите, далече от ума. Останеш ли да те гледат, драконът ще те запомни. А и не смяташе, че тя трябва да види как ще загинете. — Отиде до другия край на фургона, порови в сенките и се върна с щита. — Обшивката по ръба беше от стара и евтина стомана, крехка и ръждясала. Направих ви нова, два пъти подебела, и сложих няколко ленти отзад. Сега ще е по-тежък, но и по-здрав. Момичето направи рисунката.

Беше се справила по-добре, отколкото изобщо можеше да се надява. Дори на светлината на фенера цветовете на залеза бяха щедри и ярки, дървото — високо, крепко и внушително. Падащата звезда беше ярка резка през дъбовото небе. Но след като Дънк вече държеше щита в ръцете си, всичко изглеждаше не както трябва. Звездата *паднаше*, що за знак беше това? Щеше ли и той да падне толкова бързо? А залезът вещае нощ.

— Трябваше да си остана с бокала — промълви той отчаяно. — Той поне имаше крилца, да отлети, а и сир Арлън казваше, че чашата е пълна с вяра, приятелство и добри неща за пиене. Целият този щит е изрисуван като смърт.

— Брястът е жив — изтъкна Пейт. — Виждаш ли колко зелени са листата? Летни листа, със сигурност. А съм виждал щитове, украсени с черепи, вълци и гарвани, дори с обесени хора и кървави глави. Вършеха добра работа, и този ще свърши. Знаеш ли стария стих за щита? „Друже от дъб и желязо, пази ме здраво...“

— „... или съм мъртъв и обречен съм на ада“ — довърши Дънк. Не се беше сещал за тези стихове от години. Старецът го беше научил на тях преди много време. — Колко искаш за новия обков и прочее? — попита той Пейт.

— От теб ли? — Пейт се почеса по брадата. — Един медник.

Когато първата бледа светлина изпълни небето на изток, дъждът почти беше спрял, но си беше свършил работата. Хората на лорд Ашфорд бяха махнали преградите и полето на турнира представляваше едно голямо тресавище от сиво-кафява кал и отъпкана трева. Вейки мъгла се гърчеха над земята като бели змии.

Дънк тръгна към арената. Пейт Стоманата закри с него.

Зрителската платформа вече започваше да се запълва, лордовете и дамите се бяха загърнали плътно в наметалата си против утринния студ. Простолюдието също се нижеше към полето и стотици хора вече стояха край оградата. „Толкова много са дошли да видят как ще умра“, помисли си Дънк с горчивина, но се оказа, че грешеше. След няколко крачки една жена му извика:

— Добрата съдба да ви закриля.

Старец пристъпи да стисне ръката му и каза:

— Боговете дано ви дадат сила, сир.

След това просещ жрец в опърпан кафяв халат благослови меча му, а една девица го целуна по бузата. „Те са за мен.“

— Защо? — обърна се Дънк към Пейт. — Какво съм аз за тях?

— Рицар, който не забрави клетвите си — отвърна ковачът.

Намериха Раймън при участъка за претендентите в южния край на пистата. Чакаше с конете на братовчед си и на Дънк. Гръм тръскаше нервно глава под тежестта на броня и ризница. Пейт огледа бронята и заяви, че е добре изпитана, въпреки че я беше изковал някой друг. Откъдето и да бе дошла конската броня, Дънк беше благодарен.

После видя и другите: едноокия мъж с острата брада, младия рицар с връхната туника в жълто и черно, с пчелните кошери на щита. „Робин Ризлинг и Хъмфри Бийзбъри — помисли той с изумление. — И сир Хъмфри Хардинг също.“ Хардинг беше яхнал червения боен кон на Ерион, покрит сега с чул с неговите червени и бели ромбове.

Дънк отиде при тях.

— Длъжник съм ви, господа.

— Дългът е на Ерион — отвърна му сир Хъмфри Хардинг. — Смятаме да го съберем.

— Чух, че кракът ви е счупен.

— Чули сте истината — каза Хардинг. — Не мога да вървя. Но докато мога да седя на кон, мога да се бия.

Раймън отведе Дънк настрани.

— Надявах се, че Хардинг ще се зарадва на втори шанс срещу Ерион, и се оказах прав. Впрочем, другият Хардинг му е зет, води сестра му. Ег привлече сир Робин, когото познава от други турнири. Тъй че сме петима.

— Шестима — каза Дънк удивен и посочи. В заграждението влизаше рицар с оръженосец, повел бойния му кон зад него. — Смеещата се буря. — С цяла глава по-висок от сир Раймън и почти на ръста на Дънк, сир Лайънъл беше със златоткана връхна туника и носеше рогатия си шлем под мишница. Дънк протегна ръка.

— Сир Лайънъл, безкрайно съм ви благодарен, че дойдохте, както и на сир Стефон, че ви покани.

— Сир Стефон ли? — Сир Лайънъл го погледна озадачено. — Скуайърът ви дойде при мен. Момчето, Егон. Моят младок се опита да го изгони, но той се шмугна между краката му и изля кана вино на

главата ми. — Рицарят се засмя. — Не е имало съд на седемте от над сто години, знаете ли това? Не бих пропуснал шанс да се бия с рицарите на Кралската гвардия и да натрия носа на принц Мекар междуременно.

— Шестима — въздъхна Дънк обнадежден и се обърна към Раймън Фосоуей, след като сир Лайънъл отиде при другите. — Братовчед ви ще доведе последния, вярвам.

От тълпата се надигна рев. В северния край на ливадата от речната мъгла в тежък тръс излезе колона рицари. Тримата от Кралската гвардия водеха в челото, като призраци в бляскавата си безукорно бяла броня и с дългите бели плащове, веещи се зад тях. Дори щитовете им бяха бели, чисти като поле с нападал нов сняг. Зад тях яздеха принц Мекар и синовете му. Ерион яздеше петнист бял кон, оранжево и червено проблясваха през срезовете на конския чул при всяка крачка. Дестриерът на брат му беше по-дребен, дорест, с броня на застъпващи се черни и златни люспи. От шлема на Дерон се развяваше зелен копринен плюмаж. Но външността на баща им вдъхваше най-голямо страхопочитание. Черни извити драконови зъби минаваха по раменете му, по гърдите и шлема му и надолу по гърба му, а огромният шипест боздуган, окачен на седлото му, беше най-убийственото наглед оръжие, което Дънк бе виждал.

— Шестима — възкликна изведнъж Раймън. — Те са само шестима.

Вярно беше, увери се Дънк. „Трима черни рицари и трима бели. Те също са с един по-малко.“ Възможно ли беше Ерион също да не е успял да намери седми? Какво щеше да означава това? Щяха ли да се бият шест срещу шест, ако никоя от двете страни не намереше седми?

Ег се шумгуна до него, докато се мъчеше да го проумее.

— Сир, време е да облечете бронята си.

— Благодаря ви, скуайър. Ще бъдете ли така добър?

Пейт Стоманата помогна на момчето. Ризница и шиен предпазител, наколенници и метални ръкавици, плъстено кепе под шлема и предпазител на слабините: превърнаха го в стомана, провериха всяка тока и всяка катарамата по три пъти. Сир Лайънъл седеше и точеше меча си на брус, двамата Хъмфри си говореха тихо, сир Робин се молеше, а Раймън Фосоуей крачеше напред-назад и се чудеше къде се е дянал братовчед му.

Дънк беше напълно снаряжен, когато сир Стефон най-после се появи.

— Раймън — подвикна той, — ризницата ми, ако обичаш. — Беше се преоблякъл във ватиран жакет за под стоманата.

— Сир Стефон, а приятелите ви? — попита Дънк. — Трябва ни още един рицар, за да станем седем.

— Боя се, че ви трябва двама — отвърна сир Стефон. Раймън затегна ризницата отзад на гърба му.

— Милорд? — Дънк не разбра. — Двама?

Сир Стефон вдигна ръкавица от фина люспеста стомана, хлъзна лявата си ръка в нея и сви пръстите си.

— Виждам петима тук — каза, докато Раймън затягаше оръжейния му колан. — Бийзбъри, Ризлинг. Хардинг, Баратеон и вас.

— И вие — каза Дънк. — Вие сте шестият.

— Аз съм седмият — отвърна сир Стефон с усмивка, — но на другата страна. Бия се с принц Ерион и обвинителите.

Раймън се канеше да подаде шлема на братовчед си. Спря се стъписан.

— Не.

— Да. — Сир Стефон сви рамене. — Сир Дънкан разбира, сигурен съм. Имам дълг към своя принц.

— Каза му да разчита на теб. — Раймън беше пребледнял.

— Нима? — Стефон взе шлема от ръцете на братовчед си. — Несъмнено съм бил искрен за момента. Доведи ми коня.

— Вземи си го сам — каза ядосано Раймън. — Ако мислиш, че ще играя в това, значи си толкова тъп, колкото и подъл.

— Подъл? — Сир Стефон цъкна с език. — Мери си думите, Раймън. И двамата сме ябълки от едно и също дърво. А ти си мой скуайър. Или си забравил клетвите си?

— Не съм. А ти забрави ли своите? Закле се да бъдеш рицар.

— Ще бъда повече от рицар до края на този ден. *Лорд* Фосоуей. Добре ми звучи. — Усмихна се, навлече другата си ръкавица, обърна се и прекоси заграждението към коня си. Другите защитници го изгледаха с презрение, но никой не се опита да го спре.

Дънк се загледа след сир Стефон, който вече водеше коня си към другия край на полето. Ръцете му се свиха в юмруци, но гърлото му

беше като раздрано и не можеше да отрони и дума. „Все едно, никакви думи не биха трогнали такива като него.“

— Направете ме рицар. — Раймън го хвана за рамото и го обърна. — Ще заема мястото на братовчед си. Сир Дънкан, направете ме рицар. — Смъкна се на коляно.

Намръщен. Дънкан посегна към дръжката на дългия си меч, но се разколеба.

— Раймън, аз... не бива.

— Трябва. Без мен сте само петима.

— Младежът е прав — каза сир Лайънъл Баратеон. — Направете го, сир Дънкан. Всеки рицар може да направи рицар.

— Съмнявате ли се в храбростта ми? — попита Раймън.

— Не. Не е това, но... — Все пак се поколеба.

Зов на тръби разцепи утринната мъгла. Ег дойде при тях бежешком.

— Сир, лорд Ашфорд ви призовава.

Смеещата се буря поклати нетърпеливо глава.

— Идете при него, сир Дънкан. Аз ще дам на скуайър Раймън рицарството му. — Измъкна меча си от ножницата и избута Дънк настрани. — Раймън от дома Фосоуей — заговори тържествено и опря острието на дясното рамо на скуайъра, — в името на Воина, задължавам те да бъдеш смел. — Мечът се премести от дясното рамо на лявото. — В името на Бащата, задължавам те да бъдеш справедлив. — Отново на дясното. — В името на Майката, задължавам те да защитаваш младите и невинните. — На лявото. — В името на Девата, задължавам те да защитаваш всички жени...

Дънк ги остави, толкова облекчен, колкото и гузен. „Все още сме с един по-малко — помисли той, докато Ег държеше коня му, за да го яхне. — Къде ще намеря още един?“ Обърна коня си и подкара бавно към зрителската платформа, където лорд Ашфорд се беше изправил и го чакаше. Принц Ерион се приближи от северния край на арената и го пресрещна.

— Сир Дънкан — каза той весело, — май имате само петима защитници.

— Шестима — отвърна Дънк. — Сир Лайънъл ръкополага Раймън Фосоуей в рицарство. Ще се бием шестима срещу седем. — Някои бяха печелили при много по-лошо съотношение.

Но лорд Ашфорд поклати глава.

— Това не е разрешено, сир. Ако не можете да намерите още един рицар на ваша страна, трябва да бъдете обявен за виновен в престъпленията, за които сте обвинен.

„Виновен. Виновен за един разклатен зъб и за това трябва да умра.“

— Милорд, моля ви за един момент.

— Имате го.

Дънк подкара бавно покрай оградата. Зрителската трибуна гъмжеше от рицари.

— Милорди — извика им той, — никой ли от вас не помни сир Арлън от Пенитрий? Аз бях неговият скуайър. Служихме на мнозина от вас. Ядохме на трапезите ви и спяхме в замъците ви. — Видя Манфред Дондарион, седнал на най-високата тераса. — Сир Арлън беше ранен в служба на лорд баща ви. — Рицарят каза нещо на дамата до себе си, без да слуша. Дънк се принуди да продължи: — Лорд Ланистър, сир Арлън ви свали от коня веднъж на турнир. — Сивия лъв оглеждаше ръкавиците си и отказа да вдигне очи. — Той беше добър мъж и ме научи да бъда рицар. Научи ме не само на мечата и пиката, но и на чест. Един рицар защитава невинните, каза ми той. Само това направих. Трябва ми още един рицар, който да се бие до мен. Един, само това. Лорд Карън? Лорд Суан? — Лорд Суан се изсмя тихо, щом лорд Карън зашепна в ухото му.

Дънк спря пред сир Ото Бракън и продължи тихо:

— Сир Ото, всички ви познават като велик шампион. Присъединете се към нас, моля ви. В името на новите богове и на старите. Каузата ми е справедлива.

— Може — изръмжа Звяра на Бракън, който поне благоволи да му отвърне, — но си е твоя кауза, не моя. Не те познавам, момче.

Дънк обърна Гръм и със свито сърце подкара напред-назад пред терасите, пълни с равнодушни, хладни мъже. Отчаянието го накара да извика:

— *НИКАКВИ ИСТИНСКИ РИЦАРИ ЛИ НЯМА СРЕД ВАС?*

Отвърна му гробно мълчание.

От другия край на полето принц Ерион се изсмя и подвикна:

— Драконът не търпи подигравки!

А после отекна друг глас:

— Аз ще взема страната на сир Дънкан.

От речните мъгли излезе черен жребец с черен рицар на гърба. Дънк видя щита с дракона и лъскавия червен гребен на шлема му, с трите ревящи глави. „Младия принц. Богове милостиви, наистина ли е той?“

Лорд Ашфорд направи същата грешка.

— Принц Валар?

— Не. — Черният рицар вдигна забралото си. — Не мислех да излизам на арената на Ашфорд, милорд, тъй че не донесох бронята си. Синът ми бе така добър да ми заеме своята. — Принц Белор се усмихна почти тъжно.

Обвинителите изпаднаха в смут, забеляза Дънк. Принц Мекар пришпори коня си напред.

— Братко, да не си си изгубил ума? — Посочи с метален пръст към Дънк. — Този мъж нападна сина ми.

— Този мъж защити слабите, както трябва да постъпи всеки рицар — отвърна принц Белор. — Нека боговете отсъдят дали бе прав, или съгреши. — Плесна с юздите, обърна големия черен кон на Валар и подкара в тръс към южния край на полето.

Дънк спря Гръм до него и другите защитници се сбраха около тях. Робин Ризлинг и сир Лайънъл, двамата Хъмфри. „Добри мъже до един, но дали са достатъчно добри?“

— Къде е Раймън?

— *Сир Раймън*, моля. — Раймън спря коня си и мрачна усмивка огря лицето му под гребенчатия шлем. — Моля за извинение, сир. Наложих се да направя малка промяна на герба си, за да не ме бъркат с непочтения ми братовчед. — Показа на всички щита си. Лъскавото златно поле си оставаше същото, както и ябълката на Фосоуей, но тази ябълка бе зелена, не червена. — Боя се, че все още не съм узрял... но по-добре зелен, отколкото червив, а?

Сир Лайънъл се изсмя, а Дънк неволно се ухили. Дори принц Белор одобри шегата.

Септонът на лорд Ашфорд беше излязъл пред трибуната и вдигна кристала си, за да призове множеството за молитва.

— Слушайте ме, всички — заговори тихо Белор. — Обвинителите ще бъдат въоръжени с тежки бойни копия за първата атака. Копия от ясен, осем стъпки дълги, обковани да не се цепят и

увенчани със стоманен връх, толкова остър, че да пронже бронята с тежестта на бойния кон зад него.

— Ще използваме същото — рече сир Хъмфри Бийзбъри. Зад него септонът призоваваше Седемте да гледат отгоре, да отсъдят този спор и да дарят с победа мъжете, чиято кауза е справедлива.

— Не — заяви Белор. — Ще се въоръжим с турнирни пики.

— Турнирните пики са направени да се чупят — възрази Раймън.

— Но също така са направени дванайсет стъпки дълги. Ако върховете ни улучат, техните не могат да стигнат до нас. Целим се в шлем или в гърдите. В един турнир е галантно да счупиш пика в щита на противник, но тук като нищо може да означава смърт. Ако успеем да ги смъкнем от конете и да се задържим на седлата си, предимството е на наша страна. — Озърна се към Дънк. — Ако сир Дънкан бъде убит, приема се, че боговете са отсъдили, че е виновен, и състезанието се прекратява. Ако двама от обвинителите му бъдат убити или оттеглят обвиненията си, в сила е същото. Иначе всичките седем от едната страна трябва да загинат или да отстъпят, за да свърши съдът.

— Принц Дерон няма да се бие — каза Дънк.

— Няма да се бие добре, най-малкото — засмя се сир Лайънъл. — За сметка на това имаме трима от Белите мечове, с които да се оправяме.

Белор го прие спокойно.

— Брат ми сгреси, когато настоя Кралската гвардия да се бие за сина му. Клетвите им забраняват да наранят принц от кръвта. За щастие, аз съм такъв. — Усмихна се леко. — Задръжете другите настрана от мен достатъчно дълго и ще се оправя с Кралската гвардия.

— Принце, а благородно ли е това? — попита сир Лайънъл Баратеон, докато септонът привършваше молитвата си.

— Боговете ще ни кажат — отвърна Белор Копиетрошача.

Над Ашфордски лъг се възцари дълбока, изпълнена с очакване тишина.

На осемдесет разтега пред тях жребецът на Ерион изцвили нетърпеливо и зари с копита разкаляната пръст. За разлика от него, Гръм беше много спокоен. Беше по-стар кон, ветеран от петдесет

битки, и знаеше какво се очаква от него. Ег подаде щита на Дънк и каза:

— Дано боговете да са с вас, сир.

Гледката с бряста и летящата в небето звезда му вдъхна кураж. Дънк пъкна лявата си ръка през ремъка и стегна пръсти около дръжката. „Друже от дъб и желязо, пази ме здраво или съм мъртъв и обречен съм на ада.“ Пейт Стоманата му донесе пиката, но Ег настоя той да я постави в ръката на Дънк.

От двете му страни приятелите му вдигнаха пиките си и се развърнаха в редица. Принц Белор беше отдясно, а сир Лайънъл отляво, но тесният прорез за очите ограничаваше полезрението на Дънк до това, което бе право напред. Зрителската трибуна бе изчезнала, а също и тълпата, струпана покрай оградата. Съществуваше само разкаляното поле, бялата понесена от вятъра мъгла, реката, градчето и замъкът на север, и принцът на сивия си боен кон, с пламъци на шлема и дракон на щита. Дънк видя как оръженосецът на Ерион му подаде бойното копие, осем стъпки дълго и черно като нощ. „Ще го забие в сърцето ми, ако може.“

Извири рог.

За миг Дънк застина като муха в кехлибар, макар че всички коне се движеха. Жегна го паника. „Забравил съм — помисли той в ужас, — забравил съм всичко, ще се посрамя, ще загубя всичко.“

Гръм го спаси. Големият кафяв жребец знаеше какво да прави дори ездачът му да бе забравил. Понесе се в бавен тръс. В този момент обучението на Дънк си каза думата и той докосна леко бойния кон с шпорите и наведе пиката си. В същото време измести щита откъм лявата си страна. Задържа го под ъгъл, за да отклони ударите. „Друже от дъб и желязо, пази ме здраво или съм мъртъв и обречен съм на ада.“

Шумът на тълпата бе като далечен грохот на морски вълни. Гръм се впусна в галоп и зъбите на Дънк изтракаха от устремната бързина. Той изпъкна крака надолу, стегна мускулите си докрай и остави тялото си да се слее с движението на коня. „Аз съм Гръм и Гръм е аз, ние сме един звяр, слети сме, едно сме.“ Въздухът под шлема му вече бе толкова горещ, че едва можеше да диша.

В турнирен сблъсък противникът щеше да е от лявата му страна зад преградата на пистата и щеше да се наложи да люшне пиката над шията на Гръм. Под ъгъл беше по-вероятно дървото да се прекърши

при удар. Но играта, която играеха днес, беше по-убийствена. Без преградите, които да ги разделят, конете препускаха право един срещу друг. Огромният черен жребец на принц Белор беше много по-бърз от Гръм и Дънк го зърна за миг през процепа за очите как профуча с грохот напред. По-скоро усети, отколкото видя другите. „Те не са важни. Само Ерион е важен, само той.“

Впери очи във връхлитащия дракон. Пръски кал хвърчаха назад изпод копитата на сивия жребец на принца и Дънк видя разширените ноздри на коня. Черното копие все още бе под ъгъл нагоре. Рицар, който държи копието си високо и го снишава в последния миг, винаги рискува да го наведе твърде много, беше му казал старецът. Дънк насочи своя връх право в гърдите на принца. „Пиката ми е част от ръката ми — каза си. — Моят пръст, дървен пръст. Трябва само да го докосна с дългия си дървен пръст.“

Постара се да не гледа острия железен връх на черното копие на Ерион, който ставаше все по-голям с всяка крачка. „Дракона, гледай дракона!“ Големият триглав звяр покриваше щита на принца, червени криле и златен огън. „Не, гледай само натам, където искаш да удариш“, спомни си изведнъж, но пиката му вече бе започнала да се отклонява настрани. Дънк се опита да я изправи, но вече бе късно. Видя как върхът ѝ удари щита на Ерион, как порази дракона между две от главите му и откърти бучка нарисуван пламък. Приглушено изпукване и Дънк усети как Гръм подскочи под него, разтреперан от силата на сблъсъка, а миг след това нещо се натресе в хълбока му с ужасна сила. Конете връхлетяха един в друг неудържимо, изтреця броня, Гръм се олюля и пиката на Дънк изпадна от ръката му. След това вече беше подминал противника си, вкопчен в седлото в отчаяно усилие да се задържи. Гръм залитна настрани в хлъзгавата кал и Дънк усети как краката му се плъзнаха. Пързалиха се, завъртяха се, а след това задницата на жребеца тупна силно на земята.

— Горе! — изрева Дънк и изрита с шпорите. — Горе, Гръм!

И старият боен кон успя някак да се задържи на краката си и се изправи.

Дънк усети остра болка под ребрата си и нещо дърпаше надолу лявата му ръка. Ерион беше забил копието си през дъб, вълна и стомана. Три стъпки дълъг откършен ясенов прът и остро желязо стърчаха от хълбока му. Дънк се пресегна с дясната ръка, сграбчи

копието точно под върха, стисна зъби и го изтръгна от тялото си с едно дивашко дръпване. Блъвна кръв, просмука се през халките на ризницата и връхната туника почервения. Светът около него се завъртя и той едва се задържа на седлото. През болката смътно чу гласове, които викаха името му. Красивият му щит вече беше негоден. Захвърли го — бряста, летящата звезда, счупената пика и всичко, и извади меча си, но болката бе толкова силна, че едва ли щеше да може да го размаха.

Обърна Гръм в кръг и се помъчи да проумее ставащото на полето. Сир Хъмфри Хардинг се беше вкопчил във врата на коня си, явно ранен. Другият сир Хъмфри лежеше неподвижен сред локва зацапана с кръв кал и от слабините му стърчеше прекършена пика. Видя как принц Белор профуча в галоп с непокътната пика и смъкна един от Кралската гвардия от седлото му. Друг от белите рицари вече лежеше долу и Мекар също бе паднал от коня си. Третият от Кралската гвардия отбиваше атаката на сир Робин Ризлинг.

„Ерион, къде е Ерион?“

Барабанният тропот на копита зад него го накара да извърне рязко глава. Гръм изцвили, вдигна се на задните си крака и замаха напразно с копита, докато сивият жребец на Ерион връхлиташе към него в пълен галоп.

Този път нямаше никаква надежда за измъкване. Дългият меч изхвърча от ръката му и земята се надигна да го посрещне. Ударът беше толкова съкрушителен, че го разтърси до костите. Прониза го остра болка и Дънк изхлипа. В първия миг се почувства неспособен за нищо друго, освен да лежи проснат. Вкус на кръв изпълни устата му. „Дънк тъпака, помисли си, че може да е рицар.“ Знаеше, че трябва да се изправи или да умре. Простена и с огромно усилие се надигна на ръце и колене. Не можеше да диша, нито да вижда. Очният прорез на шлема му се беше задръстил с кал. Той замахна слепешком и пръстът му в металната ръкавица забърса калта. „Ето го, там...“

Зърна между пръстите си летящ дракон и как покритият с шипове боздуган се завъртя във въздуха на веригата си. След това главата му сякаш се пръсна на парчета.

Когато очите му се отвориха, беше рухнал отново, по гръб. Цялата кал беше избита от шлема му, но сега едното му око беше затворено от кръв. Над него имаше само тъмносиво небе. Лицето му

пулсираше и той усещаше студения влажен метал, притиснат до едната му буза и слепоочието. „Счупи ми главата и умирам.“ Още по-лошото беше, че и другите щяха да умрат с него, Раймън, принц Белор и останалите. „Аз ги провалих. Не съм никакъв борец. Не съм дори странстващ рицар. Нищо не съм.“ Спомни се как принц Дерон се хвалеше, че никой не можел да лежи в несвяст в калта толкова добре като него. „Но никога не беше виждал Дънк тъпака, нали?“ Срамът беше по-ужасен от болката.

Драконът се появи над него.

Три глави, имаше и криле, ярки като пламък, червено и жълто, и оранжево. Смееше се.

— Мъртъв ли си вече, странстващ рицарю? — попита драконът. — Извикай за милост и признай вината си и може би ще поискам само ръка или крак. А, и зъбите, но какво са трийсетина зъба? Мъж като теб може да живее години наред на грахова каша. — Драконът отново се изсмя. — Не? Яж *това* тогава. — Топузът с шиповете се завъртя в небето и се завихри, и полетя към главата му бързо като падаща звезда.

Дънк се превъртя.

Не знаеше откъде намери сила за това, но я намери. Превъртя се в краката на Ерион, обгърна го с облечената си в стомана ръка през бедрото, смъкна го с ругатня в калта и се превъртя отгоре му. „Хайде размахай проклетия си боздуган сега.“ Принцът се опита да стовари ръба на щита си в главата на Дънк, но очуканият му шлем пое удара. Ерион беше силен, но Дънк беше по-силен и по-едър, и по-тежък също така. Сграбчи и задържа щита с двете си ръце, и изви, докато ремъците се откъснаха. После го натресе върху шлема на младия принц, още веднъж и още веднъж, и още веднъж, смачка пламъците на гребена му. Щитът беше по-дебел от този на Дънк, здрав дъб, обкован с желязо. Един пламък се откърши. Още един. На принца му свършиха пламъците преди на Дънк да му свършат ударите.

Ерион най-сетне пусна дръжката на безполезния си боздуган и задраци с пръсти за кинжала на бедрото си. Измъкна го от канията, но когато Дънк изпердаши ръката му с щита, ножът изхвърча и падна в калта.

„Може да надвие сир Дънкан Високия, но не и Дънк от Квартала на бълхите.“ Старецът го беше научил на сблъсъци с пика и игра с меча, но на този бой се беше научил по-рано, в тъмните улички зад

градски бърлоги с вкиснало вино. Дънк запокити разбития щит и дръпна забралото на шлема на Ерион.

„Забралото е слабо място“, спомни си думите на Пейт Стоманата. Принцът почти беше спрял да се съпротивлява. Очите му бяха морави и изпълнени с ужас. Дънк изпита внезапен подтик да сграбчи едно и да го спуска като гроздово зърно между стоманените си пръсти, но нямаше да е по рицарски.

— ПРЕДАЙ СЕ! — извика му.

— Предавам се — едва прошепна драконът с преbledнели устни.

Дънк примига и го изгледа отгоре. За миг не можеше да повярва на това, което чува ушите му. „Свърши се значи?“ Бавно завъртя глава насам-натам и се помъчи да види какво става. Процепът на шлема му беше отчасти затворен от удара в лявата страна. Зърна принц Мекар с боздуган в ръка — мъчеше се да си пробие с бой път към сина си. Белор Копиетрошача го задържаше.

Дънк се вдигна на крака, олюля се и задърпа принц Ерион да стане. Напипа връзките на шлема си, отпра го и го захвърли. Заляха го гледки и звуци — пъшкане и ругатни, виковете на тълпата, един жребец изцвили, а друг запрепуска без ездач през полето. Стомана кънтеше в стомана отвсякъде. Раймън и братовчед му се пердашеха пред зрителската трибуна, и двамата спешени. Щитовете им бяха натрошени, зелената ябълка и червената насечени на трески. Един от рицарите на Кралската гвардия изнасяше ранен брат от полето. Изглеждаха еднакви в бялата си броня и бели наметала. Третият от белите рицари беше паднал, а Смеещата се буря се бе притекъл на помощ на принц Белор срещу принц Мекар. Боздуган, бойна брадва и дълъг меч трещяха и дрънчаха, кънтяха по шлем и по щит. Мекар понасяше три удара срещу всеки свой и Дънк разбра, че и това скоро ще свърши. „Трябва да му сложа края, преди още от нас да бъдат убити.“

Принц Ерион изведнъж се хвърли за боздугана си. Дънк го ритна в гърба и го събори по очи, после го сграбчи за единия крак и го повлече през полето. Докато стигне до зрителската трибуна, където седеше лорд Ашфорд, Блестящия принц беше станал кафяв като изпълзял от клозетна яма. Дънк го издърпа на крака, разтърси го и калта опръска лорда и прекрасната девица.

— Кажи му!

Ерион Брайтфлейм, Яркия пламък, изплю трева и пръст от устата си.

— Оттеглям обвинението си.

След това Дънк нямаше ясен спомен дали сам беше излязъл от полето, или с нечия помощ. Болеше го навсякъде, на някои места — по-лошо, отколкото на други. „Наистина ли съм рицар вече? — помнеше, че се беше зачудил. — Шампион ли съм?“

Ег му помогна да свали наколенниците и предпазителя на шията, и Раймън също така, и даже Пейт Стоманата. Беше твърде замаян, за да може да ги различи. Бяха пръсти, палци и гласове. Пейт недоволстваше.

— Вижте какво е направил с бронята ми! Цялата очукана, смачкана и изподраскана. Защо се ядосвам ли? Ще трябва да я изрежа от него, боя се.

— Раймън — каза припряно Дънк и стисна ръцете на приятеля си. — Другите. Как са? — Трябваше да го разбере. — Умря ли някой?

— Бийзбъри — отвърна Раймън. — Убит от Донел от Дъскъндейл в първата атака. Сир Хъмфри също е тежко ранен. Останалите сме натъртени и накървавени, но нищо повече. Освен теб.

— А те? Обвинителите?

— Сир Вилем Вайлд от Кралската гвардия беше изнесен от полето в безсъзнание и мисля, че счупих няколко ребра на братовчед ми. Надявам се поне.

— А принц Дерон? — изломоти Дънк. — Той оцеля ли?

— След като сир Робин го свали от коня, остана да лежи където падна. Може да е със счупен крак. Конят му го настъпи, докато тичаше из полето.

Колкото и да беше замаян и объркан, Дънк въздъхна с огромно облекчение.

— Сънят му е погрешен значи. Мъртвият дракон. Освен ако Ерион е умрял. Но не е, нали?

— Не е — каза Ег. — Вие го пощадихте. Не помните ли?

— Май да. — Спомените за битката вече бяха объркани и смътни. — В един момент съм като пиян. В следващия толкова ме боли, че знам, че умирам.

Накараха го да легне по гръб и говореха над него, а той зяпаше кипналото сиво небе. Струваше му се, че все още е сутрин, и се зачуди колко дълго е продължила битката.

— Богове милостиви, върхът на пиката е забил брънките дълбоко в плътта му — чу гласа на Раймън. — Ще гангренияса, ако не...

— Да го опием и да излеем в нея нещо врящо — предлагаше друг. — Майстерите така го правят.

— Вино. — Гласът прокълтя някак кухо и метално. — Не масло, това ще го убие, вряло вино. Ще пратя майстер Йормуел да го прегледа, след като се погрижи за брат ми.

Над тях стоеше висок рицар в черна броня, очукана и смачкана от много удари. „Принц Белор.“ Червеният дракон на шлема му беше загубил една глава, двете крила и повечето от опашката.

— Ваше височество — отрони Дънк. — Аз съм ваш човек. Моля ви. Ваш.

— Мой човек. — Черният рицар се подпря на рамото на Раймън, за да не залитне. — Трябват ми добри мъже, сир Дънкан. Кралството... — Гласът му изведнъж прозвуча някак размазано. Може би си беше прехапал езика.

Дънк беше много уморен. Трудно му беше да остане буден.

— Ваш човек — промълви той.

Принцът бавно завъртя глава настрани.

— Сир Раймън... шлемът ми, бъдете така добър. Забралото... забралото е пропукало, а пръстите ми... пръстите ми са като от дърво...

— Веднага, ваше височество. — Раймън хвана шлема на принца с две ръце и изпъшка. — Майстор Пейт, помогнете.

Ниският Пейт Стоманата стъпи на едно столче.

— Смачкан е отзад, ваше височество, откъм лявата страна. Набит е в шийната броня. Добра стомана, да спре такъв удар.

— Боздуганът на брат ми сигурно — отрони Белор завалено. — Силен е. — После изохка. — Това... много странно е, сякаш...

— Ето, излиза. — Пейт надигна разбития шлем. — Богове милостиви. О, богове, о, богове, о, богове милостиви...

Дънк видя как нещо червено и влажно падна от шлема. Някой пищеше, високо и ужасно. На фона на мрачното сиво небе залитна висок рицар с черна броня и с половин череп. Дънк видя червена кръв

и бяла кост отдолу, и още нещо, нещо синкавосиво и меко като каша. Странна тревога пробяга по лицето на Белор Копиетрошача като облак, преминал пред слънце. Той вдигна ръка и докосна с два пръста тила си, съвсем леко. И падна.

Дънк го задържа. „Горе“, твърдяха, че казал, също като на Гръм в боя, „горе, горе!“. Но така и не го помнеше след това, а принцът не се вдигна.

Белор от дома Таргариен, принц на Драконов камък, Ръка на краля, Пазител на владението и пряк наследник на Железния трон на Седемте кралства на Вестерос, беше предаден на огъня в двора на замъка Ашфорд на северния бряг на река Какълсвент. Други Велики домове можеше да изберат да погребат мъртвите си в черната земя или да ги потопят в студеното зелено море, но Таргариените бяха кръвта на дракона и краят им беше изписан с огън.

Беше най-добрият рицар на своя век и някои твърдяха, че трябва да се изправи пред вечния мрак в ризница и броня, с меч в ръката. Накрая обаче надделя желанието на кралския му баща, а Дерон II беше с миролюбив нрав. Когато Дънк се дотътри до кладата на Белор, принцът носеше черна кадифена туника с триглавия дракон, извезан със златна нишка на гърдите му. Около шията му имаше тежка златна верига. Мечът му лежеше в ножницата до него, но носеше шлем, шлем от тънко злато и с вдигнато забрало, за да виждат хората лицето му.

Валар, Младия принц, стоеше в бдение в подножието на кладата, докато баща му лежеше горе тържествено. Беше по-ниско, по-слабо и по-чаровно подобие на баща си, без два ж счупения нос, с който Белор изглеждаше някак по-човешки и не толкова царствено. Косата на Валар бе кафява, но със светъл сребристозлатен кичур през нея. Гледката напомни на Дънк за Ерион, но той знаеше, че сравнението не е честно. Косата на Ег също израстваше светла като на брат му, а Ег беше съвсем свястно момче като за принц.

Когато спря, за да поднесе неловко съболезнованията си, добре изпъстрени с благодарности, принц Валар примигна към него с хладните си сини очи и каза:

— Баща ми беше едва на трийсет и девет. Дадено му беше да стане велик крал, най-великия след Егон Дракона. Защо трябваше

боговете да вземат него, а да оставят *теб*? — Поклати глава. — Вървете си, сир Дънкан. Махайте се.

Онемял, Дънк изкуцука от замъка и заслиза бавно към бивака край зеления вир. Нямаше отговор за Валар. Нямаше отговори на въпросите, които сам си задаваше. Майстерите и врялото вино си бяха свършили работата и раната му се изцеряваше чисто, макар че щеше да му остане дълбок нащърбен белег между лявата ръка и зърното на гърдта. Не можеше да погледне раната, без да помисли за Белор. „Той ме спаси веднъж с меча си и веднъж с думата си, макар да беше вече мъртъв, когато дойде.“ Светът губеше смисъл, когато велик принц умре, за да може да живее един странстващ рицар.

Седна под бряста си и заби тъжен поглед в краката си.

Когато късно един ден четирима гвардейци в кралски туники се появиха в бивака му, Дънк беше сигурен, че все пак са дошли да го убият. Изтощен, не намери сила дори да посегне за меча си, а остана да седи с гръб към бряста и зачака.

— Нашият принц моли, ако благоволите, да поговорите с него насаме.

— Кой принц? — попита Дънк предпазливо.

— Този принц — каза груб глас, преди капитанът да е успял да му отвърне. Мекар Таргариен излезе иззад бряста.

Дънк бавно се изправи. „Какво ли ще иска от мен сега?“

Мекар махна с ръка и стражите изчезнаха толкова внезапно, колкото се бяха появили. Принцът го изгледа продължително, а след това отиде до вира и се загледа в отражението си във водата.

— Пратих Ерион в Лис — заяви рязко след малко. — Няколко години в Свободните градове може би ще го променят към по-добро.

Дънк не беше стъпвал в Свободните градове, тъй че не знаеше как да отвърне на това. Зарадва се, че Ерион се е махнал от Седемте кралства, и се надяваше никога да не се върне, но човек не казва такава неща на баща за сина му. Замълча.

Принц Мекар се обърна към него.

— Някои ще кажат, че съзнателно съм убил брат си. Боговете знаят, че това е лъжа, но ще слушам шепота им до деня, в който умра. И боздуганът ми нанесе фаталния удар, не се съмнявам. Единствените

други противници, срещу които се изправи Белор, бяха тримата от Кралската гвардия, чиито клетви им забраняваха да правят нещо повече от това да се бранят. Тъй че аз бях. Колкото и да звучи странно, не помня удара, който разби черепа му. Милост ли е това, или проклятие? По малко и от двете, предполагам.

Според погледа, който отправи към Дънк, принцът като че ли искаше отговор.

— Не мога да кажа, ваше височество. — Може би трябваше да мрази Мекар, но кой знае защо изпита странно съчувствие към него. — Вие размахвахте боздугана, но принц Белор умря заради мен. Тъй че и аз го убих, колкото и вие.

— Да — призна принцът. — И ти ще ги слушаш да шепнат. Кралят е стар. Когато умре, Валар ще се качи на Железния трон вместо баща си. Всеки път при изгубено сражение или провалена реколта глупците ще казват: „Белор нямаше да го допусне това, но странстващият рицар го уби.“

Дънк осъзна колко вярно е това.

— Ако не се бях бил, щяхте да заповядате да ми отсекат ръката. И крака. Понякога седя под този бряст, гледам краката си и се питам дали не можеше да пожертвам един. Как може кракът ми да струва живота на принц? И другите двама също, Хъмфри, те също бяха добри мъже. — Сир Хъмфри Хардинг беше издъхнал от раните си предната нощ.

— И какъв отговор ви дава брястът?

— Никакъв, доколкото мога да чуя. Но старецът, сир Арлън, всеки ден на свечеряване казваше: „Чудя се какво ще донесе утрешният ден.“ Никога не знаеше, както и ние сега. Е, може пък да дойде някой утрешен ден, когато този крак ще ми потрябва? Когато на *кралството* ще му потрябва този крак, дори повече от живота на един принц?

Мекар помисли над това, стиснал уста под сребрилата брада, от която лицето му изглеждаше почти четвъртито.

— Едва ли — отвърна той грубо. — Кралството има толкова скитници рицари, колкото и плетове, под които да спят, и всички те си имат крака.

— Ако ваше височество има по-добър отговор, бих искал да го чуя.

Мекар се намръщи.

— Възможно е на боговете да им допаднат жестоки шеги. Или изобщо да няма богове. Може би всичко това няма никакъв смисъл. Щях да попитам Върховния септон, но последния път, когато ходих при него, той ми каза, че никой човек не може истински да проумее делата на боговете. Може би той трябва да пробва да спи под дърво. — Лицето му се изкриви в гримаса. — Най-малкият ми син, изглежда, се е привързал към вас, сир. Време му е да бъде скуайър, но ми казва, че няма да служи на никой друг, освен на вас. Непокорно момче е, както несъмнено сте забелязали. Ще го вземете ли?

— Аз ли? — Устата на Дънк се отвори и затвори, и се отвори пак. — Ег... Егон, искам да кажа... добър младеж е, но, ваше височество, знам, че ми оказвате чест, но... аз съм само един странстващ рицар.

— Това може да се промени — каза Мекар. — Егон ще се върне и цитаделата ми, Летен замък. Там има място за вас, ако пожелаете. Рицар от домашната ми гвардия. Ще закълнете меча си на мен и Егон може да ви служи като скуайър. Докато го обучавате, моят учител по оръжие ще довърши вашето обучение. — Принцът го изгледа строго. — Вашият сир Арлън е направил всичко, което е могъл, не се съмнявам, но все още имате много да учите.

— Знам, милорд. — Дънк се огледа. Зелената трева и тръстиките, вълните, затанцували по повърхността на блесналия от слънчевата светлина вир. Друго водно конче прелиташе над водата, а може би беше същото? „Драконова муха“ ги наричаха някои. „Какво ще бъде, Дънк? — запита се. — Водни кончета или дракони?“ Допреди няколко дни щеше да е отговорил веднага. Беше всичко, за което изобщо беше мечтал, но сега, когато възможността бе едва на ръка разстояние, го изплаши. — Точно преди принц Белор да умре, се заклек да бъда негов.

— Самонадеяно от ваша страна. Какво каза той?

— Че кралството има нужда от добри мъже.

— Съвсем вярно. Е, и?

— Ще взема сина ви за скуайър, ваше височество, но не в Летен замък. Поне за година-две. Видял е достатъчно замъци според мен. Ще служи при мен само ако мога да го взема по пътя със себе си. — Посочи стария Кестен. — Ще язди моя кон, ще носи старото ми наметало и ще поддържа меча ми остър и ризницата ми лъсната. Ще

спим в ханове и конюшни, а понякога в замъка на оземлен рицар или дребен лорд, и може би под дървета, когато се наложи.

Принц Мекар го погледна невярващо.

— Да не би съдът да ти е повредил ума, човече? Егон е кралски принц. Кръвта на дракона. Принцовете не са създадени да спят в канавки и да ядат кораво осолено говеждо. — Видя, че Дънк се поколеба. — Какво ви е страх да ми кажете? Кажете каквото ви е на ума, сир.

— Дерон никога не е спал в канавка, обзалагам се — каза Дънк съвсем тихо. — И всичкото говеждо, което Ерион е ял някога, е било тлъсто, крехко и сочно, най-вероятно.

Мекар Таргариен, принц на Летен замък, изгледа Дънк от Квартала на бълхите продължително и мълчаливо, стиснал челюсти под сребристите си брада. Накрая се обърна и се отдалечи, без да каже нито дума. Дънк чу как препусна с хората си. Когато си заминаха, нямаше никакъв звук освен тихия шепот на крилца на водно конче над водата.

Момчето дойде на следващото утро, точно когато изгряваше слънцето. Носеше стари ботуши, кафяви бричове, кафява вълнена туника и старо пътно наметало.

— Милорд баща ми каза, че ще служи при вас.

— Ще служи при вас, *сир* — напомни му Дънк. — Може да започнеш, като оседлаеш конете. Кестен е за теб, отнасяй се добре с него. Не искам да те виждам на Гръм, освен ако аз не те поставя там.

Ег отиде да вземе седлата.

— Накъде тръгваме, сир?

Дънк помисли малко.

— Никога не съм ходил отвъд Червените планини. Искаш ли да хвърлим един поглед на Дорн?

Ег се ухили.

— Казват, че имали добри куклени представления.

---

[1] Яйце (англ.). — Б.пр. ↑

[2] Hedge knight (странстващ рицар) — Букв.: „рицар на плета“. — Б.пр. ↑

ЗАКЛЕТИЯТ МЕЧ

Два трупа гниеха на лятното слънце в желязна клетка на кръстопътя.

Ег спря почти под нея да ги погледне.

— Кои са били според вас, сир?

Мулето, Майстер, благодарно за отдиха, заскуба сухата кафява дяволска трева край пътя, забравило за двете бурета на гърба си.

— Крадци — отвърна Дънк. Яхнал Гръм, той беше много по-близо до мъртъвците. — Изнасилвачи. Убийци.

Тъмни кръгове бяха зацапали старата му зелена туника под мишниците. Небето беше синьо, слънцето — изпепеляващо горещо, и беше излял галони пот, откакто вдигнаха бивака тази сутрин.

Ег смъкна клюмналата си сламена шапка с широка периферия. Главата му отдолу беше обръсната и лъскава. Разпъди мухите с шапката. Стотици пълзяха по труповете и още бръмчаха лениво в горещия спарен въздух.

— Трябва да е било нещо лошо, да ги оставят да умрат така в клетка за врани.

Понякога Ег можеше да е мъдър като майстер, но понякога все още беше десетгодишно момче.

— Има лордове и лордове — каза Дънк. — На някои не им трябва сериозна причина да осъдят човек на смърт.

Желязната клетка едва можеше да побере един човек, но бяха натикали вътре и двамата. Стояха един срещу друг, със сплетени ръце и крака, гърбовете им притиснати в горещото черно желязо на решетките. Единият се беше опитвал да яде другия, ръфал беше шията и рамото му. Враните бяха налетели и на двамата. Когато Дънк и Ег бяха дошли иззад хълма, птиците се издигнаха като черен облак, толкова гъст, че Майстер се подплаши.

— Които и да са били, оскотели са от глад — каза Дънк. „Скелети в кожа, а кожата е зелена и загнила.“ — Може да са откраднали някой хляб или да са убили сърна в гората на някой лорд.

— Сушата навлизаше във втората си година и лордовете проявяваха все по-малка търпимост към браконieri, а и поначало не ги търпяха много.

— Може да са били в някоя разбойническа банда. — В Доск бяха чули един арфист да пее „Деня, в който обесиха Черния Робин.“ Оттогава на Ег му се привиждаха дръзки разбойници зад всеки храст.

Дънк беше срещал разбойници, докато служеше като скуайър на стареца. Не гореше от нетърпение да срещне още. Никой от тези, които бе познавал, не беше особено храбър. Помнеше един разбойник — сир Арлън бе помогнал да го обесят, — който обичаше да краде пръстени. Сечеше пръстите на хората, за да ги вземе, но с жените предпочиташе да отхапе. Нямаше песни за него, доколкото Дънк знаеше. „Разбойници или браконieri, все едно. Мъртвите са лоша компания.“ Подкара бавно Гръм около клетката. Празните очи сякаш го проследиха. Главата на единия мъртвец беше клюмнала и устата зееше отворена. „Няма език“, забеляза Дънк. Сигурно враните го бяха изяли. Враните винаги изкълваха първо очите на трупа, така беше чувал, но езикът може би беше следващото. „Или пък лордът му го е откъснал заради нещо, което е казал.“

Дънк прокара пръсти през сплъстената си, изсветляла от слънцето коса. Не можеше да помогне на мъртвите, а трябваше да закарат виното в Стендфаст.

— От коя посока дойдохме? — попита той и загледа от единия път към другия. — Обърках се.

— Стендфаст е натам. — Ег посочи.

— Значи сме натам. Можем да стигнем до свечеряване, но не и ако седим тук цял ден и броим мухите.

Смуши леко Гръм и го подкара по левия път. Ег нахлупи отново шапката си и дръпна рязко поводата на Майстер. Мулето остави дяволската трева и тръгна, веднъж поне без да се опъне. „И на него му е горещо — помисли Дънк. — А и буретата са тежки.“

Лятното слънце беше изпекло пътя като тухла. Коловозите бяха толкова дълбоки, че можеше да счупят конски крак, тъй че Дънк внимаваше да задържи Гръм на високото между тях. Беше изкълчил глезена си в деня, в който напуснаха Доск, докато вървеше пеш посред нощ, когато беше по-хладно. Един рицар трябва да се научи да живее с болки и болезки, казваше често старецът. „Тъй де, и със счупени кости

и с рани, момче. Те са толкова част от рицарството, колкото мечовете и щитовете ти.“ Виж, ако Гръм счупеше крак... рицар без кон не беше никакъв рицар.

Ег вървеше на пет крачки зад него, с Майстер и буретата вино. Момчето беше босо, с единия крак в коловоза и другия навън, тъй че се издигаше и пропадаше с всяка стъпка. Камата му беше в канията на бедрото, ботушите му — метнати върху пътната торба на гърба, опърпаната му кафява туника навита нагоре и вързана около кръста. Под сламената шапка с широка периферия лицето му беше оцапано и прашно, очите му — големи и тъмни. Беше на десет, няма и пет стъпки на ръст все още. Напоследък растеше бързо обаче, макар че имаше още много да расте, докато се изравни с Дънк. Приличаше досущ на конярчето, каквото не беше, и ни най-малко на това, което всъщност беше.

Мъртъвците скоро изчезнаха зад тях, но въпреки това Дънк се улови, че мисли за тях. Кралството беше пълно с беззаконни хора напоследък. Никакви признаци не се виждаха, че сушата е на свършване, и хиляди хора от простолюдието бяха хванали пътищата, за да подирят място, където все още валият дъждове. Лорд Блъдрейвън им беше заповядал да се върнат по земите си и при господарите си, но малцина се подчиниха. Мнозина виняха Блъдрейвън и крал Ерис за сушата. Присъда от боговете било, казваха, че кралейубиецът е прокълнат. Благоразумните не го казваха гласно обаче. „Колко очи има лорд Блъдрейвън“, гласеше гатанката, която Ег беше чул в Староград. „Хиляда, и още едно.“

Преди шест години, в Кралски чертог, Дънк го беше видял със собствените си две очи, докато яздеше бял кон нагоре по Улицата на стоманата, с петдесет Гарванови зъба зад него. Беше преди крал Ерис да се възкачи на Железния трон и да го направи Ръката, но все пак беше страховита фигура, облечен в пушливо сиво и пурпур, с Тъмната сестра на бедрото му. С бледата си кожа и костенобяла коса приличаше на жив труп. През бузата и брадичката му се изпъваше виненочервен родилен белег, който уж наподобяваше червен гарван, макар че Дънк видя само едно странно очертано петно обезцветена кожа. Беше зяпнал толкова упорито, че Блъдрейвън^[1] го усети. Кралският магьосник се беше извърнал и го изгледа, докато подминаваше. Имаше едно око, и то червено. Другото беше празна кухня, дар, който Горчивата стомана

му бе поднесъл на полето Червена трева. Но на Дънк му се беше сторило, че и двете очи го бяха пронизали направо през кожата, чак до самата му душа.

Въпреки горещината потръпна от спомена.

— Сир? — извика Ег. — Зле ли ви е?

— Не — отвърна Дънк. — Горещо ми е и съм жаден като тях. — Посочи към полето отвъд пътя, където редици пъпеша изсъхваха на ластарите. Покрай пътя бурени и туфи дяволска трева все още се бяха вкопчили в живота, но реколтата никак не вървеше добре. Дънк знаеше точно как се чувстват пъпешите. Сир Арлън често казваше, че никой странстващ рицар не бива да ходи жаден. „Не и докато има шлем, в който да събере дъжд. Дъждовната вода е най-доброто нещо за пиене, момче.“ Старецът обаче никога не беше виждал лято като това. Дънк беше оставил шлема си в Стендфаст. Беше много горещ и тежък за носене, а и много малко беше дъждът за събиране. „Какво прави един рицар на плета, когато и плетовите са пожълтели, повехнали и умират?“

Може би щеше да се намокри хубаво, щом стигнат до потока. Усмихна се при мисълта колко хубаво ще е да скочи вътре и да излезе после прогизнал и ухилен, а водата да се стича по страните му и през сплъстената му коса и туниката, полепнала мокра на кожата му. На Ег сигурно също му се искаше да се намокри, макар момчето да изглеждаше сухо, по-скоро прашно, отколкото изпотено. Никога не се потеше много. Горещината му харесваше. В Дорн ходеше гологръд и кожата му ставаше кафява като на дорнец. „От драконовата му кръв е — каза си Дънк. — Чувал ли е някой за потен дракон?“ Самият той с охота щеше да си смъкне туниката, но нямаше да е редно. Един странстващ рицар можеше да язди и гол, ако поиска. Нямаше кого да посрами, освен себе си. Друго беше, когато мечът ти е заклет. „Когато си приел месото и медовината на лорд, всичко, което правиш, се отразява на него — казваше често сир Арлън. — Винаги прави повече, отколкото се очаква от тебе, никога по-малко. Никога не трепвай пред каквато и да е задача или трудност. И над всичко, никога не посрамвай лорда, комуто служиш.“ В Стендфаст, „месо и медовина“ означаваше пилешко и ейл, но и самият сир Юстас ядеше същата проста храна.

Така че Дънк не сваляше туниката, макар да бе плувнал в пот.

Сир Бенис от Кафявия щит чакаше при стария дъсчен мост.

— Върнахте се значи — подвижна им. — Толкова дълго ви нямаше, че си помислих да не сте избягали със среброто на стареца. — Седеше на рунтавия си кон и дъвчеше горчивец, от което изглеждаше така, сякаш устата му е пълна с кръв.

— Наложил се да идем чак до Доск, за да намерим вино — каза Дънк. — Кракените нападнали Малък Доск. Отвели стоката и жените и изгорили половината от това, което не могли да вземат.

— Оня Дагон Грейджой си проси бесилото — каза Бенис. — Да, ама кой да го обеси? Видяхте ли стария Пейт Стиснатия?

— Казаха ни, че умрял. Железните хора го убили, когато се опитал да ги спре да не отвлекат дъщеря му.

— Седем проклети ада. — Бенис извърна глава и се изплю. — Виждам съм му дъщерята веднъж. Не си струва да умреш за нея, мен ако питаш. Тоя глупак Пейт ми дължеше половин сребърник. — Кафявият рицар изглеждаше точно както го бяха оставили. Още полошото бе, че миришеше по същия начин. Носеше едни и същи дрехи всеки ден: кафяви бричове, безформена туника от груба вълна, ботуши от конска кожа. Когато се снаряжеше, навличаше хлабава кафява връхна туника върху ръждясалата ризница. Оръжейният му колан беше каишка от варена кожа, а сбръчканото му лице все едно беше направено от същото. „Главата му прилича на някой от ония изсъхнали пъпешки, които подминахме.“ Даже и зъбите му бяха кафяви под червените петна, останали от горчивеца, който обичаше да дъвче. Сред всичкото това кафяво очите му изпъкваха. Бяха светлозелени, малки и присвити, събрани и лъснали от злоба.

— Само две бурета — подхвърли той. — Сир Негодния искаше четири.

— Имахме късмет, че намерихме и две — отвърна Дънк. — Сушата е стигнала и до Арбор. Чухме, че гроздето ставало на стафиди още на лозите, а железните хора пиратствали...

— Сир — прекъсна го Ег. — Водата я няма.

Дънк толкова се беше залисал с Бенис, че не беше забелязал. Под протритите дъски на моста беше останало само пясък и камъни. „Странно. Потокът течеше плитък, когато тръгнахме, но течеше.“

Бенис се засмя. Имаше два вида смях. Понякога кудкудякаше като кокошка, а понякога ревеше по-силно и от мулето на Ег. Сега беше кокошият смях.

— Пресъхнал е, докато ви нямаше. Сушата ги прави тия неща.

Дънк се отчая. „Е, няма да се намокря сега.“ Смъкна се от седлото. „Какво ще стане с реколтата?“ Половината кладенци в предела бяха пресъхнали и всички реки бяха спаднали, дори Черна вода и могъщата Мандър.

— Гадна работа е това водата — рече Бенис. — Пийна малко и ми призлее като на куче. Вино е по-добре.

— Не и за овеса. Нито за ечемика. Нито за морковите, лука и зелето. И на гроздето също му трябва вода. — Дънк поклати глава. — Как може да пресъхне толкова бързо? Нямаше ни само шест дни.

— То поначало не беше много вода, Дънк. Случвало ми се е да изпикая по-голяма вада от тая.

— Не Дънк. Казах ти. — Зачуди се защо го дразнеше толкова. Бенис имаше зла уста и обичаше да се подиграва. — Наричат ме сир Дънкан Високия.

— Кой? Плешивото ти кутре ли? — Погледна Ег и се изсмя с кокошия си смях. — По-висок си станал, отколкото докато беше с Пенитрий, но за мен си същият Дънк.

Дънк се почеса по врата и се загледа в камъните долу.

— Какво ще правим?

— Закарайте виното и кажи на сир Негодния, че потокът му е пресъхнал. От кладенеца на Стендфаст още излиза вода, няма да умре от жажда.

— Не го наричай сир Негодния. — Дънк беше заобичал стария рицар. — Спиш под покрива му, имай малко уважение.

— Ти го уважаваши колкото и за двама ни, Дънк — рече Бенис. — Ще го наричам както искам.

Сребристосивите дъски изскърцаха тежко, щом Дънк се качи на мостчето и огледа намръщено пясъка и камънаците долу. Между камъните лъщяха няколко локвички, не по-големи от дланта му.

— Има умрели риби, виждаш ли ги? — Миризмата им му напомни за мъртъвците на кръстопътя.

— Виждам ги, сир — каза Ег.

Дънк скочи в коритото на потока, клекна и обърна един камък. „Сух и топъл отгоре, влажен и кален отдолу.“

— Водата не може да е свършила отдавна. — Стана и перна с ръка един изпъкнал камък на брега, а той се откърти и се свлече сред облак суха кафява пръст. — Почвата по бреговете е пропукана, но е мека и кална по-навътре. Тия риби са били живи до вчера.

— Дънк дръвника, така те наричаше Пенитрий. Помня. — Сир Бенис изплю на камъните парче горчивец и то лъсна червено и лигаво на слънчевата светлина. — Дръвниците не бива да се опитват да мислят, главите им са скапано тъпи за такова нещо.

„Дънк дръвника, тъп като стена на замък.“ От устата на сир Арлън думите бяха звучали обичливо. Добър човек беше, макар и да го гълчеше. В устата на сир Бенис от Кафявия щит звучаха другояче.

— Сир Арлън е мъртъв от две години — каза Дънк. — А аз се казвам сир Дънкан Високия.

Ужасно беше изкушен да натресе юмука си в лицето на кафявия рицар и да разбие на трески тия червени и гнили зъби. Бенис от Кафявия щит можеше да е гаден, но Дънк беше с цяла стъпка и половина по-висок от него и с дващестина кила по-тежък. Можеше да е дръвник, но беше голям. Понякога му се струваше, че е чукал главата си в гредата на половината врати във Вестерос, да не говорим за всеки мертек във всеки хан от Дорн до Шийката. Братът на Ег Емон го беше измерил в Староград и откри, че му липсват два пръста до седемте стъпки, но това беше преди половин година. Можеше и да е пораснал още оттогава. Растенето беше единственото нещо, което Дънк вършеше наистина добре, казваше често старецът.

Върна се при Гръм и го яхна отново.

— Ег, ти продължи към Стендфаст с виното. Ще ида да видя какво е станало с водата.

— Потоци пресъхват непрекъснато — подхвърли Бенис.

— Просто искам да погледна...

— Както погледна под тия камъни ли? Не бива да се обръщат камънаците, дръвнико. Никога не знаеш какво може да изпълзи отдолу. Имаме си хубави сламеници в Стендфаст. Яйца има колкото щеш и няма много работа за вършене, освен да слушаш как сир Негодния разтяга колко велик бил някога. Зарежи, викам аз. Потокът е пресъхнал, и толкова.

Но Дънк беше упорит, ако не друго.

— Сир Юстас чака виното си — каза на Ег. — Кажу ми къде съм отишъл.

— Ще му кажа, сир. — Ег дръпна поводата на Майстер. Мулето помръдна с уши, но и този път тръгна веднага. „Иска да се отърве от буретата.“ Дънк не можеше да го вини.

Потокият течеше на североизток, когато още течеше, тъй че той обърна Гръм на югозапад. Не беше минал и десетина крачки, когато Бенис го настигна.

— По-добре да дойда с тебе, да не вземат да те обесят. — Тикна ново парче горчивец в устата си. — Зад ония пясъчни върби целият десен бряг е земя на паяци.

— Ще стоя на нашата страна. — Дънк не искаше да се забърква с господарката на Колдмоут^[2]. В Стендфаст говореха лоши неща за нея. Червената вдовица я наричаха, заради мъжете, които бе погребала. Стария Сам Гърбиците твърдеше, че била вещица, отровителка и още по-лошо. Преди две години беше пратила рицарите си отгатак потока да хванат човек на Озгри за кражба на овце.

— Когат' милорд отиде до Колдмоут да иска да му го върнат, рекоха му да го подири на дъното на рова — беше казал Сам. — Беше зашила горкия Дейк в чувал с камъни и го беше удавила. След туй сир Юстас взе на служба сир Бенис, да държи паяците далече от земите му.

Гръм поддържаше бавна постоянна скорост под изпепеляващото слънце. Небето беше синьо и сурово, без намек за облак откъдето и да било. Коритото на потока лъкатушеше покрай каменисти хълмчета и оклюмали върби, през голи кафяви хълмове и поля с повехнало или изсъхващо зърно. На час път нагоре по течението от моста двамата вече язدهа покрай малката гора на Озгри, наречена Леса на Уат. Отдалече зеленината изглеждаше примамлива и изпълни главата на Дънк с мисли за сенчести полянки и бълбукащи поточета, но когато стигнаха до дърветата, ги завариха почти голи, с клюмнали клони. Някои от големите дъбове сипеха сухи листа и половината борове бяха станали кафяви като сир Бенис, с кръгове изсъхнали иглички около дънерите. „Все по-лошо и по-лошо — помисли Дънк. — Една искра и всичко това ще се подпали като прахан.“

Засега обаче растителността отдолу беше гъста плетеница от трънливи лози, коприва и оплетени храсталаци изтравниче и млада

върба. Вместо да се провират през нея, прекосиха пресъхналото корито на потока към страната на Колдмоут, където дърветата бяха разчистени за пасище. Сред кръпките изсъхнали треви и повехнали цветя пасяха няколко черноглави овце.

— Не знам да има по-глупаво животно от овцата — подхвърли сир Бенис. — Дали не са ти роднини, дръвник? — Дънк не отвърна и той отново се изсмя с кокошия си смях.

На половин левга още на юг се натъкнаха на яза.

Не беше голям като за яз, но изглеждаше здрав. Две яки дървени прегради бяха хвърлени през потока от бряг до бряг, направени от дънерите на дървета още с черната кора. Пространството между тях бе запълнено с камъни и пръст, здраво утъпкани. Зад яза течението бавно запълваше нивото по бреговете и се отливаше в изкоп, прокопан през полята на лейди Уебър. Дънк се изправи на стремената, за да огледа по-добре. Блясъкът на слънцето по водата издаде още двайсетина по-малки канала, оттичащи се във всички посоки като паяжина. „Крадат от потока ни.“ Гледката го изпълни с възмущение, особено след като осъзна, че дърветата със сигурност трябва да са взети от Леса на Уат.

— Видя ли каква я свърши, дръвник — каза Бенис. — Не можа да се примириш, че потокът е пресъхнал, не. Това може да почва с вода, но ще свърши с кръв. Твоята и моята най-вероятно.

Кафявият рицар извади меча си.

— Е не може да се избегне. Ей ги там триж проклетите ти копачи. Хайде да ги изплашим малко.

Смуши коня си с шпорите и препусна в галоп през тревата. Дънк нямаше друг избор освен да го последва. Дългият меч на сир Арлън лежеше на бедрото му, добър прав къс стомана. „Ако тези копачи на ровове имат капка разум, ще побегнат.“ Копитата на Гръм замятаха буци пръст.

Като видя връхлитащите рицари, един от мъжете пушна лопатата си, но нищо повече. Копачите бяха двайсетина, ниски и високи стари и млади, всички изпечени до кафяво от слънцето. Оформиха накъсана линия след като Бенис забави, стиснали лопати и кирки.

— Това е земя на Колдмоут — извика един.

— А онова е поток на Озгри. — Бенис посочи с дългия си меч. — Кой вдигна оня проклет яз там?

— Майстер Серик го направи — отвърна един млад копач.

— Не — настоя друг, по-стар. — Сивото кутре само посочи и рече: ти направи това, а ти — онова, но го направихме ние.

— Тогава значи пак вие ще го развалите.

Очите на копачите бяха навъсени и непокорни. Един избърса потта от челото си с опакото на ръката си. Никой не проговори.

— Вие май не чувате много добре — каза Бенис. — Трябва ли да окастрия някое и друго ухо? Кой е първият?

— Тази земя е на Уебър. — Старият копач беше мършав тип, изгърбен и инатлив. — Никакво право нямате да сте тук. Ще окастриш уши и милейди ще те удави в чувал.

Бенис се приближи.

— Не виждам никакви лейди тука, само някакъв устат селяк. — Бодна голата кафява гръд на копача с върха на меча си, колкото да изкара капка кръв.

„Много прекалява.“

— Прибери стоманата — предупреди го Дънк. — Той не е виновен. Майстерът им е възложил работата.

— Заради добивите е, сир — каза един клепоух копач. — Пшеницата вехнеше според майстера. Крушите също умират.

— Крушите ли да умрат, или вие?

— Приказките ви не ни плашат — каза старият мъж.

— Нима? — Мечът на Бенис изсвистя и разпра бузата на стария от ухото до челюстта. — Казах, крушите ли да умрат, или вие? — Кръвта на копача потече отстрани по лицето му.

„Не трябваше да го прави.“ Дънк трябваше да преглътне гнева си. Бенис беше на неговата страна в това.

— Махайте се отгук — извика на копачите. — Връщайте се в замъка на господарката си.

— Беж! — подкани ги сир Бенис.

Трима хвърлиха сечивата си и направиха точно това — хукнаха през глава през тревата. Но друг мъж, изгорял от слънцето и мускулест, надигна кирката си и каза:

— Те са само двама.

— Само глупаци се бият с лопати срещу мечове, Йорген — рече старият с ръка на лицето. Между пръстите му се процеди кръв. — Това няма да е краят на тая работа. Не си мисли, че ще е.

— Още една дума, и може да е твоят край.

— Не искахме да ви нараним — обърна се Дънк към мъжа с накървавено лице. — Искаме си само нашата вода. Кажете го на господарката си.

— О, ще ѝ кажем, сир — закани се якият мъж, все още стиснал кирката. — Ще ѝ кажем, и още как.

На път към дома минаха през Леса на Уат, благодарни за малкото сянка, хвърляна от дърветата. Въпреки нея се свариха. Из гората уж трябваше да има сърни, но единствените живи твари, които видяха, бяха мухите. Бръмчаха покрай лицето на Дънк, докато яздеше, бутана се в очите на Гръм и го дразнеха неопишимо. Въздухът бе затаен и душен. „В Дорн поне дните са сухи, а нощем ставаше толкова студено, че треперех под наметалото.“ В Предела нощите бяха горещи почти колкото дните, дори толкова далече на север.

Когато се сниши под един увиснал клон, Дънк откъсна едно листо и го смачка между пръстите си. Разпадна се в шепата му като хилядагодишен пергамент.

— Не беше нужно да го порежеш онзи човек — каза на Бенис.

— Погъделичках го по бузата само, да го науча да си държи езика зад зъбите. Трябваше да му прережа проклетото гърло, само че после останалите щяха да се разбягат като зайци и щеше да се наложи да избием цялата пасмина.

— Готов си да избиеш двайсет души? — възкликна Дънк невярващо.

— Двайсет и двама. Това е повече от всичките ти пръсти на ръцете и краката, дръвник. Трябва да ги убиеш всички, иначе ще тръгнат да дрънкат. — Заобиколиха паднало дърво. — Трябваше да кажем на сир Негодния, че сушата е пресушила пикливото му поточе.

— Сир *Юстас*. Това значи да го излъжем.

— Да, и защо не? Кой щеше да му каже, че е друго? Мухите ли? — Бенис се ухили с мокра червена усмивка. — Сир Негодния никога не напуска кулата, освен да види момчетата долу в къпинаците.

— Един заклет меч дължи истината на господаря си.

— Има истини и истини, дръвник. Някои не вършат работа. — Бенис се изплю. — Боговете правят суши. Човек не може да направи и едно шибано нещо, за да попречи на боговете. Червената вдовица

обаче... кажем ли на Негодния, че оная кучка му е откраднала водата, ще се засегне на чест и ще иска да си я върне. Ще видиш. Ще реши, че трябва да *направи нещо*.

— Наистина трябва да направи. На нашите хорица тази вода им трябва за добивите.

— *Нашите* хорица? — сир Бенис се изсмя, този път с магарешкия си смях. — Да не би да съм клечал в нужника, когато сир Негодния те е направил свой наследник? Колко хорица мислиш, че имате? Десет? И то ако броиш малоумния син на Джейни Кривогледата, дето не знае от кой край да държи брадвата. Всички да ги направиш рицари, пак ще имаме наполовина колкото са на Вдовицата, да не говорим за скуайърите й, стрелците и останалите. Ще ти трябва двете ръце и двата крака да ги изброиш всичките, че и пръстите на плешивото ти момче отгоре.

— Не ми трябва пръсти, за да броя. — Призляваше му от жегата, мухите и компанията на кафявия рицар. „Може и да е яздил някога със сир Арлън, но е било преди много и много години. Станал е зъл, лъжлив и страхлив.“ Дънк смуши Гръм и подкара по-бързо, за да остави вонята зад себе си.

Стендфаст беше замък само на име. Макар да се издигаше гордо на върха на скалист хълм и да можеше да се види от левги околоръст, не беше нещо повече от кула. Частично срутване преди няколко столетия бе наложило малко престрояване, тъй че северната и западната стени бяха от светлосив камък над прозорците и стария черен камък отдолу. По време на ремонта бяха добавени кулички покрай покрива, но само на преизградените стени. На другите два ъгъла стояха изгърбени древни гротескни фигури от камък, толкова силно обрулени от вятър и дъжд, че беше трудно да се каже какво са представлявали. Покривът от борово дърво беше плосък, но вече силно изкорубен и пропускаше.

Крива пътека водеше от подножието на хълма до кулата горе, толкова тясна, че можеше да се мине само в единична колона. Дънк поведе, Бенис бе плътно зад него. Ег стоеше горе на една скална издатина с широката си сламена шапка.

Спряха пред малката кирпичена конюшня, свита до стената на кулата и полускрита под безформена купчина морав мъх. Сивият кон на стареца беше в една от яслите до Майстер. Ег и Сам Гърбиците, изглежда, бяха занесли виното вътре. Из двора щъкаха кокошки. Ег притича и попита:

— Открихте ли какво е станало с потока?

— Червената вдовица го е заприщила. — Дънк слезе от коня и подаде юздите на момчето. — Не му давай да пие много наведнъж.

— Няма, сир.

— *Момче* — подвикна Бенис. — Можеш да вземеш и моя кон.

Ег го изгледа нахално.

— Не съм ваш скуайър.

„Ще си изпати с тоя език някой ден“, помисли Дънк.

— Ще вземеш коня му или ще те перна през ухото.

Ег се намуси, но се подчини. Само че когато посегна за юздата, сир Бенис се изхрачи и плю. Лъскавата червена хрчка плесна между двата пръста на крака на момчето и Ег го изгледа ледено.

— Плюхте на крака ми, сир.

Бенис се смъкна от седлото.

— Аха. Следващия път ще плюя на лицето ти. Няма да търпя проклетия ти език.

Дънк видя гнева в момчешките очи и побърза да се намеси, преди нещата да са станали още по-зле.

— Погрижи се за конете, Ег. Трябва да говорим със сир Юстас.

Единственият вход в Стендфаст беше през обкованата с желязо дъбова врата на двайсет стъпки над тях. Долните стъпала представляваха блокове от гладък черен камък, толкова протрити, че бяха издълбани като купели в средата. По-нагоре отстъпваха на стръмна дървена стълба, която можеше да се вдига като подвижен мост в тревожни времена. Дънк пропъди кокошките и се заизкачва по две стъпала наведнъж.

Стендфаст беше по-голяма, отколкото изглеждаше външно. Дълбоките ѝ изби и мазета заемаха повечето от хълма, на който беше кацнала. Над земята кулата се извисяваше на четири етажа. Горните два имаха прозорци и тераси, долните два — само амбразури за стрелба. Вътре беше по-хладно, но толкова сумрачно, че Дънк

трябваше да изчака, докато очите му свикнат. Жената на Сам Гърбиците беше коленичила до камината и метеше пепелта.

— Горел ли е сир Юстас, или долу? — попита я Дънк.

— Горел, сир. — Старата жена беше толкова прегърбена, че главата ѝ бе по-ниско от раменете. — Току-що се върна от гости при момчетата, долу в къпинаците.

Момчетата бяха синовете на Юстас Озгри: Едвин, Харолд и Адам. Едвин и Харолд бяха рицари, а Адам — млад скуайър. Бяха загинали на полето Червена трева преди петнайсет години, в края на Бунта на Блекфир.

— Умряха като добри мъже, в храбра битка за краля — беше казал сир Юстас на Дънк. — А аз ги прибрах и ги погребях сред къпинаците. — Жена му също беше погребана там. Всеки път, когато старецът отвореше ново буре вино, слизаше долу да направи възлияние на всяко от момчетата. — За краля! — провикваше се високо, преди да пие.

Спалнята на сир Юстас заемаше четвъртия етаж на кулата, дневната бе точно под нея. Дънк знаеше, че ще го заварят да рови там из скриновете. Дебелите сиви стени на дневната бяха накичени с ръждясали оръжия и пленени знамена, трофеи от битки, водени преди столетия — никой вече не помнеше за тях освен сир Юстас. Половината знамена бяха плесенявали и всички бяха силно избелели и покрити с прах, ярките им някога цветове бяха станали сиво-зеленикави.

Когато Дънк изкачи стъпалата, сир Юстас бършеше с парцал прахта от някакъв разбит щит. Бенис го последва по петите с миризмата си. Очите на стария рицар сякаш блеснаха леко, като ги видя.

— Моят добър великан — рече той, — и храбрият сир Бенис. Елате да видите това. Намерих го на дъното на онзи скрин. Съкровище, макар и ужасно занемарено.

Щит беше, или поне това, което бе останало от него. А то беше много малко. Почти половината от щита беше отпрана, а останалото бе нацепено и посивяло. От желязната рамка беше останал дебел пласт ръжда, а дървото беше пълно с дупки от червеи. Няколко люспи боя все още стояха по него, но толкова малко, че не подсказваха герба.

— Милорд. — Озгри не бяха лордове от столетия, но сир Юстас се радваше да го наричат така, като отглас за миналото величие на рода му. — Какво е това?

— Щитът на Малкия лъв. — Старецът забърса рамката и няколко люспи ръжда се откъртиха. — Сир Уилбърт Озгри е носил това в битката, когато е загинал. Сигурен съм, че знаете историята.

— Не, милорд — каза Бенис. — Случайно не я знаем. *Малкия лъв* ли казахте? Какво, той джудже ли е бил, или нещо такова?

— Ни най-малко. — Мустакът на стария рицар потрепери. — Сир Уилбърт е бил висок и силен мъж, велик рицар. Така са го нарекли в детството му, като най-малкия от петима братя. По негово време в Седемте кралства все още имало седем крале и Планински рай и Скалата често са били във война. Тогава са ни управлявали зелените рицари, Градинарите. Били са от кръвта на стария Грат Зелената ръка и зелена ръка на бяло поле е било кралското им знаме. Джайлс Трети взел знамената си на изток, за да воюва срещу Краля на Бурите, и всички братя на Уилбърт тръгнали с него, защото по онова време пъстрият лъв винаги се е веел до зелената ръка, когато кралят на Предела тръгвал на битка.

— Но станало тъй, че докато крал Джайлс го нямало, кралят на Скалата видял шанса си да откъсне залък от Предела, тъй че събрал войнство западняци и ни нападнал — продължи сир Юстас. — Озгри били пазители на Северните покрайнини, тъй че на Малкия лъв се паднало да ги срещне. Ланистърите ги предвождаха четвъртият крал Лансел, струва ми се, или петият. Сир Уилбърт преградил пътя на крал Лансел и му заповядал да спре. „Не идвай повече — казал му. — Не си желан тука. Забранявам ти да стъпваш на Предела.“ Но Ланистър заповядал на знамената си да настъпят.

— Половин ден продължил боят им, на златния лъв и пъстрия. Ланистър бил въоръжен с валирианска стомана, на която никоя обикновена стомана не може да устои, тъй че Малкия лъв бил здраво притиснат, щитът му бил разбит. Накрая, плувнал в кръв от десет тежки рани и със счупения меч в ръка, той се хвърлил стремглаво срещу врага си. Крал Лансел почти го посякъл на две, според певците, но докато умираше, Малкия лъв намерил пролука в бронята на краля под мишницата и забил там камата си. Когато кралят им издъхнал,

западняците се оттеглили и Пределът бил спасен. — Старецът погали с нежност разбития щит все едно, че беше дете.

— Да, милорд — изграчи Бенис, — мъж като него щеше да ни е от полза днес. Двамата с Дънк огледахме потока ви, милорд. Сух е като кокал, и не от сушата.

Старецът остави щита настрана.

— Кажете ми.

Седна и подкани и тях да направят същото. Щом кафявият рицар подхвана разказа си, заслуша напрегнато, с вдигната брадичка и изпънати назад рамене, прав като копие.

В младостта си сир Юстас Озгри трябваше да е бил самото олицетворение на рицарската галантност, висок, едър и чаровен. Времето и скръбта бяха наложили волята си над него, но все още не се беше огънал — мъж с едър кокал, широк в раменете и със силни и остри черти като на стар орел. Късо подстриганата му коса беше станала бяла като мляко, но дебелият му мустак, който скриваше устата му, оставаше пепелявосив. Веждите му бяха със същия цвят, очите под тях — с малко по-светъл оттенък на сивото и изпълнени с тъга.

Станаха сякаш още по-тъжни, когато Бенис стигна до яза.

— Този поток е известен като Пъстра вода от над хиляда години — отрони старият рицар. — Ловях риба там като момче, и синовете ми също. Алисан обичаше да шляпа в плитчините в горещи дни като този. — Алисан беше дъщеря му, умряла през пролетта. — На бреговете на Пъстра вода за първи път целунах момиче. Братовчедка беше, най-малката дъщеря на чичо ми, от Озгри от Листатото езеро. Всички тях вече ги няма, дори и нея. — Мустакът му потрепери. — Това не може да се понесе, господа. Онази жена няма да има водата ми. Няма да има моята *пъстра* вода.

— Язът е построен здраво, милорд — предупреди го сир Бенис. — Твърде здраво, за да можем двамата със сир Дънк да го съборим за час, дори с помощта на плешивото момче. Ще ни трябват въжета, кирки и брадви, и десетина мъже. И то само за работата, не и за бой.

Сир Юстас се загледа мълчаливо в щита на Малкия лъв.

Дънк се покашля.

— Милорд, колкото до това, когато се натъкнахме на копачите, ами...

— Дънк, не занимавай милорд с дреболии — прекъсна го Бенис.
— Дадох урок на един глупак, нищо повече.

Сир Юстас го изгледа рязко.

— Какъв урок?

— С меча ми, какъв. Малко кръвчица на бузата, нищо повече, милорд.

Старият рицар го изгледа продължително.

— Това... било е необмислено, сир. Онази жена има сърце на паяк. Уби трима от съпрузите си. И всичките ѝ братя умряха в повои. Петима май бяха. Или шестима, не помня. Пречеха ѝ да вземе замъка. Тя е готова кожата да съдере от бой на всеки селянин, който я ядоса, не се съмнявам, но *ти* да порежеш някого... не, такова оскърбление няма да понесе. Не се заблуждавай. Ще дойде за теб, както дойде за Лем.

— Дейк, милорд — каза Бенис. — Моля да ме извините, милорд, познавахте го, а аз не, но името му беше Дейк.

— Ако благоволи милорд, бих могъл да ида до Златна дъбрава и да кажа на лорд Роуан за този яз — намеси се Дънк. Старият рицар беше васал на Роуан. Червената вдовица беше сложила ръка и на земя на лорда.

— Роуан ли? Не, не търси помощ оттам. Сестрата на лорд Роуан се омъжи за братовчед на лорд Виман, Вендел, тъй че е роднина на Червената вдовица. Освен това не ме обича. Сир Дънкан, на заранта трябва да обиколите всичките ми села и да вдигнете на крак всеки мъж, годен да държи оръжие. Стар съм, но не съм мъртъв. Тази жена скоро ще разбере, че пъстрият лъв все още има нокти!

„Два — помисли унило Дънк. — И аз съм единият.“

Земите на сир Юстас изхранваха три селца, всяко от които не повече от шепа колиби, кошари за овце и кочини. Най-голямото се гордеше с едностайна септа със сламен покрив, с груби рисунки на Седемте, надраскани по стените с въглен. Мъдж, изгърбен стар свинар, дошъл някога от Староград, водеше молитвите там всеки седми ден. Два пъти в годината наминаваше истински септон, да опрости грехове в името на Майката. Простолюдието се радваше на прошката, но въпреки това мразеше гостуванията на септона, защото трябваше да го храни.

Не изглеждаха по-зарадвани и когато видяха Дънк и Ег. Дънк беше познат в селата, макар и само като новия рицар на сир Юстас, но и чаша вода не му предложиха. Повечето мъже бяха по нивите, тъй че при идването им от колибите се измъкнаха главно жени и деца, както и няколко дядовци, твърде изнемощели за работа. Ег носеше знамето на Озгри, пъстрия лъв в зелено и златно, изправен на бяло поле.

— Дойдохме от Стендфаст с призива на сир Юстас — каза Дънк на селяните. — Заповядано е всички здрави мъже между петнайсет и петдесет години да се съберат при кулата утре заран.

— Война ли е? — попита една слаба жена с две деца, скрити зад полите ѝ, и бебе, сучещо от гърдата ѝ. — Черния дракон ли е дошъл пак?

— Няма дракони в това, нито черни, нито червени — каза ѝ Дънк. — Между пъстрия лъв и паяците е. Червената вдовица е взела водата ви.

Жената кимна, макар да погледна подозрително, когато Ег смъкна шапката си, за да си направи вятър.

— Това момче няма никаква коса. Болно ли е?

— *Обръснат съм* — сопна се Ег. Сложи си шапката, обърна Майстер и бавно се отдалечи.

„Ег е в кисело настроение днес.“ Не беше казал и дума, откакто потеглиха. Дънк смуши Гръм и скоро настигна мулето.

— Сърдит си, защото не взех страната ти срещу сир Бенис вчера ли? — попита намусения си скуайър, докато язدهа към следващото село. — И на мен не ми харесва, но той *все пак* е рицар. Трябва да говориш вежливо с него.

— Аз съм ваш скуайър, не негов — отвърна момчето. — Той е мръсен, злобен и ме щипе.

„Ако имаше и най-малката представа кой си, щеше да се напикае, преди да ти е посегнал и с пръст.“

— И мен ме е щипал. — Дънк беше забравил за това, докато думите на Ег не му го напомниха. Сир Бенис и сир Арлън бяха от неколцината рицари, наети от един търговец от Дорн да го пазят от Ланиспорт до Принцовия проход. Дънк не беше по-голям от Ег тогава, макар и по-висок. „Щипеше ме под мишницата толкова силно, че оставяше оток. Пръстите му бяха като железни клещи, но никога не казвах на сир Арлън.“ Един от другите рицари беше изчезнал край

Каменна септа и дрънкаха, че Бенис му разпрал корема в свада. — Ако пак те ошпие, кажи ми и ще сложа край на това. Дотогава няма да ти струва кой знае какво да се грижиш за коня му.

— Някой трябва да го прави — съгласи се Ег. — Бенис никога не го четка. Никога не му чисти яслата. Дори *име* не му е дал!

— Някои рицари изобщо не дават имена на конете си — каза му Дънк. — Така, когато загинат в битка, скръбта не е толкова тежка. Винаги ще се намерят други коне, но е тежко да загубиш верен приятел. — „Така поне казваше старецът, но изобщо не спазваше съвета си. Даваше име на всеки кон, който имаше.“ Дънк също. — Ще видим колко мъже ще дойдат при кулата... но дали ще са пет, или петдесет, ще трябва да го правиш и за тях.

Ег го погледна възмутено.

— Трябва да слугувам и на *селяните*?

— Не да слугуваш. Да помагаш. Трябва да ги превърнем в бойци. — „Стига Вдовицата да ни остави достатъчно време.“ — Ако боговете са добри, някои от тях ще са имали малко войнишка служба преди, но повечето ще са зелени като лятна трева, свикнали повече с мотиките, отколкото с копията. Все пак може да дойде ден, когато животът ни ще зависи от тях. На колко беше, когато за пръв път хвана меч?

— Малък бях, сир. Мечът беше от дърво.

— Селските момчета също се бият с дървени мечове, само дето техните са пръчки и отчупени клони. Ег, тези мъже може да ти се сторят глупави. Няма да знаят правилните имена за частите на бронята или гербовете на Великите домове, или кой крал е премахнал правото на лорда на първата нощ... но все пак се отнасяй уважително с тях. Ти си скуайър, роден с благородна кръв, но все още си момче. Повечето от тях ще са пораснали мъже. Един мъж си има своята гордост, колкото и скромен да е произходът му. Ти би изглеждал също толкова объркан и глупав в селата им. Ако се съмняваш, иди прекопай една леха и острижи една овца, и ми кажи имената на всички треви и диви цветя в Леса на Уат.

Момчето помисли малко.

— Бих могъл да ги науча на гербовете на Великите домове и как кралица Алисан убедила крал Джеерис да премахне „първата нощ“. А те могат да ме научат кои треви са най-добри за правене на отрови и дали зелените трънки са безопасни за ядене.

— Могат — съгласи се Дънк. — Но преди да си стигнал до крал Джеерис, най-добре ще ни помогнеш, като ги научиш как да използват копие. И не яж нищо, което Майстер не иска да яде.

На другия ден десетина пищман воители се стекоха в Стендфаст и се струпаха на двора сред пилците. Единият беше много стар, други двама — прекалено млади, а едно мършащо момче се оказа мършащо момиче. Тях Дънк върна да се приберат по селата си и останаха осем: трима Уат, двама Уил, Лем, Пейт и тъпакът Големия Роб. „Жалка тайфа“, помисли си неволно Дънк. Здравите чаровни селски момчета, които печелеха сърцата на благородните девици в песните, ги нямаше никакви. Мъжете бяха кой от кой по-мръсни. Лем гонеше петдесетте, а очите на Пейт сълзяха. Лем и Пейт бяха единствените, които бяха служили преди — бяха ходили със сир Юстас и синовете му да се бият в Бунта на Блекфир. Другите шестима бяха точно толкова неопитни, колкото се беше опасявал. И всички имаха въшки. Двама от тримата Уат бяха братя.

— Майка ви сигурно не е знаела друго име — изсмя се Бенис.

Колкото до оръжия, носеха една коса, три мотики, стар нож и здрави дървени криваци. Лем имаше наострен дълъг прът, който можеше да мине за копие, а един от двамата Уил измърмори, че го бивало в мятането на камъни.

— Страхотно, имаме си проклет требушет — каза Бенис. След това човека вече го знаеха като Треб.

— Някой от вас има ли опит с дълъг лък? — попита ги Дънк.

Мъжете се разшаваха неловко, докато кокошките кълвяха по земята около тях. Пейт със сълзливите очи най-последно отвърна:

— Да ме прощавате, сир, но милорд не ни разрешава лъкове. Сърните на Озгри са за пъстрите лъкове, не за такива кат' нас.

— Ще получим ли мечове, шлемове и ризници? — попита нетърпеливо най-младият от тримата Уат.

— Разбира се — рече Бенис. — Веднага щом убиеш някой рицар на Вдовицата и му съблечеш проклетия труп. Гледай да бръкнеш и в задника на коня му, там ще му намериш среброто. — Ощипа младия Уат под мишницата — момчето изпищя от болка — и след това поведе всички към Леса на Уат да отрежат няколко копия.

Когато се върнаха, имаха осем втвърдени на огън копия с всевъзможна дължина и груби щитове от сплетени клони. Сир Бенис също си беше направил копие и им показва как да забиват с върха и да парират с пръта... и къде да удрят с върха, за да убият.

— В корема и гърлото е най-добре, смятам аз. — Поле се тупна с юмрук по гърдите. — Точно тука е сърцето, това също ще свърши работата. Бедата е, че ребрата пречат. Коремът е мек и удобен. Изкормването е бавно, но сигурно. Не знам някой да е оживял, когато червата му се изсипят. Значи, ако някой глупак ви обърне гръб, забиваш върха между плешките му или в бъбрека. Ей тука е. Не живеят дълго, щом ги боднеш в бъбрека.

Това, че имаха трима Уат в групата, причиняваше объркване, когато Бенис се опиташе да им каже какво да правят.

— Трябва да им дадем имената на селото им, сир — предложи Ег. — Както сир Арлън от Пенитрий, стария ви господар. — Можеше и да свърши работа, само че и селата им нямаха имена. — Ами, можем да ги наричаме на посевите им, сир — каза Ег. В едното село отглеждаха боб, едно сееше главно ечемик, а третото садеше зеле, моркови, лук, ряпа и пъпеша. Никой не искаше да е Зелето или Ряпата, тъй че последните станаха Пъпешите. Така накрая се оказаха с четири Ечемика, два Пъпеша и два Граха. Тъй като и двамата братя Уат бяха Ечемик, трябваше да измислят още някаква разлика. Когато по-малкият брат спомена, че веднъж паднал в селския кладенец, Бенис го нарече Уат Мокрия. Мъжете се въодушевяха, че им дават „лордски имена“, освен Големия Роб, който май не можеше да запомни дали е Боб, или Ечемик.

След като всички се сдобиха с имена и копия, сир Юстас излезе от Стендфаст, за да се обърне към тях. Старият рицар застана пред вратата на кулата, облечен в ризница и броня под дълга вълнена връхна туника, толкова стара, че беше станала по-скоро жълта, отколкото бяла. Отпред и на гърба носеше пъстрия лъв, ушит на малки зелени и златни карета.

— Момчета — заговори той, — всички помните Дейк. Червената вдовица го хвърли в чувал и го удави. Взе му живота, а сега мисли да вземе и водата ни, Пъстрата вода, която храни нивите ни... но ще има да взема! — Вдигна меча над главата си и извика звънливо: — За Озгри! За Стендфаст!

— Озгри! — повтори Дънк. Ег и новобранците подхванаха вика:
— Озгри! За Стендфаст!

Дънк и Бенис обучаваха малката чета между прасетата и пилците, а сир Юстас наблюдаваше от терасата горе. Сам Гърбиците беше натъпкал няколко стари чувала с мокра слама и те им станаха противниците. Новобранците започнаха да упражняват боравене с копие, а Бенис им ревеше:

— Забий, извий и късай. Забий, извий и късай, *но измъкни проклетото копие!* Много скоро ще ти трябва за следващия. Много бавно, Треб, адски си бавен. Ако не можеш по-бързо, хващай се пак с хвърлянето на камъни. Лем, натисни с тялото си това копие. Точно така, момче. И мушкаш и вадиш, мушкаш и вадиш. Еби ги с него, точно така, мушкаш и вадиш, късай, дери, *разпори ги.*

Когато чувалите бяха разпрани на парчета от петстотин забивания с копия и всичката слама се попиля по земята, Дънк навлече ризницата и бронята си и взе дървен меч, за да види как ще се справят срещу по-енергичен противник.

Не много добре, както се оказа. Само Треб беше достатъчно бърз, за да провере копието покрай щита на Дънк, и то само веднъж. Дънк отбиваше едно вяло мушкане след друго, избутваше копията им настрани и настъпваше. Ако мечът му беше от стомана, а не от бор, щеше да е посякъл всеки от тях по няколко пъти.

— *Мъртъв* си, щом мина покрай върха на копието ти — предупреждаваше ги той и ги удряше по краката и ръцете, за да им го набие в главите. Треб, Лем и Уат Мокрия поне се научиха бързо да отстъпват. Големия Роб пусна копието си и побягна и Бенис трябваше да го догони и да го довлече обратно на двора разреван. В края на следобеда всички бяха насинени, с мехури по мазолестите им ръце от стискането на копията. Самият Дънк нямаше синини, но беше плувнал в пот, когато Ег му помогна да смъкне бронята си.

Когато слънцето се спусна зад хоризонта, Дънк подкара малката чета в мазето и накара всички да се изкъпят, дори и тези, които вече се бяха къпали веднъж миналата зима. След това жената на Сам Гърбиците им раздаде купи с яхния, гъста и с моркови, лук и ечемик. Мъжете бяха уморени до смърт, но ако слушаше човек приказките им, скоро щяха да станат два по-опасни от рицар на Кралската гвардия. Едва можеха да изчакат да докажат храбростта си. Сир Бенис ги

насъска още повече, като им заразпраща за радостите на войнишкия живот: плячка и жени най-вече. Двете стари кучета се съгласиха с него. Лем си беше донесъл нож и хубави ботуши от Бунта на Блекфир, както разпращаше. Ботушите се оказали много малки за него, но ги беше окачил на стената в къщата си. А Пейт не можеше да се нахвали с лагерните пачаври, които бе опознал, докато следвал дракона.

Сам Гърбиците беше сложил осем сламеника в подземиято, тъй че щом коремите им се напълниха, всички легнаха да спят. Бенис се задържа колкото да изгледа Дънк с отвращение.

— Сир Негодния е трябвало да нашиба още няколко селски пачаври, докато все още е имал малко мъзга в жалките си старчески топки — изръмжа той. — Ако беше посял добра реколта копелета, можеше да има няколко войници сега.

— Не изглеждат по-зле от всеки селяшки набор. — Дънк беше вървял в поход с няколко такива като скуайър на сир Арлън.

— Мда. До две седмици може и да се научат да се опрат на друга тайфа селяци — каза сир Бенис. — Но срещу рицари? — Поклати глава и се изплю.

Кладенецът на Стендфаст беше под мазетата, в една влажна килия със стени от камък и пръст. Там жената на Сам Гърбиците киснеше, търкаше и бухаше дрехите, преди да ги занесе горе на покрива да съхнат. Голямото каменно корито се използваше и за къпане. За къпането трябваше да се вади вода от кладенеца ведро след ведро, да се сложи да заври на огнището в голям железен котел, да се излее котелът в коритото, после същата процедура да започне отново. Трябваша четири ведра, за да се напълни котелът, и три котела, за да се напълни коритото. Сир Бенис казваше, че това искало прекалено много работа, поради което гъмжеше от въшки и бълхи и миришеше на мухлясало сирене.

Дънк поне разполагаше с Ег, за да му помогне, когато изпиташе ужасна нужда от хубаво къпане, както тази вечер. Момчето вадеше водата в мрачно мълчание и почти не говореше, докато тя се топлеше.

— Ег? — попита Дънк, когато и последният котел завря. — Нещо не е наред ли? — И понеже Ег не отвърна, го подкани: — Помогни ми с котела.

Двамата го домъкнаха до коритото, като внимаваха да не се оплискат.

— Сир — каза момчето, — какво според вас смята да прави сир Юстас?

— Да съборим яза и да отблъснем хората на Вдовицата, ако се опитат да ни спрат. — Говореше високо, за да се чуе над пляскането на водата в коритото. Парата се вдигна на бяла пелена, докато изливаха котела, и зачерви лицето му.

— Щитовете им са от сплетени пръчки, сир. Една пика лесно може да ги пробие, стрела на арбалет също.

— Може да им намерим някакви стари брони, когато са готови. — Беше най-доброто, на което можеха да се надяват.

— Може да ги убият, сир. Уат Мокрия все още е почти момче. Уил Ечемика ще се жени следващия път като дойде септонът. А Големия Роб дори не знае кой му е левият крак и кой — десният.

Пуснаха празния котел на здраво утъпкания пръстен под.

— Роджър от Пенитрий е бил по-млад от Уат Мокрия, когато е умрял на полето Червена трева. Във войската на баща ти също е имало току-що женени мъже и други, които все още не са били целували момиче. Имало е стотици, които не са различавали левия си крак от десния, ако не и хиляди.

— Онова е било *друго* — настоя Ег. — Било е война.

— Това — също. Същото е, само че по-малко.

— По-малко и по-*глупаво*, сир.

— Не сме ние с теб тези, които ще кажат. Техният дълг е да тръгнат на война, когато сир Юстас ги призове... и да умрат, ако се наложи.

— Тогава не трябваше да им даваме имена, сир. Това само ще направи скръбта ни по-тежка, когато умрат. — Намръщи се. — Ако използваме ботуша ми...

— Не. — Дънк застана на един крак и смъкна единия си ботуш.

— Да, но баща ми...

— Не. — Вторият ботуш отиде при първия.

— Ние...

— Не. — Дънк смъкна пропитата с пот туника през глава и я хвърли на Ег. — Кажете на жената на Сам Гърбиците да ми я изпере.

— Добре, сир, но...

— Не, казах. Трябва ли да те перна през ухото, за да чуваш по-добре? — Развърза бричовите си. Отдолу беше гол. Твърде горещо беше за долни дрехи. — Добре е, че си притеснен за Уат и Уат, и Уат, и останалите, но ботушът е само за крайна нужда. — „Колко очи има лорд Блъдрейвън? Хиляда и едно.“ — Какво ти каза баща ти, когато те прати да служиш скуайър при мен?

— Да си бръсна главата или да си боядисвам косата и да не казвам на никого истинското си име — отвърна момчето с явна неохота.

Ег служеше при Дънк вече от година и половина, макар понякога да изглеждаше като двацет. Бяха изкачили заедно Принцовия проход и бяха прекосили пясъците на Дорн, червени и бели. Лодка ги беше откарала надолу по Зелената кръв до Дъсченото градче, където се качиха за Староград на галеона „Бялата лейди“. Бяха спали в конюшни, в ханове и крайпътни канавки, кършили бяха хляб със свети братя, с курви и с глумци и бяха гледали стотици куклени позорища. Ег беше поддържал коня на Дънк изчеткан, дългия му меч наточен, ризницата му лъскава и без ръжда. Беше толкова добър спътник, колкото можеше да си пожелае човек, и странстващият рицар беше започнал да мисли за него почти като за свой малък брат.

„Не е обаче.“ Това яйце беше излюпено от дракони, не от кокошки. Ег можеше да е оръженосец на странстващ рицар, но Егон от дома Таргариен беше четвъртият и най-малък син на Мекар, принц на Летен замък, самият той — четвъртият син на покойния крал Дерон Добрия, Втория с това име, който беше седял на Железния трон двацет и пет години, докато не го взе Големият пролетен мор.

— За повечето хора Егон Таргариен се върна в Летен замък с брат си Дерон след турнира при Ашфордски лъг — напомни Дънк на момчето. — Баща ви не искаше да се разчуе, че скиташ из Седемте кралства с някакъв странстващ рицар. Тъй че хайде да не слушаме повече за ботуша ти.

Само един поглед получи за отговор. Ег имаше големи очи и обръснатата му глава ги правеше някак си още по-големи. В сумрака на осветеното от лампа мазе изглеждаха черни, но на по-добра светлина можеше да се види истинският им цвят: тъмновиолетови, та чак морави. „Валириански очи“, помисли Дънк. Във Вестерос малцина

освен хората от кръвта на дракона имаха очи с такъв цвят или коса, която блестеше като ковано злато и кичури сребро, сплетени в едно.

Докато плаваха надолу по Зелената кръв, момичета сирачета си играеха, като търкаха бръснатата глава на Ег за късмет. От това момчето се изчервяваше като нар.

— Момичетата са толкова *глупави* — казваше. — Следващото, което ме пипне, ще иде в реката.

На Дънк му се наложи да отвърне:

— Тогава *аз* ще те пипна. Така ще те перна през ухото, че ще чуваш звънци цял лунен кръг.

Това само подсили дързостта на момчето.

— По-добре звънци, отколкото *глупави момичета* — опъна се Ег, но така и не хвърли никое в реката.

Дънк стъпи в коритото и се отпусна вътре. Водата го покри до брадичката. Все още беше почти вряла, макар камъкът отдолу да беше хладък. Дънк стисна зъби, за да не изохка. Ако го направеше, момчето щеше да се изсмее. Ег *обичаше* водата в банята му да е пареща.

— Трябва ли ви още вряла вода, сир?

— Така е добре. — Дънк затърка ръцете си и загледа как мръсотията се свлича на дълги сиви ивици. — Подай ми сапуна. А, и една четка с дълга дръжка също. — Мисълта за косата на Ег го подсети, че неговата е мръсна. Пое си дълбоко дъх и се пъкна под водата, за да я накисне добре. Когато отново се вдигна и разписка вода, Ег стоеше до коритото със сапуна и четката за тимарене на коне. — Имаш косми на бузата — подхвърли Дънк, след като взе сапуна. — Два. Ей там, под ухото. Гледай да ги махнеш следващия път, като си бръснеш главата.

— Добре, сър. — Откритието, изглежда, зарадва момчето.

„Явно си мисли, че малко брада го прави мъж.“ Дънк си беше помислил същото, когато за пръв път откри, че на горната му устна е израснал малко мъх. „Опитах да го обръсна с камата и за малко щях да си порежа носа.“

— Иди поспи — каза на Ег. — Няма да ми трябваш повече до заранта.

Доста време му отне, докато изтърка всичката мръсотия и пот. След това остави сапуна, изпъна се колкото можеше и затвори очи. Водата вече беше изстинала. След дивашкия зной през деня това беше

добре дошло. Кисна, докато стъпалата и пръстите му се набръчкаха и водата стана сива и студена, и чак тогава излезе с неохота.

Макар на двамата с Ег да им бяха дали сламеници долу в мазето, Дънк предпочиташе да спи горе на покрива. Въздухът беше по-свеж там и понякога имаше и ветрец. А и не се налагаше да се бои от дъжд в тази суша.

Ег вече беше заспал. Дънк се качи на покрива. Легна на гръб, с ръце под главата, и се вторачи в небето. Звездите бяха навсякъде, хиляди и хиляди. Напомниха му за една нощ на Ашфордски лъг, преди да почне турнирът. Беше видял падаща звезда в онази нощ. Падащите звезди уж носеха късмет на човек, тъй че беше казал на Тансел да му я нарисува на щита, но Ашфорд не му беше донесъл голям късмет. Преди турнирът да свърши, за малко да загуби ръка и крак, а трима добри мъже бяха загубили живота си. „Спечелих скуайър обаче. Ег беше с мен, когато потеглих от Ашфорд. Това е единственото добро, което излезе от цялата работа.“

Надяваше се тази нощ да не падат звезди.

Имаше червени планини в далечината и бели пясъци под краката му. Дънк копаеше, забиваше лопата в сухата нагорещена земя и мятеше през рамо ситния пясък. Правеше дупка. „Гроб — мислеше си, — гроб за надеждата.“ Трима дорнски рицари стояха наблизко, гледаха и му се присмиваха. По-настрани чакаха търговците с мулетата, фургоните и пясъчните шейни. Искаха да тръгват, но той не можеше да тръгне, преди да е погребал Кестен. Нямахше да остави стария си приятел на змиите, скорпионите и пясъчните кучета.

Кестен беше умрял в дългия преход от Принцовия проход към Вайт, с Ег на гърба му. Предните му крака просто се огънаха под него и той клекна, полегна настрани и умря. Трупът му лежеше проснат до дупката. Вече се беше вкочанил. Скоро щеше да замирише.

Дънк плачеше, докато копаеше, а дорнските рицари се смееха.

— Водата е скъпоценна в пустинята, не бива да я хабите, сир — подхвърли един.

Друг се изкиска и рече:

— Защо плачеш? Беше само един кон, кранта при това.

„Кестен — помисли си Дънк, докато копаеше. — Казваше се Кестен и ме носи на гърба си години наред, и никога не се огъна.“ Старият скопец изглеждаше жалък до охранените и с гладък косъм пустинни коне, които язدهа дорнците, с изящните им глави, дълги шии и развети гривии, но беше дал всичко, което можеше да даде.

— Плачеш за някакъв крантав кон? — каза сир Арлън със старческия си глас. — Е, момче, изобщо не плака за мен, който те сложи на гърба му. — Засмя се тихо, за да покаже, че не иска да го обиди с укора си. — Дънк дръвника, тъп като стена на замък.

— Той и за мен не проля сълзи — каза от гроба сир Белор Копиетрошача. — Макар да бях неговият принц, надеждата на Вестерос. Боговете изобщо не бяха искали да умра толкова млад.

— Баща ми беше едва на трийсет и девет — каза принц Валар. — Дадено му беше да стане велик крал, най-великия след Егон Дракона. Защо трябваше боговете да вземат него, а да оставят *теб*? — Младият принц имаше светлокафявата коса на баща си, но със сребристоразлатен кичур през нея.

„Вие сте мъртви — искаше му се да изкрещи, — и тримата сте мъртви, защо не ме оставите на мира?“ Сир Арлън беше умрял от настинка, принц Белор от удара, който брат му му беше нанесъл в съда на седемте на Дънк, синът му Валар — по време на Големия пролетен мор. „Не съм виновен за това. Бяхме в Дорн, изобщо не знаехме дори.“

— Ти си луд — каза му старецът. — Няма да копаем дупка за теб, когато се убиеш с тази твоя глупост. Сред пясъците човек трябва да пести водата.

— Вървете си, сир Дънкан — каза Валар. — Махайте се.

Ег му помагаше в копаенето. Момчето нямаше лопата, разполагаше само с ръцете си и пясъкът се изсипваше в гроба толкова бързо, колкото копаеха. Беше все едно да се опитваш да изровиш дупка в морето. „Трябва да продължавам да копая — казваше си Дънк, макар гърбът и раменете да го боляха от усилието. — Трябва да го заровя дълбоко, за да не могат кучетата да го намерят. Трябва да...“

— ... да умреш ли? — каза тъпакът Големия Роб от дъното на гроба. Легнал там, неподвижен и изстинал, с раздрана червена рана в корема, изобщо не изглеждаше голям.

Дънк спря и го зяпна.

— Ти не си мъртъв. Ти спиш долу в мазето. — Обърна се към сир Арлън за помощ. — Кажете му, сир. Кажете му да излезе от гроба.

Само че над него изобщо не стоеше сир Арлън от Пенитрий, беше сир Бенис от Кафявия щит. Кафявият рицар само се изкиска и рече:

— Дънк дръвника. Изкормването е бавно, но сигурно. Не знам някой да е оживял с изсипани черва.

На устните на Роб изби пяна. Той се обърна, изплю я и белите пясъци я изпиха. Треб стоеше до него със стрела в окото и от него бавно капеха червени сълзи. И Мокрия Уат беше там, с разцепена глава, и старият Лем, и Пейт със зачервените очи, и всички останали. „Всички са дъвкали горчивец с Бенис“, помисли отпърво Дънк, но после осъзна, че от устите им капе кръв. „Мъртви са — помисли си, — всички са мъртви“, а кафявият рицар се изсмя с магарешкия си смях.

— Да, тъй че се хващай за работа. Още гробове имаш да изкопаеш, дръвнико. Осем за тях и един за мен, и един за стария сир Негодния, и още един накрая, за плешивото ти момче.

Лопатата се изплъзна от ръцете на Дънк.

— Ег — извика той, — бягай! Трябва да бягаме!

Но пясъците поддаваха под краката им. Когато момчето се опита да изпъзни от дупката, ронещите ѝ се страни поддадоха и се свлякоха. Дънк видя как пясъкът засипа момчето и го погребва, докато то отваряше уста да извика. Помъчи се да го измъкне, но пясъците се издигаха около него, дърпаха го надолу в гроба, запълваха устата му, носа, очите...

След разсъмване сир Бенис се захвана да учи новобранците да оформят стена от щитове. Строи ги осмината плътно, рамо до рамо — щитовете им се допираха и върховете на копията щръкнаха между тях като дълги остри дървени зъби. После Дънк и Ег яхнаха и връхлетяха срещу тях.

Майстер отказа да се доближи на повече от десет стъпки от копията и рязко спря, но Гръм беше обучен за това. Големият боен кон настъпи с грохот напред и набра скорост. Кокошките се разхвърчаха под краката му, запляскаха и закудкудакаха. Паниката им май се оказа заразителна. Големия Роб отново беше първият, който пусна копието

си и побягна, като остави празнина в средата на стената. Вместо да стегнат редицата, другите воители на Стендфаст се разбягаха с него. Гръм нагази върху захвърлените им щитове, преди Дънк да е успял да го озапти. Оплетени клони запращяха и се прекършиха под подкованите му с желязо копита. Сир Бенис избълва низ люти ругатни, докато пилци и селяни се пръскаха във всички посоки. Ег се бореше мъжествено да удържи смеха си, но накрая загуби битката.

— Достатъчно. — Дънк задържа Гръм на място, развърза шлема си и го смъкна. — Ако направят това в битка, ще ги избият до един.

„И теб и мен също най-вероятно.“ Утрото вече беше горещо и се чувстваше мокър и лепкав все едно изобщо не се беше къпал. Главата му пулсираше и не можеше да забрави съня, който беше сънувал предната нощ. „Изобщо не стана така — помъчи се да се увери. — Не беше така.“ Кестен беше издъхнал по време на дългата суха езда към Вайт, тази част беше върна. Двамата с Ег яздеха заедно на Гръм, докато братът на Ег не му даде Майстер. Останалото обаче...

„Изобщо не плаках. Може да съм искал, но не плаках.“ Искаше и да погребее коня, но дорниците нямаше да чакат.

— Пясъчните кучета трябва да ядат и да хранят кутретата си — каза един от дорнските рицари, докато помагаше на Дънк да свали седлото и такъмите от мъртвия кон. — Плътта му ще нахрани кучетата или пясъците. До една година костите му ще са се разпаднали. Това е Дорн, приятелю.

Като си го спомни, Дънк неволно се зачуди кой ли ще се храни с плътта на Уат, и на другия Уат, и на третия Уат. „Може би има пъстри риби под Пъстрата вода.“

Подкара Гръм до кулата и слезе от коня.

— Ег, помогни на сир Бенис да ги съберете и ги върнете тук. — Тикна шлема си в ръцете на момчето и закрачи към стъпалата.

Сир Юстас го посрещна в полутъмната си дневна.

— Това не стана добре.

— Не стана, милорд — отвърна Дънк. — Няма да свършат работа.

„Един заклет меч дължи на господаря си служба и подчинение, но това е лудост.“

— Беше им първият път. Бащите и братята им бяха също толкова зле или още по-зле, когато започнаха обучението си. Синовете ми

работеха с тях, преди да тръгнем да помогнем на краля. Всеки ден, цели две седмици. Направиха войници от тях.

— А когато дойде битката, милорд? — попита Дънк. — Как се справиха тогава? Колко от тях се върнаха у дома с вас?

Старият рицар го изгледа продължително.

— Лем — отрони накрая. — И Пейт, и Дейк. Дейк ни събираше продоволствие. Беше най-добрият снабдител, когото съм познавал. Никога не вървахме с празни кореми. Трима се върнаха, сир. Трима и аз. — Мустакът му потрепери. — Може да отнеме повече от две седмици.

— Милорд. Жената може да дойде тук още утре, с всичките си хора — каза Дънк. — „Добри момци са, но скоро ще са мъртви момци, ако тръгнат срещу рицарите на Колдмоут.“ — Трябва да има някакъв друг начин.

— Някакъв друг начин. — Пръстите на сир Юстас леко пробягаха по щита на Малкия лъв. — Няма да получа правосъдие от лорд Роуан, нито от този нов крал... — Старецът сграбчи Дънк за ръката под лакътя. — Сещам се, че едно време, когато управляваха зелените крале, човек можеше да плати на друг кръвнина, ако си убил някое от животните или селяните му.

— Кръвнина ли? — попита Дънк подозрително.

— Някакъв друг начин, както каза ти. Имам малко заделени монети. Нали е само малко кръвчица на бузата, както твърди сир Бенис. Бих могъл да платя на човека един сребърен елен и три на жената за оскърблението. Бих могъл, и ще го направя... стига тя да развали бента. — Старецът се намръщи. — Не мога да ида при нея обаче. Не и в Колдмоут. — Тлъста черна муха бръмна около главата му и кацна на ръката му. — Замъкът беше наш някога. Знаехте ли това, сир Дънкан?

— Да, милорд. — Сам Гърбиците му го беше казал.

— За хиляда години преди Завоеванието ние сме били Пазителите на Северните покрайнини. Двайсетина по-малки лордове са ни били васали, и сто оземлени рицари. Имали сме четири замъка и наблюдателни кули на хълмовете, за да предупреждават за идването на враговете ни. Колдмоут е най-големият. Лорд Первин Озгри го е вдигнал, Первин Гордия.

— След Полето на огъня Планински рай е преминал от крале на стюарди, а Озгри западнали и се стопили. Синът на Егон, крал Мегор, ни отнел Колдмоут, когато лорд Ормънд Озгри се изказал против потискането на Звездите и мечовете, както се наричали Клетниците и Синовете на Воина. — Гласът му беше станал хриплив. — Има един пъстър лъв, всечен в камъка над портите на Колдмоут. Баща ми ми го показва първия път, когато ме взе със себе си да гостуваме на стария Рейнард Уебър. Аз на свой ред го показах на синовете си. Адам... Адам служи в Колдмоут като паж и скуайър и между него и дъщерята на лорд Виман се разпали... известна... обич. Тъй че един зимен ден облякох най-богатите си дрехи и отидох при лорд Виман да предложи женитба. Отказът му беше учтив, но на тръгване чух как се смееше със сир Лукас Инчфилд. Повече не се върнах в Колдмоут след това, освен веднъж, когато оная жена дръзна да отвлече един от хората ми. Когато ми казаха да потърся горкия Лем на дъното на рова...

— Дейк — прекъсна го Дънк. — Бенис казва, че името му било Дейк.

— Дейк ли? — Мухата пъплеше по ръкава му. Спря се и потърка крачетата, както правят мухите. Сир Юстас я пропъди и потърка устната си под мустаците. — Дейк. Точно това казах. Предан човек, помня го добре. Събираше ни продоволствие през войната. Никога не ходехме на празен корем. Когато сир Лукас ме уведоми какво са направили с горкия ми Дейк, дадох свята клетва, че никога повече няма да стъпя в оная замък, освен за да си го върна. Тъй че разбирате, не мога да отида там, сир Дънкан. Нито да платя кръвнина, нито по никаква друга причина. *Не мога.*

Дънк разбираше.

— Аз бих могъл да отида, милорд. Не съм се заклевал.

— Добър човек сте вие, сир Дънкан. Смел рицар и верен. — Сир Юстас го стисна за ръката. — Да бяха пощадили боговете моята Алисан. Вие сте от тези мъже, за какъвто винаги се надявах, че ще се омъжи някой ден. Истински рицар, сир Дънкан. Истински рицар.

Дънк се изчерви.

— Ще предам на лейди Уебър какво казахте за кръвнината, но...

— Ще спасите сир Бенис от съдбата, която сполетя Дейк. Знаем го. Мога да преценявам хората и вие сте от истинската стомана. Ще ги стреснете, сир. Самата ви външност. Когато онази жена види, че

Стендфаст има такъв защитник, като нищо може сама да реши да събори бента.

Дънк не знаеше какво да отвърне на това. Коленичи и заяви:

— Милорд. Ще отида утре сутринта и ще направя всичко, което мога.

— Утре сутринта. — Мухата отново закръжи и кацна на лявата ръка на сир Юстас. Той вдигна дясната си и я смачка. — Да. Утре сутринта.

— Пак баня?! — възкликна Ег изумено. — Вчера се къпахте.

— А после изкарах цял ден в броня и плувах в собствената си пот. Затваряй си устата и напълни котела.

— Къпахте се в нощта, когато сир Юстас ни взе на служба — изтъкна Ег. — И снощи, и сега. Това прави *три пъти*, сир.

— Трябва да преговарям с благородна дама. Да не би да искаш да се явя пред нея вмирисан като сир Бенис?

— Ще трябва да се овъргалате в корито, пълно с торта на Майстер, за да миришете толкова лошо, сир. — Ег почна да пълни котела. — Сам Гърбиците казва, че кастеланът в Колдмоут е едър като вас. Лукас Инчфилд се казвал, но му викали Дългия Инч, заради ръста му. Мислите ли, че е голям колкото вас, сир?

— Не. — От години Дънк не беше срещал мъж, висок колкото него. Взе котела и го окачи над огъня.

— Ще се биете ли с него?

— Не. — Дънк почти съжеляваше, че ще е така. Можеше и да не е най-великият боец в кралството, но големината и силата можеха да компенсират много липси. „Не и липсата на ум обаче.“ Не го биваше в приказките, а още по-зле беше с жените. Този великан, Дългия Инч, не го плашеше и наполовина колкото мисълта, че ще се изправи пред Червената вдовица. — Ще говоря с Червената вдовица, нищо повече.

— Какво ще й кажете, сир?

— Че трябва да събори яза. — „Трябва да съборите яза си, милейди, иначе...“ — Ще я помоля да го събори, искам да кажа. — „Моля ви, върнете ни пъстрата вода.“ — Ако благоволи. — „Малко вода, милейди, ако благоволите.“ Сир Юстас нямаше да иска да я моли. „Как да го кажа тогава?“

Водата скоро започна да вдига пара и забълбука.

— Помогни ми да го довлека до коритото — каза Дънк на момчето. Вдигнаха заедно котела от огнището и го пренесоха през мазето до коритото. — Не знам как да говоря с благородни дами — призна той, докато го изливаха. — Двамата можеше да ни убият в Дорн заради онова, което казах на лейди Вайт.

— Лейди Вайт беше луда — напомни му Ег, — но можехте да сте по-галантен. Дамите обичат, когато човек е галантен. Ако трябваше да избавите Червената вдовица, както избавихте онова момиче с куклите от Ерион...

— Ерион е в Лис, а Вдовицата няма нужда от избавление. — Не искаше да говори за Тансел. „Тансел Много високата ѝ беше името, но не беше много висока за мен.“

— Е — каза момчето, — някои рицари пеят галантни песни на дамите си или им свирят мелодии на лютня.

— Нямам лютня. — Дънк се навъси. — А оная нощ, когато прекалих с пиенето в Дъсченото градче, ти ми каза, че пея като вол, въргалящ се в кал.

— Бях забравил, сир.

— Как може да си забравил?

— Казахте ми да забравя, сир — отвърна Ег съвсем невинно. — Казахте ми, че ще ме пернете през устата следващия път, когато го спомена.

— Пеене няма да има. — Даже и да имаше глас за това, единствената песен, която знаеше цялата, беше „Мечокът и красивата девица“. Едва ли щеше да спечели лейди Уебър с такава песен. Котелът отново кипна. Довлякоха го до коритото и го обърнаха.

Ег извади вода от кладенеца да го напълни за трети път.

— Най-добре да не ядете никаква храна, нито да пиете в Колдмоут, сир. Червената вдовица е отровила всичките си мъже.

— Няма да се женя за нея. Тя е благородна дама, а аз съм Дънк от Квартала на бълхите, забрави ли? — Дънк се намръщи. — Колко точно мъже е имала, знаеш ли?

— Четирима — отвърна Ег. — Но е без деца. Всеки път, когато роди, през нощта идва демон и отвлича роденото. Жената на Сам Гърбиците казва, че продавала бебетата си неродени на Господаря на Седемте ада, за да я учи на черните си изкуства.

— Благородните дами не се забъркват с черни изкуства. Те танцуват, пеят и везат.

— Може да танцува с демони и да везе зли магии — заяде се Ег. — А вие откъде знаете какво правят благородните дами, сир? Лейди Вайт беше единствената, която изобщо сте познавали.

Беше нахално, но вярно.

— Може да не познавам благородни дами, но познавам едно момче, което си проси хубаво перване зад врата. — Дънк се потърка по врата. След цял ден в ризница винаги ставаше твърд като дърво. — Ти си познавал кралици и принцеси. Те танцуваха ли с демони и занимаваха ли се с черни изкуства?

— Лейди Шиера го прави. Любовницата на Блъдрейвън. Къпе се в кръв, за да поддържа красотата си. А сестра ми Рае веднъж сипа любовно биле в питието ми, за да се оженя за нея вместо за сестра ми Даела.

Ег говореше така, все едно такова кръвосмешение беше най-нормалното нещо на света. „За него е нормално.“ Таргариените се бяха женили брат за сестра стотици години, за да опазят чиста кръвта на дракона. Макар последният дракон да беше умрял преди Дънк да се роди, драконовите крале продължаваха да съществуват. „Може би боговете нямат нищо против да се женят за сестрите си.“

— Билето подейства ли? — попита Дънк.

— Щеше — отвърна Ег. — Но аз го изплюх. Не искам жена, искам да съм рицар от Кралската гвардия и да живея само за да служа и да защитавам краля. Кралската гвардия се заклеват да не се женят.

— Това е благородно, но като станеш по-голям, може би ще разбереш, че предпочиташ да имаш момиче вместо бял плащ. — Мислеше си за Тансел Много високата и как му се беше усмихнала при Ашфорд. — Сир Юстас каза, че съм от този тип мъже, за какъвто се е надявал да омъжи дъщеря си. Казвала се Алисан.

— Тя е мъртва, сир.

— Знам, че е мъртва — отвърна Дънк ядосано. — Ако беше жива, рече той. Ако беше жива щяло да му хареса тя да се омъжи за мен. Или за някой като мен. Никога досега лорд не ми е предлагал дъщеря си.

— Тя е умряла дъщеря. И Озгри може да са били лордове в стари времена, но сир Юстас е само един оземлен рицар.

— Знам какво е. Искаш ли да те перна зад врата?

— Ами, по-добре едно перване, отколкото жена — каза Ег. — Особено умряла жена, сир. Котелът завря.

Занесоха водата до коритото и Дънк свали туниката си.

— Ще облека дорнската си туника за Колдмоут. — Беше от пясъчна коприна, най-хубавата дреха, която имаше, изрисувана с бряста му и падащата звезда.

— Ако я облечете за ездата, цялата ще се е запотила, сир — каза Ег. — Сложете си тази, която носихте днес. Ще взема другата и можете да се преоблечете, като стигнем замъка.

— Преди да стигна замъка. Ще изглеждам глупаво да се преобличам пред подвижния мост. И кой е казал, че идваш с мен?

— Един рицар е по-внушителен, когато е със скуайър.

Беше вярно. Момчето имаше добър усет за такива неща. „Би трябвало. Служил е две години като паж в Кралски чертог.“ Все пак на Дънк не му се искаше да го въвлича в опасност. Имаше представа що за посрещане го очаква в Колдмоут. Ако тази Червена вдовица беше толкова опасна, колкото разправяха, можеше да свърши в клетка за врани като онези двамата, които бяха видели на пътя.

— Ще останеш да помагаш на Бенис със селяните — каза той. — И не ме гледай толкова намусено. — Смъкна бричовете си и влезе в коритото с вдигащата пара вода. — Сега иди да поспиш и ме остави да се изкъпя. Няма да идваш с мен, и толкова.

Когато Дънк се събуди от утринното слънце, което блестеше в лицето му. Ег беше станал и излязъл. „Богове милостиви, как може да е толкова горещо толкова рано!“ Надигна се, разкърши рамене и се прозя, после стана и докрета сънен до кладенеца, запали дебела лоена свещ, напписка лицето си със студена вода и се облече.

Когато излезе, Гръм чакаше до конюшната оседлан и готов за път. Ег също чакаше с мулето си Майстер.

Момчето беше обуло ботушите си. Веднъж и то да прилича на истински скуайър, с хубав жакет на зелени и златни карета и бели вълнени бричове.

— Бричовете бяха скъсани отзад, но жената на Сам Гърбиците ги закърпи — обясни Ег.

— Дрехите бяха на Адам — каза сир Юстас, който тъкмо извеждаше сивия си кон. Пъстър лъв на зелени и жълти карета красеше опърпаното копринено наметало, спускащо се от раменете на стареца. — Жакетът е малко мухлясал в скрина, но би трябвало да свърши работа. Един рицар е по-внушителен със скуайър, тъй че реших Ег да ви придружи до Колдмоут.

„Надхитрен от десетгодишно момче.“ Дънк погледна Ег и безмълвно промълви с устни: „Ще те перна зад врата.“ В отговор момчето се ухили.

— Имам нещо и за вас, сир Дънкан. Елате. — Сир Юстас извади наметало и го тръсна с широк жест.

Беше от бяла вълна, общита с карета от зелен сатен и златоткан плат. Вълнено наметало беше последното, което му трябваше в такава жега, но когато сир Юстас го метна на раменете му, Дънк видя гордостта на лицето му и усети, че не може да откаже.

— Благодаря ви, милорд.

— Добре ти стои. Де да можех да ти дам повече. — Мустакът на стария мъж потрепери. — Пратих Сам Гърбиците долу в мазето да прерови вещите на синовете ми, но Едвин и Харолд бяха по-ниски, потесни в раменете и късокраки. Нищо от останалото от тях нямаше да ви стане, за жалост.

— Наметалото стига, милорд. Няма да го посрамя.

— Не се съмнявам. — Старецът потупа коня си. — Рекох да поюздя с вас донякъде, ако не възразявате.

— Ни най-малко, милорд.

Ег ги поведе надолу по хълма, изправил гордо рамене на гърба на Майстер.

— Трябва ли да носи тази клюмна сламена шапка? — попита сир Юстас. — Изглежда малко глупаво с нея, не мислите ли?

— Не толкова глупаво, колкото когато главата му се люци, милорд. — Дори в този ранен час, докато слънцето едва се бе издигнало над хоризонта, беше горещо. „До следобед седлата ще са толкова сгорещени, че ще ни излязат мехури.“ Ег можеше и да изглежда изящо в дрехите на умрялото момче, но до свечеряване щеше да е сварено яйце. Дънк поне можеше да се преоблече. Имаше хубавата си туника в дисагите и старата зелена на гърба.

— Ще хванем западния път — заяви сир Юстас. — Малко се използва през последните години, но все пак е най-късият път от Стендфаст до замъка Колдмоут. — Пътят ги преведе покрай един хълм и покрай гробовете, където старият рицар бе положил жена си и синовете си да почиват сред храстите къпина.

— Обичаха да берат къпините тук момчетата ми. Когато бяха малки, идваха при мен с лепкави лица и драскотини по ръцете и знаех точно къде са били. — Усмихна се обичливо. — Вашият Ег ми напомня за моя Адам. Храбро момче, за толкова малък. Адам се опита да защити ранения си брат Харолд, в разгара на битката. Един от речните мъже с шест жълда на щита отсече ръката му с брадва. — Погледна Дънк с тъжни очи. — Този ваш стар господар, рицарят от Пенитрий... бил ли се е в Бунта на Блекфир?

— Да, милорд. Преди да ме вземе със себе си. — Дънк беше на не повече от три или четири години по онова време, тичаше полугол из уличките на Квартала на бълхите, повече зверче, отколкото момче.

— За червения дракон ли беше, или за черния?

„Червения или черния?“ Беше опасен въпрос, дори и сега. От времето на Егон Завоевателя гербът на дома Таргариен имаше триглав дракон, червено на черно. Демън Претендента беше обърнал тези цветове на знамената си, както и много копелета. „Сир Юстас е господарят ми — напомни си Дънк. — Има право да попита.“

— Бил се е под знамето на лорд Хейфорд, милорд.

— Зелена решетка на златно поле, светлозелена и вълниста?

— Може би, милорд. Ег сигурно знае. — Момчето можеше да изреди гербовете на половината рицари във Вестерос.

— Лорд Хейфорд беше известен *лоялист*. Крал Дерон го направи своя Ръка точно преди битката. Бътруел се беше справил толкова некадърно, че мнозина се съмняваха във верността му, но лорд Хейфорд беше непоколебимо предан от самото начало.

— Сир Арлън бил до него, когато паднал. Посякъл лорд с три замъка на щита.

— Много добри мъже паднаха тогава, от двете страни. Тревата не беше червена преди битката. Вашият сир Арлън казвал ли ви е това?

— Сир Арлън изобщо не обичаше да говори за битката. Скуайърът му също загинал там. Роджър от Пенитрий се казвал. Сестриният син на сир Арлън. — Само споменаването на името

караше Дънк да се чувства малко гузен. „Откраднах мястото му.“ Само принцове и велики лордове имаха средства да поддържат двама скуайъри. Ако Егон Недостойния беше дал меча си на своя наследник Дерон вместо на копелето си Демън, можеше изобщо да не е имало Бунт на Блекфир. И Роджър от Пенитрий можеше да е жив до ден-днешен. „Щеше да е рицар някъде, по-истински рицар от мен. Щях да съм свършил на бесилото или щяха да са ме пратили на Нощния страж, да пазя Вала, докато умра.“

— Една голяма битка е ужасно нещо — каза старият рицар, — но сред цялата кръв и касапница има също тъй и някаква красота, красота, която може да ти разбие сърцето. Никога няма да забравя как изглеждаше слънцето, когато застина над полето Червената трева... десет хиляди мъже бяха загинали и въздухът гъмжеше от стонове и ридания, но небето над нас стана златно, червено и оранжево, толкова красиво, че ме накара да се разплача при мисълта, че синовете ми изобщо нямаше да го видят. — Въздъхна. — Беше повече на косъм, отколкото би могъл да повярва човек днес. Ако не беше Блъдрейвън...

— Винаги съм чувал, че Белор Копиетрошача е спечелил битката — каза Дънк. — Той и принц Мекар.

— Чука и наковалнята ли? — Мустакът на стареца потрепери. — Певците пропускат толкова много. Демън беше самият Воин него ден. Никой не можеше да устои срещу него. Разби авангарда на лорд Арин и уби Рицарят на Деветте звезди и Дивия Уил Уейнуд, преди да излезе срещу сир Гвейн Корбей от Кралската гвардия. Близко час танцуваха на конете си, въртяха и кръжаха, и сечаха, докато наоколо им гинеха мъже. Казват, че всеки път, когато Блекфир и Отчаяната дама се сблъскали, човек можел да чуе звука на левга околоръст. Било наполовина песен, наполовина — писък, казват. Но когато най-сетне Дамата се поколебал, Блекфир посякъл шлема на сир Гвейн и го оставил ослепен и плувнал в кръв. Демън слязъл от коня си, видял, че падналият му противник не е прегазен, и заповядал на Редтъск да го отнесе при майстерите в тила. И това беше смъртоносната му грешка, защото Зъбите на Рейвън бяха спечелили върха на Плачещия хребет и Блъдрейвън видял кралското знаме на брат си от петстотин разтега, и Демън и синовете му под него. Първо уби Егон, по-големия от близнаците, защото знаеше, че Демън нямаше да остави момчето, докато в тялото му все още има топлина, въпреки че белите стрели се

сипеха като дъжд. И той не го остави, макар седем стрели да го пронизаха, тласнати колкото от лъка на Блъдрейвън, толкова и от чародейство. Младия Емон пое Блекфир, когато мечът се изхлъзна от пръстите на издъхващия му баща, тъй че Блъдрейвън уби и него, помладия от близнаците. Така загинаха Черния дракон и синовете му.

— Имаше много и много след това, знам. Видях малко от него с очите си... бягащите бунтовници, Горчива стомана, как ги обърна и поведе безумната си атака... битката му с Блъдрейвън, отстъпваща само на тази между Демън и Гвейн Корбей... Съкрушителния удар на принц Белор в тила на бунтовниците, крясъците на дорнците, докато изпълваха въздуха с копията си... но в края на деня всичко беше без значение. Войната бе свършила, когато Демън умря. — Старият рицар въздъхна. — Толкова на косъм... ако Демън беше прегазил Гвейн Корбей и го беше оставил на съдбата му, можеше да е разбил левия фланг на Мекар преди Блъдрейвън да завземе хребета. Тогава денят нямаше да е спечелен от черните дракони, след като бе убит Ръката и пътят към Кралски чертог бе отворен пред тях. Демън щеше да е седнал на Железния трон, докато принц Белор успее да дойде със своите лордове на бурята и своите дорнци.

— Певците може да дрънкат за техния чук и наковалнята им, сир, но тъкмо родоубиецът обърна вълната с бяла стрела и черна магия. Той ни управлява сега, не се заблуждавайте. Крал Ерис е негово творение. Няма да е изненада, ако научим, че Блъдрейвън е омагьосал негово величество и го е огънал под волята си. Нищо чудно, че сме прокълнати. — Сир Юстас поклати глава и потъна в мрачно мълчание. Дънк се зачуди колко ли е подслушал Ег, но нямаше как да го попита. „Колко очи има лорд Блъдрейвън?“

Денят ставаше все по-горещ. „Дори мухите са се разбягали — забеляза Дънк. — Мухите имат по-добър усет от рицарите. Стоят настрана от слънцето.“ Зачуди се дали на двамата с Ег ще им окажат гостоприемство в Колдмоут. Халба прохладен кафяв ейл щеше да му дойде добре. Дънк с наслаждение обмисляше тази възможност, но после си спомни казаното от Ег как Червената вдовица отровила съпрузите си. Жаждата го напусна мигновено. Имаше и по-лоши неща от пресъхнало гърло.

— Беше време, когато домът Озгри владееше всички земи на много мили околоръст, от Нъни на изток до Каменен заслон —

заговори пак сир Юстас. — Колдмоут беше наш, както и хълмовете Подковата, пещерите при хълмовете Деринг, селата Доск и Малък Доск, и Брендиботъм, двете страни на Листатото езеро... Девици от дома Озгри се омъжваха за мъже на Флорент, на Суан и Трабек, дори на Хайтауър и Блекууд.

Вече се виждаше краят на Леса на Уат. Дънк заслони очите си с ръка и примижа към зеленината. За първи път завидя на Ег за широката му сламена шапка. „Той поне си има малко сянка.“

— Лесът на Уат някога се простираше чак до Колдмоут — каза сир Юстас. — Не помня кой е бил Уат. Но преди Завоеванието в гората му имало зубри и големи лосове, по седем стъпки и повече. Имало повече сърни, отколкото човек може да свали за цял живот, защото никой освен краля и пъстрия лъв нямал право да ловува тук. Дори по времето на баща ми имаше дървета от двете страни на потока, но паяците изсякоха горите, за да направят пасища за кравите, овцете и конете си.

Вадичка пот запълзя по гърдите на Дънк. Ужасно му се искаше господарят му да замълчи. „Твърде горещо е за приказки. Твърде горещо е и за езда. Просто е адски горещо.“

Сред дърветата се натъкнаха на трупа на голяма дива котка — гъмжеше от личинки.

— Уф — каза Ег и подкара Майстер настрана. — Това мирише по-лошо и от сир Бенис.

Сир Юстас дръпна юздите.

— Дива котка. Не знаех, че са останали. Чудно, какво ли я е убило. — И след като никой не му отвърна, каза: — Аз ще обърна тук. Просто продължете по пътя и той ще ви отведе право до Колдмоут. Взехте ли парите? — Дънк кимна. — Добре. Върнете се у дома с водата ми, сир. — Старият рицар подкара в тръс назад по пътя, по който бяха дошли.

След като сир Юстас си замина, Ег каза:

— Мислех си как трябва да говорите на лейди Уебър, сир. Трябва да я спечелите с галантни комплименти. — Момчето изглеждаше толкова хладно и свежо в карираната си туника, колкото и сир Юстас в наметалото си.

„Само аз ли се потях?“

— Галантни комплименти — повтори Дънк. — Какви галантни комплименти?

— Знаете, сир. Кажете й колко е прелестна и красива.

Дънк имаше съмнения.

— Надживяла е четирима съпрузи, трябва да е стара колкото лейди Вайт. Ако кажа, че е прелестна и красива, след като е стара и с брадавици, ще ме вземе за лъжец.

— Трябва просто да намерите нещо вярно, което да кажете за нея. Така прави брат ми Дерон. Дори грозни стари курви могат да имат хубава коса или добре оформени уши според него.

— Добре оформени уши ли? — Съмненията му нараснаха.

— Или хубави очи. Кажете й, че роклята й откроява цвета на очите й. — Момчето помисли за миг. — Освен ако не е само с едно око, като лорд Блъдрейвън.

„Милейди, тази рокля откроява цвета на окото ви.“ Дънк беше чувал рицари и дребни лордове да говорят такива галантности на стари дами. Никога не го казваха толкова сухо обаче. „Мила лейди, тази рокля е прелестна. Откроява цвета на двете ви тъй красиви очи.“ Някои от дамите бяха стари и мършави, или дебели и дундести, или пъпчиви и грозни, но всички носеха рокли и имаха две очи, и доколкото Дънк помнеше, всички се радваха на пищните думи. „Каква изящна рокля, милейди. Откроява изящната прелест на красивите ви очи.“

— Животът на един странстващ рицар е по-прост — каза Дънк унило. — Ако кажа нещо погрешно, сигурно ще ме зашие в чувал с камъни и ще ме хвърли в рова.

— Едва ли ще има толкова голям чувал, сир — отвърна Ег. — Можем да използваме ботуша ми.

— Не — изръмжа Дънк. — Не можем.

Излязоха от Леса на Уат над яза. Водите се бяха вдигнали достатъчно, за да може Дънк да се накисне, както си беше мечтал по пътя. „Достатъчно дълбоко, за да се удави човек.“ На отсрещната страна брегът беше прорязан с изкоп, който отклоняваше потока на запад. Минаваше покрай пътя и охраняваше безброй по-малки канали, плъзнали през полята. „Щом прехвърлим потока, сме във властта на Вдовицата.“ Дънк се замисли в какво се въвлича. Беше сам, с едно десетгодишно момче, което да му пази гърба.

Ег си направи вятър на лицето.

— Сир? Защо спряхме?

— Не сме.

Дънк смуши коня и зашляпа в потока. Ег го последва на мулето. Водата се вдигна чак до корема на Гръм, преди да спадне отново. Излязоха мокри на брега откъм страната на Вдовицата. Изкопът продължаваше напред прав като копие и блеснал зелен и златен под слънцето.

Щом след няколко часа зърнаха кулите на Колдмоут, Дънк спря да се преоблече с хубавата си дорнска туника и разхлаби меча си в ножницата. Не искаше острието да заяде, ако се наложи да го извади. Ег също раздвижи камата си, лицето му под клюмналата шапка беше строго. Яздеха един до друг, Дънк на Гръм, момчето на мулето, а знамето на Озгри висеше отпуснато на пръта.

Колдмоут донякъде го разочарова след всичко, което беше казал за него сир Юстас. В сравнение с Бурен край или Планински рай и други седалища на лордове, които Дънк беше виждал, бе скромен замък... но беше замък, а не укрепена наблюдателна кула. Назъбените му външни стени се издигаха трийсет стъпки, с кули на всеки ъгъл, всяка по-голяма от Стендфаст. От всяка кула и шпил висяха натежали черните знамена на Уебър, украсени с петнист паяк на сребриста паяжина.

— Сир? — каза Ег. — Водата. Вижте накъде отива.

Изкопът свършваше под източните стени на Колдмоут и се вливаше в рова, от който замъкът бе получил името си. Клокоченето на водата накара Дънк да стисне зъби. „Тя няма да има моята пъстра вода.“

— Хайде — подкани той Ег.

Над свода на главната порта в застиналия въздух висяха унило ред знамена с паяци, над по-стария герб, всечен дълбоко в камъка. Столетия вятър и дъжд го бяха похабили, но формата все още личеше: изправен лъв, направен на тъмни и светли карета. Портите отдолу зееха отворени. Докато трополяха по подвижния мост, Дънк прецени нивото на водата. „Шест стъпки поне.“

Двама копиеносци им преградиха пътя пред подвижната решетка на портата. Единият беше с голяма черна брада, другият беше бръснат. Брадата настоя да разбере каква е целта на посещението им.

— Милорд Озгри ме изпрати да преговарям с лейди Уебър — каза му Дънк. — Аз съм сир Дънкан Високия.

— Е, разбрах, че не си Бенис — каза безбрадият страж. — Щяхме да надушим, че идва. — Липсваше му един зъб, а над сърцето му имаше знак с извезан петнист паяк.

Брадата беше присвил подозрително очи.

— Никой не се вижда с нейно благородие, освен ако Дългия Инч не благоволи. Идваш с мен. Коняръчето ти може да остане с конете.

— Аз съм скуайър, не съм коняръче — настоя Ег. — А ти сляп ли си, или само си глупав?

Безбрадият страж се изсмя. Bradата опря върха на копието си в гърлото на момчето.

— Я повтори?

Дънк перна Ег през ухото.

— Затваряй си устата и се погрижи за конете. — Смъкна се от коня. — Ще се видя със сир Лукас веднага.

Брадата наведе копието си.

— В двора е.

Минаха под желязната решетка на портикула и под мортриерата и се озоваха във външния двор. В кучкарниците лаеха хрътки и Дънк чу песнопение от прозорците от оловно стъкло на седемстранната дървена септа. Пред ковачницата налбантин подковаваше боен кон, едно чираче му помагаше. Наблизо скуайър стреляше с лък по мишени — редуваше се с луничаво момиче с дълга плитка. Подвижната мишена по-нататък се въртеше под ударите на шестима рицари в подплатени туники.

Намериха сир Лукас сред зяпачите при стълба с въртящата се мишена. Говореше с едър дебел септон, който се потеше по-силно и от Дънк: беше шкембест и тлъст като бял пудинг и халатът му беше толкова мокър, все едно се беше къпал с него. Инчфилд изглеждаше тънък като копие до него, стегнат, изправен и много висок... макар и не колкото Дънк. „Шест стъпки и седем пръста“, прецени Дънк. „И от пръст на пръст все по-горд.“ Макар да носеше дрехи от черна коприна и среброткан плат, сир Лукас изглеждаше студен все едно, че бе вървял на Вала.

— Милорд — поздрави го стражът. — Този идва от пилешката кула за аудиенция с нейно благородие.

Пръв се обърна септонът и ревно възхитено и Дънк се зачуди дали не е пиан.

— Я, и какво е това? Рицар на плетовете? Големи плетове имате в Предела. — Септонът го благослови с жест. — Дано Воинът да се бие вечно на ваша страна. Аз съм Септон Сефтон. Малко нелепо име, но си е мое. А вие?

— Сир Дънкан Високия.

— Скромнен е този — обърна се септонът към сир Лукас. — Да бях голям като него, щях да се нарека сир Сефтон Огромния. Сир Сефтон Кулата. Сир Сефтон с Облаците около ушите. — Кръглото му като месечина лице беше зачервено, а по халата му имаше петна от вино.

Сир Лукас изгледа Дънк мълчаливо. Беше на четирийсет най-малко, ако не и на петдесет, по-скоро жилест, отколкото мускулест, със забележително грозно лице. Устните му бяха бърнести, зъбите жълти и криви, носът — широк и месест, очите изпъкнали. „И е ядосан“, усети Дънк още преди мъжът да каже:

— Рицарите скитници са просяци с мечове в най-добрия случай. Разбойници — в най-лошия. Марш оттук. Нямаме работа с такива като вас.

Лицето на Дънк помръкна.

— Сир Юстас Озгри ме прати от Стендфаст да преговарям с господарката на замъка.

— Озгри ли? — Септонът погледна Дългия Инч. — Озгри на пъстрия лъв? Мислех, че домът Озгри се е стопил.

— Почти. Старецът е последният. Оставили сме го да пази една порутена кула на няколко левги на изток. — Сир Лукас погледна намръщено Дънк. — Ако сир Юстас иска да говори с нейно благородие, да дойде лично. — После присви очи. — Ти си бил с Бенис при яза. Недей да го отричаш. Би трябвало да те обеса.

— Седемте да ни опазят дано. — Септонът избърса потта от челото си с ръкав. — Разбойник значи? И голям при това. Сир, разкайте се за злосторствата си и Майката ще се смили над вас. — Пръдната на септона развали ефекта от апела му. — Олеле. Простете, сир. От боба и ечемичения хляб е.

— Не съм разбойник — заяви Дънк с цялото си възможно достойнство.

Дългия Инч не се трогна.

— Не злоупотребявайте с търпението ми, сир... ако *наистина* сте сир. Бягайте в пилешката си кула и кажете на сир Юстас да ни предаде сир Бенис Кафявата смрад. Ако ни спести главоболието да го измъкваме от Стендфаст, нейно благородие може да е по-склонна да прояви снизхождение.

— Ще говоря с нейно благородие за сир Бенис и онази неприятност при яза, както и за кражбата на водата ни.

— Кражба ли? — рече сир Лукас. — Кажете ли го това на милейди, ще плувате в чувал още преди залез-слънце. Много ли сте сигурен, че искате да говорите с нея?

Единственото, в което Дънк беше сигурен, бе желанието му да фрасне с юмрук Лукас Дългия Инч в кривите жълти зъби.

— Казах ви какво искам.

— О, оставете го да говори с нея — намеси се септонът. — Какво може да навреди това? Сир Дънкан е яздил дълго под това зверско слънце, нека да си каже каквото има човекът.

Сир Лукас отново изгледа Дънк.

— Нашият септон е набожен човек. Елате. Ще съм ви благодарен, ако сте кратък. — Закрачи през двора и Дънк забърза след него.

Вратите на септата на замъка бяха отворени и по стъпалата навън се изсипваха богомолци. Имаше рицари и скуайъри, десетина деца, няколко старци, три септи в бели халати с качулки... и добре закръглена пухкава знатна дама с рокля от тъмносиня дамаска, обшита с мирска дантела, толкова дълга, че краищата ѝ се влачеха в прахта. Дънк прецени, че е на около четирийсет. Червено-кестенявата ѝ коса беше събрана високо под сребърна мрежичка, но най-червеното у нея беше лицето ѝ.

— Милейди — каза сир Лукас, след като застанаха пред нея и септите ѝ, — този странстващ рицар твърди, че носи съобщение от сир Юстас Озгри. Ще го изслушате ли?

— Ако пожелае, сир Лукас. — Изгледа го толкова напрегнато, че Дънк неволно си спомни приказките на Ег за чародейство. „Не мисля, че тази се къпе в кръв, за да поддържа красотата си.“ Вдовицата беше дебела и с грубовато лице, със странно изострена глава, което косата ѝ не можеше да прикрие. Носът ѝ беше прекалено голям, а устата —

твърде малка. Все пак си имаше две очи и това беше някакво облекчение, но всякаква мисъл за галантност вече го бе изоставила.

— Сир Юстас ме помоли да говоря с вас за скорошната неприятност при яза ви.

Жената примига.

— При... яза, казвате?

Около тях се трупаше тълпа. Дънк усещаше враждебните им погледи.

— Потокът. Пъстрата вода. Ваше благородие, построили сте бент на него...

— О, напълно сигурна съм, че не съм — отвърна тя. — Цялата сутрин бях отдадена на молитвите си, кога да го строя, сир?

Дънк чу кикота на сир Лукас.

— Нямах предвид, че ваше благородие го е построила лично, само че... без тази вода всичките ни посеви ще изсъхнат... селяните имат боб и ечемик по нивите, и пъпеша...

— Нима? Много обичам пъпеша. — Малката й уста се кривна доволно. — Какъв сорт пъпеша са?

Дънк заоглежда притеснено лицата наоколо и усети, че собственото му лице се сгорещява. „Има нещо сбъркано тук. Дългия Инч ме прави на глупак.“

— Милейди, можем ли да продължим разговора си някъде... понасаме?

— Бас на сребърник, че големият тъпак иска да *спи с нея!* — подхвърли някой и наоколо избухна смях. Дамата се присви ужасена и вдигна ръце към лицето си. Една от септите бързо притича до нея и я прегърна покровителствено.

— И за какво е цялата тази веселба? — Гласът, който прекъсна смеха, бе хладен и твърд. — Никой ли няма да сподели шегата с мен? Сир рицарю, защо притеснявате добрата ми сестра?

Беше момичето, което Дънк бе видял при мишените за стрелба с лък. Носеше колчан стрели на едното бедро и държеше дълъг лък — дълъг точно колкото ръста й, който не беше много висок. Ако Дънк беше почти седем стъпки, момичето нямаше и пет. Можеше да обхване кръстчето й с двете си ръце. Рижата й коса беше прибрана на плитка, толкова дълга, че забърсваше бедрата й, и имаше трапчинка на брадичката, чип нос и лунички по страните.

— Простете ни, лейди Роан — каза един хубав млад лорд с кентавърра на Касуел, извезан на гърдите на жакета му. — Този голям тъпак взе лейди Хелисънт за вас.

Дънк погледна от едната дама към другата и изтърси неволно:

— *Вие* ли сте Червената вдовица? Но вие сте много...

— Млада? — Момичето подхвърли лъка си на дългурестия младеж, който беше стрелял с нея. — На двайсет и пет съм, между другото. Или се канехте да кажете „малка“?

— ... хубава. Беше „хубава“. — Дънк не знаеше откъде му хрумна, но се радваше, че го каза. Харесваше му нослето ѝ и ягодоворусият цвят на косата ѝ, и малките ѝ, но хубаво оформени гърди под плътния кожен жакет. — Помислих си, че ще сте... искам да кажа... казват, че сте вдовица за четвърти път, тъй че...

— Първият ми съпруг умря, когато бях на десет. Той беше на дванайсет, скуайър на баща ми, убит на Червената трева. Съпрузите ми рядко оцеляват задълго, за съжаление. Последният умря през пролетта.

Това казваха винаги за починалите по време на Големия пролетен мор преди две години. „Умря през пролетта.“ Десетки хиляди бяха умрели през пролетта, сред тях и един мъдър крал и двама млади вдъхващи надежда принцове.

— Съ... съжалявам за понесените от вас загуби, милейди. — „Галантност, тъпако, покажи ѝ галантност.“ — Искам да кажа... роклята ви...

— Роклята ли? — Тя погледна ботушите и бричовете си, широката ленена туника и кожения жакет. — Не нося рокля.

— Тъ, косата ви, искам да кажа... мека е и...

— А откъде може да знаете това, сир? Ако бяхте пипали косата ми, мисля, че може би щях да го помня.

— Не мека — каза Дънк отчаяно. — Червена, исках да кажа. Косата ви е много червена.

— Много ли червена, сир? О, не толкова червена, колкото е лицето ви, надявам се. — Засмя се и зяпачите наоколо се разсмяха с нея.

Всички освен сир Лукас Дългия Инч.

— Милейди — намеси се той, — този мъж е от наемниците на Стендфаст. Бил е с Бенис от Кафявия щит, когато нападнаха копачите

ви при яза и посякоха лицето на Уолмър. Стариият Озгри го е пратил да преговаря с вас.

— Да, милейди. Аз съм сир Дънкан Високия.

— Сир Дънкан Тъпия по-скоро — подхвърли един брадат рицар, който носеше тройната мълния на Лейгуд. Избухнаха още смехове. Дори лейди Хелисънт се бе съвзела достатъчно, за да се изкикоти.

— Нима вежливостта на Колдмоут умря с баща ми? — попита момичето. „Не е момиче, пораснала жена е.“ — Как стана така, че сир Дънкан да направи тази грешка, чудя се?

Дънк погледна злобно Инчфилд и каза:

— Просто сбърках, милейди.

— Нима? — Червената вдовица го изгледа от глава до пети, погледът ѝ се задържа най-дълго на гърдите му. — Дърво и падаща звезда. Не бях виждала този герб. — Докосна туниката му и двата ѝ пръста пробягаха по един от клоните на бряста. — И е нарисувано, не извезано. Дорниците рисуват коприните си, чувала съм, но вие изглеждате много голям за дорнец.

— Не всички дорнци са малки, милейди. — Дънк усещаше пръстите ѝ през коприната. Ръката ѝ също бе напръскана с лунички. „Обзалагам се, че е с лунички навсякъде.“ Устата му бе странно пресъхнала. — Прекарах една година в Дорн.

— Всички дъбове ли израстват толкова високи там? — попита тя, докато пръстите ѝ проследиха един клон около сърцето му.

— Трябва да е бряст, милейди.

— Ще запомня. — И отдръпна бавно ръката си. — На двора е твърде горещо и прашно за разговор. Септон, придружете сир Дънкан до залата ми за аудиенции.

— С най-голямо удоволствие, добра сестро.

— Гостът ни сигурно е жаден. Да донесат и гарафа вино.

— Вино? — Лицето на дебелия мъж засия. — Щом благоволявате.

— Ще дойда при вас, след като се преоблека. — Тя смъкна колана си с колчана и го подаде на придружителя си. — Ще искам да видя и майстер Серик също. Сир Лукас, помолете го да се яви, ако обичате.

— Ще го доведе веднага, милейди — отвърна Лукас Дългия Инч. Тя го изгледа хладно.

— Не е нужно. Знам, че имате много задължения из замъка като кастелан. Ще е достатъчно да пратите майстер Серик в покоите ми.

— Милейди — извика след нея Дънк. — Моят скуайър бе накаран да чака при портите. Може ли и той да дойде при нас?

— Вашият скуайър? — Когато се усмихна, приличаше на петнайсетгодишно момиче, а не на двајсет и пет годишна жена. „Красиво момиче, пълно с дяволитост и смях.“ — Щом желаете, разбира се.

— Не пийте от виното, сир — прошепна му Ег, докато чакаха със септона в залата за аудиенции. Каменните подове бяха застлани с приятно ухаещи рогозки, стените украсени с пана със сцени от турнири и битки.

Дънк изсумтя и му отвърна също шепнешком:

— Не й трябва да ме трови. Тя ме мисли за някакъв едър тъпак с грахова каша между ушите.

— Между другото, моята добра сестра обича грахова каша — каза септон Сефтон, който тъкмо влизаше с гарафа вино, гарафа вода и три чаши. — Да, да, чух. Дебел съм, но не съм глух. — Напълни две чаши с вино и една с вода. Третата даде на Ег, който я изгледа дълго и подозрително и я остави настрана. Септонът не обърна внимание. — Арборско е — заговори на Дънк. — Чудесно е, а отровата му придава особена пикантност. — Намигна на Ег. — Аз лично не съм опитвал, но така съм чувал. — Подаде чаша на Дънк.

Виното беше ароматно и сладко, но Дънк отпи колебливо и едва след като септонът гаврътна половината от своето на три големи глътки и млясна доволно. Ег скръсти ръце и не пипна водата си.

— Тя наистина харесва грахова каша — рече септонът. — И вас също, сир. Познавам добрата си сестра. Когато ви видях в двора, почти се надявах, че сте някой ухажор, дошъл от Кралски чертог да поиска ръката на милейди.

Дънк свъси вежди.

— Как разбрахте, че съм от Кралски чертог, септон?

— Вие от Кралски чертог говорите особено. — Септонът отпи от виното, пожабурка го в устата си, преглътна и въздъхна с наслада. — Служил съм там много години, при нашия Висш септон във Великата

септа на Белор. — Въздъхна отново. — Човек не може да познае града след пролетта. Пожарите го промениха. Четвърт от къщите ги няма, друга четвърт са празни. Плъховете също ги няма. Това е най-странното. Никога не бях мислил, че ще видя град без плъхове.

Дънк също го беше чувал.

— Били сте там по време на Големия пролетен мор ли?

— О, да. Ужасни времена, сир, ужасни. Силни мъже се будеха здрави призори и умираха до вечерта. Толкова много умираха и толкова бързо, че нямаше време да се погребат. Затова ги трупаха в Драконовата яма, а когато труповете стигнаха десет стъпки дълбочина, лорд Реките заповяда на пиромантите да ги запалят. Светлината от огньовете грееше през прозорците като нявга, когато живи дракони все още гнездели под купола. Нощем човек можеше да види сиянието из целия град, тъмнозелено сияние като от горски пожар. Зеленият цвят все още витае в мислите ми до ден-днешен. Казват, че пролетта била лоша в Ланиспорт и още по-лоша в Староград, но в Кралски чертог покоси по четирима от всеки десет. Ни млади, ни стари не бяха пощадени, ни богати, ни бедни, ни благородници, ни простолюдие. Умря и добрият ни Висш септон, гласът на боговете на земята, с една трета от Препоблагочестивите и почти всички мълчаливи сестри. Негово величество крал Дерон също, и Матарис, и храбрият Валар, Ръката... о, ужасно време беше. Към края половината град се молеше на Странника. — Отпи нова глътка. — А вие къде бяхте, сир?

— В Дорн — отвърна Дънк.

— Благодарете на Майката за милостта ѝ, тогава. — Големият пролетен мор така и не беше стигнал до Дорн, може би защото дорнците бяха затворили границите и пристанищата си, както и Арините от Долината, които също бяха пощадени. — Всички тези приказки за смърт могат да откажат човек от виното, но трудно можеш да намериш нещо, което да ти отпусне душата във времената, в които живеем. Сушата се проточи, въпреки всичките ни молитви. Кралският лес е един огромен сандък с прахан и пожарите бушуват там нощ и ден. Горчива стомана и синовете на Демън Блекфир кроят заговори в Тирош, а кракените на Дагон Грейджой кръстосват Западното море като вълци и плячкосват на юг чак до Арбор. Отнесли са половината богатство на Светлия остров, казват, и стотици жени също. Лорд Фарман поправя укрепленията си, макар че тази работа ми прилича

малко на баща, който стяга бременната си дъщеря с девствен пояс, когато коремът ѝ е наедрял колкото моя. Лорд Бракън гасне бавно на Тризъбеца, а най-големият му син се спомина през пролетта. Това означава, че ще го наследи сир Ото. Блекууд никога няма да преглътнат Звяра на Бракън като съсед. А това означава война.

Дънк знаеше за древната вражда между Блекууд и Бракън.

— Няма ли сеньорът им да наложи мир?

— Уви — въздъхна септон Сефтон. — Лорд Тъли е осемгодишно момче, обкръжено от жени. Речен пад няма да направи кой знае какво, а крал Ерис — още по-малко. Освен ако някой майстер не напише книга за това, целият проблем може да убегне от височайшето му внимание. Лорд Реките едва ли ще приеме да се види с някой Бракън. Да не забравяме, нашата Ръка по род е половин Блекууд. Ако изобщо се намеси, то ще е само за да помогне на братовчедите си да озаптят Звяра. Майката беляза лорд Реките в деня на раждането му, а Горчивата стомана отново го беляза на полето Червената трева.

Дънк знаеше, че има предвид Блъдрейвън. Бриндън Реките беше истинското име на Ръката. Майка му беше от Блекууд, баща му — крал Егон Четвърти.

Дебелият мъж отпи от виното и продължи да дърдори:

— Колкото до Ерис, негово величество се интересува повече от древни ръкописи и прашасали пророчества, отколкото от лордове и закони. Няма да направи усилие дори да създаде наследник. Кралица Елинор се моли ката ден във Великата септа, умолява Майката на Небесата да я благослови с дете, но си стои девствена. Ерис спи отделно в покоите си и разправят, че по-скоро ще вземе книга, отколкото да легне с жена. — Напълни чашата си отново. — Не се заблуждавайте, точно лорд Реките ни управлява, с магиите си и с шпиони. Няма кой да му се опълчи. Принц Мекар се муси в Летен замък и подхранва неприязънта срещу височайшия си брат. Принц Регар е толкова мекушав, колкото и луд, а децата му са... ами, деца. Приятели и фаворити на лорд Реките са запълнили всяка служба, лордовете на малкия съвет ближат ръката му, а този нов Велик майстер е толкова просмукан с магия, колкото и той. Гарнизонът на Червената цитадела е в ръцете на Гарвановия зъб и никой не вижда краля без негово позволение.

Дънк помръдна неловко на стола си. „Колко очи има лорд Блъдрейвън? Хиляда, и още едно.“ Дано Ръката на краля да нямаше хиляда и едно уши също така. Някои от думите на септон Сефтон звучаха изменнически. Хвърли поглед към Ег, за да види как той приема всичко това. Момчето полагаше огромно усилие да задържи езика зад зъбите си.

Септонът се надигна с пъшкане.

— Добрата ми сестра ще се позабави. Като всички благородни дами, първите десет рокли, които пробва, ще се окажат неподходящи за настроението ѝ. Желаете ли още вино? — Напълни двете чаши, без да дочака отговор.

— Дамата, която взех по погрешка за господарката ви — побърза да смени темата Дънк. — Тя сестра ли ви е?

— Всички сме деца на Седемте, сир. Но като оставим това... богове милостиви, не. Лейди Хелисънт е сестра на сир Роланд Ъферинг, четвъртия съпруг на лейди Роан, който умря през пролетта. Моят брат беше неговият предшественик, сир Саймън Стонтън, сполетя го голямото нещастие да се задави с пилешка кост. Колдмоут гъмжи от духове, трябва да ви кажа. Съпрузите умират, но близките им остават, пият вината на милейди и ядат мезетата ѝ като напаст тлъсти розови скакалци, облечени в коприна и кадифе. — Избърса уста. — При все това тя трябва да се омъжи отново, и то скоро.

— Трябва ли? — учуди се Дънк.

— Волята на лорд баща ѝ го налага. Лорд Виман искаше внуци, за да продължат рода му. Когато се поболя, се опита да я омъжи за Дългия Инч, за да може да умре спокоен, че има силен мъж, който да я защитава, но Роан отказа да го вземе. Негово благородие си отмъсти в завещанието си. Ако остане неомъжена до втората годишнина от кончината на баща си, Колдмоут и земите му минават в ръцете на братовчед ѝ Вендел. Сигурно сте го мярнали на двора. Нисък мъж с гуша, силно страдащ от газове. Макар че е дребнаво да го изтъквам тъкмо аз. Аз самият съм прокълнат с излишъка им. Сир Вендел е алчен и глупав, но лейди съпругата му, сестрата на лорд Роуан... тя е ужасно плодовита, не може да се отрече. Тръска деца толкова често, колкото пърди. Синовете им са също толкова зле като него, дъщерите им — още по-зле, и всички са започнали да отброяват дните. Лорд Роуан е

одобрил завещанието, тъй че на нейно благородие ѝ остава само до следващото новолуние.

— Защо е чакала толкова дълго? — учуди се Дънк.

Септонът сви рамене.

— Честно казано, нямаше много ухажори. Добрата ми сестра не е неприятна за гледане, както трябва да сте забелязали, а един здрав замък и просторни земи добавят към чара ѝ. Човек би си помислил, че по-младите синове и лишени от земя рицари ще бръмчат около нейно благородие като мухи. Но ще сгреши. Четиримата мъртви съпрузи ги правят предпазливи, а и някои говорят, че е бездетна също така... не и пред нея, разбира се, освен ако много държат да видят вътрешността на вранска клетка. Износила е две деца до края, момче и момиче, но и двете не доживяха до годинка. Малцината, които не са отблъснати от приказките за отравяния и магии, не искат да си имат работа с Дългия Инч. На смъртния си одър лорд Виман го задължи да защитава дъщеря му от недостойни ухажори, което той разбра като *всички* ухажори. Всеки мъж, пожелал да вземе ръката ѝ, ще трябва първо да се изправи срещу меча му. — Допи виното си и остави чашата настрана. — Това не означава, че не е имало никой. Клейтън Касуел и Саймън Лейгуд бяха най-настойчивите, макар че като че ли се интересуваха повече от земите ѝ, отколкото от особата ѝ. Ако бях пристрастен към облозите, щях да заложа златото си на Джеролд Ланистър. Още не се е появил, но казват, че е златокос, с пронизателен ум и над шест стъпки висок...

— ... и лейди Уебър е твърде обсебена от писмата му. — Въпросната лейди стоеше на прага до грозноват млад майстер с огромен орлов нос. — Щяхте да загубите облога си, добри братко. Джеролд няма никога да изостави драговошно удоволствието на Ланиспорт и разкоша на Скалата на Кастърли за някакво малко владение. Той има повече влияние като брат и съветник на лорд Тиболт, отколкото би могъл изобщо да се надява като мой съпруг. Колкото до другите, сир Саймън ще трябва да продаде половината ми земя, за да изплати дълговете си, а сир Клейтън трепери като лист всеки път, когато Дългия Инч благоволи да го погледне. Освен това е по-хубав от мен. А вие, септон, имате най-голямата уста във Вестерос.

— За голям корем трябва голяма уста — отвърна септон Сефтон най-невъзмутимо. — Иначе скоро става малък.

— *Вие* ли сте Червената вдовица? — попита Ег изумено. — Аз съм висок почти колкото вас!

— Друго момче направи същото наблюдение няма и преди половин година. Пратих го на дибата да го направят по-висок.

— Лейди Роан се настани на високия стол на подиума и издърпа плитката си напред над лявото си рамо. Беше толкова дълга, че полегна навита в скута ѝ като дремеща котка. — Сир Дънкан, не биваше да се задявам с вас на двора, когато толкова упорито се опитвахте да бъдете галантен. Беше просто защото се изчервихте така... нямаше ли някое момиче, което да се задява с вас, в селото, където сте израснали толкова висок?

— Селото беше Кралски чертог. — Не спомена Квартала на бълхите. — Имаше момичета, но... — „Задявките“, които вървяха в Квартала на бълхите, понякога включваха отрязване на пръст.

— Предполагам, че ги е било страх да ви задяват. — Лейди Роан погали плитката си. — Ръстът ви несъмнено ги е плашил. Не мислете нищо лошо за лейди Хелисънт, моля ви. Добрата ми сестра е простодушно същество, но не е лош човек. Въпреки цялата ѝ благочестивост не би могла да се облече без помощта на септите си.

— Не беше нейна вината. Грешката беше моя.

— Лъжете най-галантно. Знам, че е бил сир Лукас. Хуморът му е жесток, а вие сте го обидили от пръв поглед.

— Как? — попита объркано Дънк. — Нищо лошо не съм му направил.

Тя го погледна с такава усмивка, че му се доця да не беше толкова хубава.

— Видях ви, когато стояхте до него. По-висок сте с четири пръста, или почти толкова. Сир Лукас отдавна не е срещал човек, когото да не може да погледне отвисоко. На колко години сте, сир?

— Почти на два̀сет, ако милейди благоволи. — Хареса му как прозвуча „два̀сет“, макар че може би беше с година или две по-малко. Никой не знаеше със сигурност, най-малкото самият той. Трябваше да е имал майка и баща като всеки друг, но така и не ги беше познавал, нито знаеше имената им, а никой в Квартала на бълхите не се беше интересувал много кога се е родил или от кого.

— Толкова ли сте силен, колкото изглеждате?

— Колко силен изглеждам, милейди?

— О, достатъчно, за да подразните сир Лукас. Той е моят кастелан, макар и не по мой избор. Като Колдмоут, наследство е от баща ми. На някое бойно поле ли се сдобихте с рицарския си сан, сир Дънкан? Речта ви издава, че не сте роден от благородна кръв, простете, че го казвам.

„Роден съм от улична кръв.“

— Един рицар на име сир Арлън от Пенитрий ме взе за свой скуайър, когато бях още момче. Научи ме на рицарство и бойно изкуство.

— И този сир Арлън ви посвети в рицарски сан?

Дънк помръдна неловко на място. Видя, че връзките на единия му ботуш са се разхлабили.

— Друг едва ли щеше да го направи.

— Къде е сир Арлън сега?

— Той умря. — Дънк вдигна очи. Можеше да завърже ботуша по-късно. — Погребах го на един склон.

— Падна храбро в битка ли?

— Имаше дъждове. Хвана настилка.

— Всички мъже са слаби, знам. Научих го от втория си съпруг. Бях на тринайсет, когато се венчахме. Щеше да е на петдесет и пет на следващия си рожден ден, ако го беше дочакал. Когато бе на половин година в земята, му дадох малък син, но Странника отне и него. Септоните казаха, че баща му го поискал при себе си. Вие какво мислите, сир?

— Ами... — поколеба се Дънк. — Може и така да е, милейди.

— Глупости. Момчето се роди много слабо. Такова мъничко същество. Едва имаше сила да суче. Все пак. Боговете дадоха на баща му петдесет и пет години. Човек да си помисли, че можеха да отстъпят повече от три дни на сина.

— Да. — Дънк нищичко не знаеше за боговете. Ходеше в септа понякога и се молеше на Воина да влее сила в мишците му, но иначе Седемте не го занимаваха.

— Съжалявам, че вашият сир Арлън е умрял. И още повече, че сте се наели на служба при сир Юстас. Не всички стари мъже са еднакви, сир Дънкан. Може би ще е по-добре да се върнете у дома в Пенитрий.

— Нямам друг дом освен там, където съм заклел меча си. — Дънк никога не беше виждал Пенитрий. Не беше сигурен дори дали се намира в Предела.

— Закълнете го тук тогава. Времената са несигурни. Нуждая се от рицари. Имате вид на човек със здравословен апетит, сир Дънкан. Колко пилета можете да изядете? В Колдмоут ще имате до насита топло сочно месо и сладък плодов пай. Скуайърът ви също изглежда недохранен. Толкова е мършав, че всичката коса му е окапала. Ще го настаним в килия с други момчета на неговата възраст. Ще му хареса. Моят учител по оръжия ще го обучи във всички бойни изкуства.

— Аз го обучавам — защити се Дънк.

— И кой още? Бенис? Старият Озгри? Пилците?

Имало беше дни, когато Дънк пращаше Ег да гони пилците. „Помага му да стане по-бърз“, помисли си той, но знаеше, че ако го каже, тя ще се изсмее. Разсейваше го с чипото си носле и луничките. Напомни си защо го беше пратил сир Юстас тук.

— Мечът ми е заклет на милорд Озгри, милейди.

— Така да бъде, сир. Да поговорим за по-неприятни неща. — Лейди Роан подръпна плитката си. — Не търпим нападения над Колдмоут и хората му. Тъй че, кажете ми, защо да не заповядам да ви зашият в чувал?

— Дойдох за преговори — напомни й той — и пих от виното ви. — Все още усещаше вкуса му в устата си, щедър и сладък. Дотук не го беше отровило. Може би точно виното го одързости. — А и нямате достатъчно голям чувал за мен.

За негово облекчение шегата му я накара да се усмихне.

— Имам няколко, които са достатъчно големи за Бенис обаче. Майстер Серик твърди, че лицето на Уолмър е било посечено почти до костта.

— Сир Бенис изтърва нервите си с човека, милейди. Сир Юстас ме прати тук, за да платя кръвнината.

— Кръвнината? — Тя се засмя. — Стар човек е, знам, но не бях осъзнавала, че е чак толкова стар. Нима си мисли, че живеем във Века на героите, когато един човешки живот е бил оценяван на не повече от кесия сребърници?

— Копачът не беше убит, милейди — напомни й Дънк. — Никой не беше убит, доколкото видях. Лицето му беше порязано, нищо

повече.

Пръстите ѝ заиграха небрежно по плитката.

— Сир Юстас на колко оценява бузата на Уолмър?

— Един сребърен елен. И три за вас, милейди.

— Сир Юстас предлага скъперническа цена за честта ми, макар че три елена е по-добре от три пилета, признавам. Ще направи по-добре, ако ми предаде Бенис за наказание.

— Ще включва ли чувала, за който споменахте?

— Би могло. — Нави плитката около ръката си. — Озгри може да задържи среброто си. Само кръв може да изплати кръв.

— Е, може да сте права, милейди — отвърна Дънк. — Но защо не повикате човека, когото Бенис поряза, и не го попитате дали няма да избере сребърен елен вместо Бенис в чувал?

— О, среброто ще избере, ако не може да получи и двете. Не се съмнявам в това, сир. Но изборът не е негов. Сега става въпрос за лъва и паяка, не за бузата на някакъв си селянин. Бенис искам аз и Бенис ще получа. Никой не нарушава земите ми и не нанаява мои хора, и не се измъква, за да се присмива после.

— Ваше благородие наруши земята на Стендфаст и нарани негов човек — каза Дънк, преди да се е усетил.

— Нима? — Тя отново подръпна плитката си. — Ако имате предвид крадеца на овце, той беше прословут с пакостите си. Два пъти се оплаках на Озгри, но той не направи нищо. Трети път не моля. Кралският закон ми дава властта да затварям и беся.

На това отговори Ег.

— На вашите земи — настоя момчето. — Кралският закон дава на лордовете властта да затварят и бесят на своите земи.

— Умно момче — отвърна тя. — Щом знаеш толкова много, трябва да знаеш и че оземлените рицари нямат никакво право да наказват без разрешението на своя лорд сенъор. — Обърна се към Дънк. — Ако сир Юстас ми предаде Бенис, ще му отрежа нося, и това ще е всичко. Ако се наложи да дойда и да го пленя, не давам такова обещание.

На Дънк изведнъж му призля.

— Ще му кажа, но той няма да ви предаде сир Бенис. — Поколеба се за миг. — Язът е причината за цялата неприятност. Ако ваше благородие се съгласи да го съборите...

— Невъзможно — заяви младият майстер до лейди Роан. — Колдмоут изхранва двайсет пъти повече крепостни от Стендфаст. Нейно благородие има поля с жито, овес и ечемик, и всичко съхне от сушата. Има няколко овощни градини, ябълки, кайсии и три сорта круши. Има крави за отелване, петстотин глави овце и развъжда най-добрите коне в Предела. Имаме дванайсет кобили, които скоро ще се ожребват.

— Сир Юстас също има овце — каза Дънк. — Има пъпеши в полята, боб и ечемик, и...

— Вие взимате водата за *рова*! — извика Ег.

„Тъкмо щях да кажа за *рова*“, помисли Дънк.

— Ровът е съществен за защитата на Колдмоут — настоя майстерът. — Предлагате лейди Роан да се остави без защита в такива несигурни времена като тези?

— Ами... един сух ров все пак си е ров — каза Дънк. — А милейди има здрави стени, с достатъчно хора, които да ги бранят.

— Сир Дънкан — отвърна лейди Роан, — бях десетгодишна, когато черният дракон се надигна. Помолих баща си да не се излага на риск или поне да остави съпруга ми. Кой щеше да ме защити, ако си отидеха двамата мъже в живота ми? А той ме качи на зъберите и ми посочи силните звена на Колдмоут. „Поддържай ги здрави — каза — и те ще те опазят. Ако се грижиш за защитата си, никой няма да ти навреди.“ Първото, което показа, беше ровът. — Погали лицето си с края на плитката. — Първият ми съпруг загина на полето Червената трева. Баща ми ми намери другите, но Странника взе и тях. Вече не разчитам на мъжете, колкото и *предостатъчни* да изглеждат. Разчитам на камък, стомана и вода. Разчитам на ровове, сир, и моят *няма* да пресъхне.

— Това, което е казал баща ви, е много добре — каза Дънк. — Но не ви дава правото да вземете водата на Озгри.

Тя дръпна плитката си.

— Сир Юстас, предполагам, ви е казал, че потокът е негов.

— От хиляда години — отвърна Дънк. — *Наречен* е Пъстрата вода. Това е ясно.

— Така е. — Тя дръпна плитката отново. И още веднъж. И още веднъж. — Както реката е наречена Мандър, макар Мандърли да са изтласкани от бреговете ѝ преди хиляда години. Планински рай все

още е „планински рай“, макар че последният Градинар е умрял на Полето на огъня. Скалата на Кастърли гъмжи от Ланистъри, а Кастърли не може да се намерят никъде. Светът се променя, сир. Тази „Пъстра вода“ извира от хълмовете Подковата, които са изцяло мои, доколкото видях последния път. Водата също е моя. Майстер Серик, покажете му.

Майстерът слезе от подиума. Не можеше да е по-възрастен от Дънк, но в сивия си халат и с веригата на шията излъчваше трезва мъдрост, неприсъща за годините му. Държеше стар пергамент.

— Вижте сам, сир — каза той, след като го разгъна и го подаде на Дънк.

„Дънк дръвника, тъп като стена на замък.“ Усети, че се изчервява отново. Взе колебливо пергамента и погледна намръщено написаното. Нито дума не можа да разбере, но позна восъчния печат под пищния подпис отдолу. Триглавият дракон на дома Таргариен. „Кралският печат.“ Гледаше някакъв кралски декрет. Завъртя глава наляво-надясно, за да си помислят, че чете.

— Има една дума тук, която не мога да разчета. Ег, ела погледни, имаш по-остър поглед от мен.

Момчето притича до него.

— Коя дума, сир? — Дънк посочи. — Тази ли? О. — Момчето прочете, вдигна очи и кимна леко на Дънк.

„Потокът е. Тя има документ.“ Все едно го удариха с юмрук в корема.

— Това... Трябва да има някаква грешка. Синовете на стареца са умрели в служба на краля. Защо негово величество ще му го отнеме?

— Ако крал Дерон не беше толкова милостив, щеше да е загубил и главата си.

За миг Дънк се обърка.

— Какво искате да кажете?

— Иска да каже, че сир Юстас Озгри е бунтовник и изменник — каза майстер Серик.

— Сир Юстас избра черния дракон пред червения с надеждата, че един крал Блекфир може да му възстанови земите и замъците, които Озгри загубиха под управлението на Таргариените — каза лейди Роан. — Най-вече искаше Колдмоут. Синовете му платиха за измяната с кръвта си. Когато прибра костите им и предаде дъщеря си на кралските

хора за заложница, жена му се хвърли от върха на кулата Стендфаст. Сир Юстас каза ли ви това? — Усмивката ѝ бе тъжна. — Не, не мисля.

„Заклел си меча си на изменник, дръвнико. Ял си хляба на изменник и си спал под покрива на изменник.“

— Черният дракон — заговори той предпазливо, — черният дракон... било е преди петнайсет години. А това е сега и има суша. Дори да е бил бунтовник някога, все пак сир Юстас има нужда от вода.

Червената вдовица стана и приглади полите си.

— Тогава най-добре да се моли за дъжд.

В този момент Дънк си спомни думите на Озгри на сбогуване в леса.

— Ако не желаете да му отстъпите част от водата заради него, направете го заради сина му.

— Заради сина му?

— Адам. Служил е тук като паж и скуайър на баща ви.

Лицето на лейди Роан се вкамени.

— Приближете се.

Той не знаеше какво друго да направи, тъй че се подчини. Подиумът я правеше с цяла стъпка по-висока, но въпреки това Дънк се извисяваше над нея.

— На колене — каза му и той коленичи.

Шамарът, който му зашлеви, беше безпощаден и ръката ѝ се оказа по-силна, отколкото изглеждаше. Бузата му пламна и той усети вкуса на кръв в устата си от скъсана устна, но не го нарани сериозно. За миг му мина през ума да я сграбчи за дългата червена плитка, да я дръпне на скута си и да я напердаши по задника като глезено дете. „Ако го направя, ще запищи и двайсет рицари ще нахлуят да ме убият.“

— Смейте да ме умолявате в името на Адам! — Ноздрите ѝ се бяха разширили. — Напуснете Колдмоут, сир. Веднага.

— Изобщо не исках да...

— *Вървете* си или ще намеря достатъчно голям чувал за вас, сама ще го уشيا, ако трябва. Кажете на сир Юстас да предаде Бенис Кафявия щит до утре, иначе лично ще дойда за него с огън и меч. Разбрахте ли ме? *С огън и меч!*

Септон Сефтон хвана Дънк за ръката и бързо го измъкна от залата. Ег го последва по петите.

— Беше крайно неразумно, сир — прошепна дебелият септон и ги поведе към стъпалата. — *Крайно* неразумно. Да споменете Адам Озгри...

— Сир Юстас ми каза, че е харесвала момчето.

— Харесвала? — Септонът изпуктя тежко. — Тя го обичаше, и той нея. Никога не се стигна до нещо повече от целувка, но... за Адам плака след Червена трева, не за съпруга си, когото едва познаваше. Обвинява сир Юстас за смъртта му, и с основание. Момчето беше на дванайсет.

Дънк знаеше какво е да носиш рана. Всеки път, когато някой заговореше за Ашфордски лъг, се сещаше за тримата добри мъже, които умряха, за да спасят крака му, и винаги болеше.

— Кажете на милейди, че не исках да я нараня. Моля я за прошка.

— Ще направя всичко, което мога, сир — каза септон Сефтон, — но вие кажете на сир Юстас да ѝ предаде Бенис, и *бързо*. Иначе ще стане тежко за него. Много тежко.

Едва след като стените и кулите на Колдмоут се скриха далече на запад зад тях, Дънк се обърна към Ег и попита:

— Какво беше написано на онзи документ?

— Беше дарение, сир. На лорд Виман Уебър, от краля. За преданата му служба в последния бунт, на лорд Виман и наследниците му са дарени всички права над Пъстра вода, откъдето извира в хълмовете Подковата до бреговете на Листато езеро. Пише също, че лорд Виман и наследниците му получават правото да ловуват сърни, глигани и зайци в Леса на Уат, когато благоволят, и да изсичат двайсет дървета от гората всяка година. — Момчето се покашля. — Дарението е само за срок обаче. Документът гласи, че ако сир Юстас умре без свой мъжки наследник, Стендфаст ще се върне на короната и привилегиите на лорд Уебър ще свършат.

„Бяха пазителите на Северните покрайнини хиляда години.“

— Оставили са на стареца само една кула, в която да умре.

— И главата му — каза Ег. — Негово величество все пак е пощадил главата му, сир. Въпреки че е бил бунтовник.

Дънк го изгледа.

— Ти щеше ли да му я вземеш?

Ег помисли малко.

— Понякога служех в малкия съвет в двора. Често спореха за това. Чичо Белор твърдеше, че е най-добре да се прояви милост, когато имаш работа с доблестен враг. Ако един победен мъж вярва, че ще бъде опростен, той може да остави мечата си и да коленичи за прошка. Иначе ще продължи да се бие до смърт и да убие повече верни мъже и невинни. Но лорд Блъдрейвън казваше, че когато прощаваш на бунтовници, само посяваш семената на следващия бунт. — Гласът му бе изпълнен със съмнение. — Защо е трябвало сир Юстас да се вдигне срещу крал Дерон? Бил е добър крал, всички казват така. Включил е Дорн във владението и е направил дорнците наши приятели.

— Трябва да попиташ сир Юстас, Ег.

Дънк смяташе, че знае отговора, но момчето нямаше да го хареса. „Искал е замък с лъв на портата, но е получил само гробове в къпинаците.“ Когато закъдне мечата си на някого, човек обещава да служи и да се подчинява, да се бие за него при нужда, а не да се меси в делата му и да оспорва избора му на страна... но сир Юстас го беше изиграл. „Каза, че синовете му са воювали за краля, и ме накара да повярвам, че потокът е негов.“

Нощта ги застигна в Леса на Уат.

Беше по вина на Дънк. Трябваше да тръгне направо за дома, по пътя, по който бяха дошли, но вместо това пое на север, за да погледнат отново яза. Почти се канеше да събори бента с голи ръце, но Седемте и сир Лукас Дългия Инч не се оказаха толкова услужливи. Когато стигнаха до яза, видяха, че е охраняван от двама стрелци с арбалети, със знака на паяка, защит на кожените жакети. Единият седеше натопил босите си крака в откраднатата вода. Дънк с радост щеше да го стъпче само заради това, но мъжът ги чу и бързо награби арбалета си. Приятелят му, още по-бърз, вече бе заредил металната стрела. На Дънк му оставаше само да се намръщи и да ги изгледа заканително.

А след това не им оставаше нищо друго, освен да се върнат по пътя си. Дънк не познаваше тези земи толкова добре като сир Бенис. Щеше да е унижително да се изгубят в толкова малка гора като Леса на Уат. Докато прецапат потока, слънцето вече се бе снишило, после

залезе и изгряха първите звезди. Щом навлязоха сред високите черни дървета, Ег заговори отново:

— Сир? Онзи дебел септон каза, че баща ми се мусел в Летен замък.

— Думите са вятър.

— Баща ми не се муси.

— Сигурно. *Ти* се мусиш.

— Не. Сир. — Момчето се намръщи. — Правя ли го?

— Понякога. Не прекалено често обаче. Иначе щях да те первам по-често през ухото.

— Пернахте ме при портата.

— Беше половин шамар. Ако ти дам цял, ще го разбереш.

— Червената вдовица даде на *вас* цял шамар.

Дънк опипа подутата си устна.

— Не е нужно да го казваш толкова злорадо. — „Никой не е шамаросвал баща ти обаче. Може би затова принц Мекар е такъв.“ — Когато кралят назначи лорд Блъдрейвън за своя Ръка, лорд баща ти отказа да участва в съвета му и напусна Кралски чертог за седалището си. Стои в Летен замък вече от година и половина. Какво наричаш това, ако не мусене?

— Наричам го възмущение — заяви тихо Ег. — Негово величество трябваше да направи баща ми Ръка. Той е негов *брат* и най-добрият боен командир в кралството след като умря чичо Белор. Лорд Блъдрейвън не е дори истински лорд, това е просто глупава *вежливост*. Той е магъосник, и от простолюдието при това.

— Незаконороден. Не от простолюдието. — Блъдрейвън може да не беше истински лорд, но беше благородник по двете линии. Майка му беше една от многото любовници на крал Егон Недостойния. Копелетата на Егон се бяха превърнали в напаст за Седемте кралства още откакто старият крал умря. Беше ги признал на смъртния си одър — не само благородните копелета като Блъдрейвън, Горчивата стомана и Демън Блекфир, чиито майки бяха знатни дами, но дори и понизшите, които му бяха родени от курви и кръчмарски слугини, дъщери на търговци, девиси от пътуващи трупи и дори едно хубаво селско момиче, което случайно хванало окото му. „Огън и кръв“ бе девизът на дома Таргариен, но Дънк веднъж беше чул сир Арлън да казва, че на Егон трябвало да е „Изкъпете я и я доведете в ложето ми.“

— Крал Егон призна Блъдрейвън за свой законен син — напомни той на Ег. — Както и останалите.

— Старият Висш септон каза на баща ми, че кралските закони са едно, а законите на боговете друго — отвърна момчето упорито. — Законородените деца са направени в брачно ложе и благословени от Отеца и Майката, а копелетата са родени в похот и в слабост, така каза. Крал Егон постанови, че копелетата му не са незаконни, но това не може да промени произхода им. Висшият септон каза, че всички копелета са родени за измяна... Демън Блекфир, Горчивата стомана, дори Блъдрейвън. Лорд Реките беше по-хитър от тях, но накрая и той ще се окаже изменник. Висшият септон посъветва баща ми никога да не му се доверява, нито на никое от другите копелета, благородни или низши.

„Родени за измяна — помисли Дънк. — Родени от похот и слабост. Никога да не им се вярва, благородни или низши.“

— Ег. Никога ли не си помислял, че аз бих могъл да съм копеле?

— Вие ли, сир? — Въпросът стъписа момчето. — Не сте.

— Бих могъл да съм. Не знам коя е майка ми, нито какво е станало с нея. Може да съм се родил прекалено голям и да съм я убил. Най-вероятно е била някоя курва или кръчмарско слугинче. Няма да намериш благородни дами в Квартала на бълхите. А ако изобщо се е омъжила за баща ми... добре, какво е станало с него тогава? — Дънк не обичаше да си спомня за живота си преди сир Арлън да го намери. — Имаше една гостилница в Кралски чертог, където продавах плъхове, котки и гълъби за къшей хляб. Готвачът винаги твърдеше, че баща ми бил някакъв уличен крадец. „Сигурно са го обесили някъде — така казваше. — Или може просто да са го пратили на Вала.“ Когато бях оръженосец на сир Арлън, го питах дали не можем да тръгнем натам някой ден, да се хванем на служба в Зимен хребет или някой друг северен замък. Минаваше ми през ума, че ако мога само да стигна до Вала, може да срещна някой остарял мъж, много висок мъж, който да прилича на мен. Така и не отидохме обаче. Сир Арлън казваше, че на север нямало плетове и че всички гори били пълни с вълци. — Дънк поклати глава. — Общо взето, най-вероятно служиш като скуайър на копеле.

Този път Ег не намери какво да отвърне. Сумракът се усилваше. Светулки прелитаха бавно между дърветата, светлинките им бяха като

рояк звезди. Имаше звезди и в небето, повече звезди, отколкото човек може да преброи дори да живее дълго колкото крал Джеерис. Дънк трябваше само да вдигне очи, за да намери познати приятели: Жребеца и Свинята, Кралската корона и Вещерския светилник, Галерата, Призрака и Лунната девица. Но имаше облаци на север и синьото око на Ледения дракон му се губеше, синьото око, сочецо на север.

Когато стигнаха до Стендфаст, извисен на билото на хълма, луната вече се беше вдигнала. Бледожълта светлина се изливаше от горните прозорци на кулата. Повечето ноци сир Юстас си лягаше след вечеря, но не и тази, изглежда. „Нас чака“, каза си Дънк.

Бенис от Кафявия щит също чакаше буден. Завариха го седнал на стъпалата на кулата — дъвчеше горчивец и точеше дългия си меч на лунната светлина. Бавното стържене на камък по стомана се разнасяше надалече. Колкото и немарлив да беше сир Бенис към дрехите и тялото си, поддържаше оръжията си добре.

— Дръвника се връща — рече Бенис. — Аз пък си точех стоманата тука, да ходя да те спасявам от Червената вдовица.

— Къде са мъжете?

— Треб и Мокрия Уат са на покрива на стража, да не би вдовицата да дойде на гости. Останалите налягаха разциврени. Тежко им е като грях, здраво поработих с тях. Пуснах малко кръвчица на оня големия малоумник, просто за да го вбеся. Бие се по-добре, когато е вбесен. — Усмихна се с кафяво-червената си усмивка. — Хубаво ти е подута устната. Следващия път не обръщай пак камъни. Какво каза жената?

— Смята да задържи водата и иска и тебе, защото поряза онзи копач на яза.

— Така си и мислех. — Бенис се изплю. — Толкова главоболие за някакъв си селяк. Трябва да ми е благодарен. Жените харесват мъже с белези.

— Значи няма да имаш нищо против да ти отрежат носа.

— Заеби. Ако исках носът ми да е отрязан, щях да си го отрежа сам. — Вирна палец нагоре. — Сир Негодния ще го намериш горе в покоите му. Мисли оклюман колко велик е бил някога.

— Той се е бил за черния дракон — намеси се Ег.

Дънк щеше да го шамароса, но кафявият рицар само се изсмя.

— Разбира се, че се е бил за черния. Само го погледни. Прилича ли ти на човек, който избира печелившата страна?

— Не повече от тебе. Иначе нямаше да си тук с нас. — Дънк се обърна към Ег. — Погрижи се за Гръм и Майстер, после ела при нас.

Старият рицар седеше до камината в нощния си халат, макар че огънят не беше запален. Държеше бащината си чаша, тежка сребърна чаша, направена за някой лорд Озгри още преди Завоеванието. Пъстър лъв красеше купата, направен от люспи нефрит и злато, макар че някои от нефритените люспи ги нямаше. Като чу стъпките на Дънк, старият рицар вдигна очи и примига като човек, събудил се от сън.

— Сир Дънкан. Върнахте се. Да не би видът ви да стресна Лукас Дългия Инч, сир?

— Не, доколкото видях, милорд. По-скоро го ядоса.

Дънк се постара да разкаже всичко, макар че пропусна частта с лейди Хелисънт, направила го да изглежда пълен глупак. Щеше да пропусне и плесницата, но разбитата му устна се беше подула двойно и сир Юстас нямаше как да не го забележи.

Когато я видя, се намръщи.

— Устната ви...

Дънк я опипа леко.

— Нейно благородие ми удари плесница.

— *Ударила* те е? — Устата му се отвори и затвори. — Ударила е моя пратеник, който отива при нея под пъстрия лъв? Дръзнала е да посегне на особата ви?

— Спря да кърви още преди да напуснем замъка, сир. — Дънк сви юмрук. — Тя иска сир Бенис, не среброто ви, и няма да събори бента. Показа ми един пергамент с нещо написано на него и с личния печат на краля. Гласеше, че потокът е неин. И... — Поколеба се. — Каза, че сте... че сте били...

— ... бунтовник с черния дракон? — Сир Юстас сякаш посърна. — Боях се, че ще го направи. Ако желаете да напуснете службата си при мен, няма да ви спра. — Старият рицар заби поглед в чашата си, но какво търсеше там, Дънк не разбра.

— Казахте ми, че синовете ви са умрели в бой за краля.

— Точно така. *Законният* крал, Демън Блекфир. Кралят, който носеше меч. — Мустакът на стареца потрепери. — Мъжете на червения дракон се наричат *лоялисти*, но ние, които избрахме черния, бяхме също толкова лоялни някога. Макар че сега... всички, които тръгнаха в похода с мен да поставим принц Демън на железния трон, са се стопили като утринна роса. Може да съм ги сънувал. Или по-скоро лорд Блъдрейвън и неговите Гарванови зъби са им вдъхнали страх. Не може всички да са мъртви.

Дънк не можеше да го отрече. До този момент никога не беше срещал мъж, който да се е бил за Претендента. „Трябва да съм срещал обаче. Били са хиляди. Половината владение е било за червения дракон, а половината — за черния.“

— Двете страни са се били доблестно, казваше винаги сир Арлън. — Сметна, че на стария рицар ще му хареса да чуе това.

Сир Юстас обгърна чашата си с длани.

— Ако Демън беше надвил Гвейн Корбей... ако Метеора не беше убит в навечерието на битката... ако Хайтауър и Тарбек, и Оукхарт, и Бътруел бяха отдали пълната си сила, вместо да се опитват да стоят с един крак във всеки от двата лагера... ако Манфред Лотстън се беше оказал верен, а не вероломен... ако бурите не бяха забавили лорд Бракън в морето с мирските арбалети... ако Бързия пръст не го бяха хванали с откраднатите драконови яйца... толкова много *ако*, сир... което и да е от тях да беше приключило другояче, всичко можеше да се е обърнало. Тогава нас щяха да наричат лоялисти, а червените дракони щяха да ги запомнят като хората, които се биха за да запазят Дерон Лъжеродния на откраднатия му трон и се провалиха.

— Може и така да е, милорд — каза Дънк. — Но нещата са станали както са станали. Било е преди години и вие сте били помилвани.

— Да, бяхме помилвани. Стига да сгънем коляно и да му дадем заложенници, за да гарантират бъдещата ни вяроност. Така прости Дерон на изменниците и бунтовниците. — В гласа му имаше горчивина. — Откупих главата си с живота на дъщеря ми. Алисан беше на седем, когато я отведоха в Кралски чертог, и на двацет, когато умря като мълчалива сестра. Отидох веднъж в Кралски чертог да я видя и тя не пожела дори да ми проговори, на собствения си баща. Кралската милост е отровен дар. Дерон Таргариен ми остави живота, но ми отне

гордостта, мечтите и честта. — Ръката му потрепери и виното се плисна на скута му, но старецът не забеляза. — Трябваше да отида в изгнание с Горчивата стомана или да умра до синовете си и скъпия ми крал. Това щеше да е достойна смърт за един пъстър лъв, потомък на толкова много горди владетели и могъщи воители. Милостта на Дерон ме унизи.

„Черният дракон изобщо не е умрял в сърцето му“, осъзна Дънк.

— Милорд?

Беше гласът на Ег. Момчето беше влязло, докато сир Юстас говореше за смъртта си. Старият рицар примига към него все едно го виждаше за първи път.

— Да, момко? Какво има?

— Ако благоволите... Червената вдовица твърди, че сте се разбунтували, за да вземете замъка й. Това не е вярно, нали?

— Замъкът? — Изглеждаше объркан. — Колдмоут... Колдмоут ми беше обещан от Демън, да, но... не беше за облаги, не...

— Тогава защо? — попита Ег.

— Защо? — Сир Юстас се намръщи.

— Защо сте станали изменник? Ако не е било просто заради замъка.

Сир Юстас изгледа Ег продължително, преди да му отвърне.

— Ти си още момче. Няма да разбереш.

— Е, може да се опитам — каза Ег.

— Измяната... е само дума. Когато двама принцове се бият за трон, на който може да седне само единият, великите лордове и простите хора трябва да изберат. А когато битката свърши, победителите ще бъдат възхвалени като верни и предани мъже, докато победените ще бъдат запомнени завинаги като бунтовници и изменници. Това беше съдбата ми.

Ег помисли малко.

— Да, милорд. Само че... Крал Дерон беше добър човек. Защо е трябвало да изберете Демън?

— Дерон... — Името прозвуча леко размазано и Дънк разбра, че сир Юстас е почти пиян. — Дерон беше изпит и изгърбен, с малко коремче, което се поклащаше, когато вървеше. Демън стоеше изправен и горд, а коремът му беше плосък и твърд като дъбов щит. И можеше да се бие. С брадва, с пика или с боздуган не отстъпваше на най-

добрите рицари, които познавах, но с *меча* беше самият Воин. Когато принц Демън вземеше Блекфир в ръката си, нямаше друг мъж равен на него... нито Улрик Дейн със Зора, нито дори Драконовия рицар с Тъмна сестра.

— Можеш да познаеш един човек по приятелите му, Ег. Дерон се обкръжи с майстери, септони и певци. Винаги имаше жени, които да шепнат в ухото му, и дворът му беше пълен с дорнци. И как не, след като беше взел дорнска жена в ложето си и продаде собствената си мила сестра на принца на Дорн, макар тя да обичаше Демън? Дерон носеше същото име като Младия дракон, но когато дорнската му жена роди син, нарече детето Белор, на най-немощния крал, седял някога на Железния трон...

— Демън обаче... — Сир Юстас спря за момент. — Демън не беше по-набожен, отколкото трябва да е един крал, и всички велики рицари на кралството се стекоха при него. Лорд Блъдрейвън би го устроило, ако имената на всичките тези рицари бъдат забравени, но аз помня. Роб Рейни, Гарет Сивия, сир Обри Амброуз, лорд Гормън Пийки, Черния Бирън Цветята, Червените бивни, Метеора... Горчивата стомана! Питам те, имало ли е някога друга такава благородна компания, такъв списък от герои?

— *Защо* ли, момче? — продължи старецът. — Попита ме защо. Защото Демън беше по-добрият мъж. Старият крал също го разбра. Даде *меча* си на Демън. *Блекфир*, *меча* на Егон Завоевателя, оръжието, което всеки крал Таргариен е владял от Завоеванието насам... сложи този меч в ръката на Демън в деня, в който го помаза в рицарство, дванайсетгодишно момче.

— Баща ми казва, че е било защото Демън умеел да борави с *меча*, а Дерон — никак — каза Ег. — Защо да даваш кон на човек, който не може да язди? Мечът не е кралството, така казва.

Ръката на стария рицар потрепери толкова силно, че виното от сребърната чаша се разплиска.

— Баща ти е глупак.

— Не е!

Лицето на Озгри се изкриви от гняв.

— Зададе ми въпрос и аз отговорих, но наглост няма да търпя. Сир Дънкан, трябва да пердашите това момче по-често. Много още

има да се желае по възпитанието му. Ако се наложи аз да го направя, ще...

— Не — прекъсна го Дънк. — Няма да го направите, сир. — Вече беше решил. — Тъмно е. Ще напуснем на разсъмване.

Сир Юстас го зяпна стъписано.

— Напускате?

— Стендфаст. Службата при вас. — „Ти ни излъга. Наричай го както искаш, но в това няма доблест.“ Развърза наметалото, нави го и го постави в скута на стареца.

Озгри присви очи.

— Онази жена ли ви предложи служба? Напускате ме заради ложето на онази курва?

— Не знам дали е курва — отвърна Дънк. — Нито дали е вещица, отровителка и всички ония неща. Но каквото и да е тя, е все едно. Тръгваме за плетовите, не за Колдмоут.

— Крайпътните канавки искате да кажете. Напускате ме, за да скитате из горите като вълци, да дебнете честни хора по пътищата. — Ръката му трепереше. Чашата изпадна от пръстите му и виното се разля, щом се изтъркаля по пода. — Вървете тогава. Не искам да ви виждам повече. Не трябваше изобщо да ви взимам. Махайте се!

— Както кажете, сир. — Дънк махна с ръка и Ег го последва.

Тази последна нощ Дънк поиска да е колкото може по-далече от Юстас Озгри, тъй че спаха в мазето, сред останалото жалко войнство на Стендфаст. Беше неспокойна нощ. Лем и Пейт хъркаха, единият силно, а другият — непрекъснато. Влажна пара изпълваше мазето — вдигаше се през отвора от по-дълбоките подземия долу. Дънк се мяташе и въртеше на бодливата си постеля, унасяше се и се будеше рязко в тъмното. Ухапванията, които бе получил в горите, сърбяха жестоко, а и бълхи имаше в сламата. „Ще се махнем оттук, далече от стареца и от сир Бенис, и всички останали.“ Може би беше време да заведе Ег до Летен замък, та да се види с баща си. Щеше да попита момчето за това заранта, след като се отдалечат достатъчно.

Заранта обаче изглеждаше много далечна. Главата на Дънк беше пълна с дракони, червени и черни... пълна с пъстри лъвове, стари щитове, протрити ботуши... пълна с потоци и ровове, и бентове, и

пергаменти, подпечатани с големия печат на краля, които не можеше да прочете.

И *тя* беше там, Червената вдовица, Роан от Колдмоут. Виждаше луничавото ѝ лице, нежните ѝ ръце, дългата ѝ червена плитка. Почувства се гузен. „Би трябвало да сънувам Тансел. Тансел Много високата я наричаха, но не беше много висока за мен.“ Беше нарисувала герб на щита му и той я беше спасил от Блестящия принц, но тя изчезна още преди съда на седемте. „Не е могла да понесе да види, че умирам“, често си казваше Дънк, но какво ли знаеше той? Беше тъп като стена на замък. Това, че мислеше за Червената вдовица, беше достатъчно доказателство. „Тансел ми се усмихваше, но никога не сме се прегръщали, никога не сме се целували, нито с устни по бузата дори.“ Роан поне го беше докоснала. Подутата му устна го доказваше. „Не ставай глупак. Тя не е за такива като тебе. Твърде мъничка е. Твърде умна и много опасна.“

Най-сетне се унесе и засънува. Бягаше през някаква поляна дълбоко в Леса на Уат. Тичаше към Роан, а *тя* пускаше стрели срещу него. Всяка стрела улучваше вярно и го пронизваше в гърдите, но болката беше някак странно сладка. Трябваше да се обърне и да избяга, но той тичаше право към нея, тичаше бавно, както винаги става в сънищата, все едно самият въздух се беше превърнал в мед. Още една стрела го порази, и още една. Стрелите в колчана ѝ сякаш нямаха край. Очите ѝ бяха сиви и зелени, и пълни с лукавство. „Роклята ти откроява цвета на очите ти“, искаше да ѝ каже, но *тя* нямаше никаква рокля, нито пък други някакви дрехи. Малките ѝ гърди бяха напръскани с лунички, а цицките ѝ бяха червени и твърди като черешки. От стрелите бе заприличал на някакъв огромен таралеж, когато се олюля в краката ѝ, но все пак успя някак да намери сила да я сграбчи за плитката. С едно здраво дръпване я смъкна отгоре си и я целуна.

Събуди се внезапно от някакъв вик.

В тъмното мазе цареше суматоха. Заехтяха ругатни и проклетия, мъже залитаха и се препъваха един в друг, и търсеха пипнешком копия или бричове. Никой не знаеше какво става. Ег намери лоената свещ и успя да я запали, за да хвърли малко светлина. Дънк първи се заизкачва по стъпалата. Едва не се сблъска с връхлетелия отгоре Сам Гърбиците. Старецът пухтеше като ковашки мях и лomotеше неразбрано. Дънк го хвана за раменете, за да не падне.

— Сам, какво става?

— Небето — проплака старецът. — *Небето!*

Нищо повече не можеше да се измъкне от него, тъй че всички се качиха на покрива да погледнат. Сир Юстас ги беше изпреварил. Стоеше до парапета по нощния си халат, вперил поглед в далечината.

Слънцето изгряваше от запад.

Мина много време, докато Дънк проумее какво означава това.

— Лесът на Уат гори — прошепна той.

От подножието на кулата се разнесоха ругатните на Бенис, поток от такава мръсотия, че можеше да накара и Егон Недостойния да се изчерви. Сам Гърбиците започна да се моли.

Беше много далече, за да се открият пламъците, но червеното сияние поглъщаше половината хоризонт на запад, а над светлината звездите чезнеха. Кралската корона вече я нямаше наполовина, затулена зад було вдигащ се пушек.

„Огън и меч, каза тя.“

Пожарът горя до разсъмване. Никой в Стендфаст не спа тази нощ. Скоро им замириса на пушек и започнаха да се виждат пламъци, танцуващи в далечината като момичета с червени поли. Всички започнаха да се чудят дали пожарът ще погълне и тях. Дънк стоеше зад парапета и гледаше с пламнали очи за конници в нощта.

— Бенис — каза той, щом кафявият рицар застана до него и задъвка горчивеца си. — Теб иска тя. Може би трябва да си идеш.

— Какво, да бягам ли? — ревна Бенис. — На коня си? Все едно да се опитам да изхвърча на някое от онези проклети пилета долу.

— Тогава се предай. Само ще ти отреже носа.

— Харесвам си носа, както си е, дръвник. Да се опита да ме хване, ще видим кой какво ще отреже. — Седна, опря гръб на един от зъбците, кръстоса крака и извади брус, за да наточи меча си. Сир Юстас стоеше над него. Заговориха тихо как да поведат войната.

— Дългия Инч ще ни очаква при яза — каза старият рицар. — Тъй че ние ще им запалим посевите. Огън за огън.

Според сир Бенис точно това трябваше да направят, само че да подпалят и мелницата ѝ в добавка.

— Тя е на шест левги отгатык замъка, Дългия Инч няма да пази там. Палим мелницата и убиваме мелничаря, това ще й струва скъпо.

Ег също слушаше. Покашля се и погледна Дънк, ококорил очи, бялото им блестеше.

— Сир, трябва да ги спрете.

— Как? — „Червената вдовица ще ги спре. Тя и онзи Лукас, Дългия Инч.“ — Само вдигат шум, Ег. Нищо не можем да направим вече.

Зората дойде със сиво небе и горещ вятър, който пареше очите. Дънк бе решил да тръгнат рано, макар че след безсънната нощ не знаеше колко далече ще стигнат. Двамата с Ег закусиха със сварени яйца, докато Бенис изкара другите на двора за тренировка. „Те са хора на Озгри, ние не сме.“ Изяде четири яйца. Сир Юстас му дължеше поне това. Ег изяде две. Поляха ги с ейл.

— Можем да идем до Светлия остров, сир — каза момчето, докато си събираха вещите. — Ако ги нападат железните хора, лорд Фарман може да търси наемници.

Беше добра идея.

— Бил ли си някога на Светлия остров?

— Не, сир. Но казват, че е светъл. Седалището на лорд Фарман — също. Казва се Бял замък.

Дънк се засмя.

— Значи отиваме в Бял замък. — Сякаш огромна тежест беше паднала от раменете му. — Ще се погрижа за конете — каза той, след като стегна на вързоп бронята си, увита с конопено въже. — Иди на покрива и ни донеси одеялата, скуайър. — Последното, което му трябваше тази сутрин, бе нов сблъсък с пъстрия лъв. — Ако видиш сир Юстас, не се разправяй с него.

— Няма, сир.

На двора Бенис беше строил новобранците с копия и щитове и се опитваше да ги научи да настъпват в редица. Кафявият рицар дори не погледна към Дънк, докато той минаваше покрай тях. „Ще ги поведе всички на смърт. Червената вдовица може да дойде всеки момент.“ Ег изхвърча от входа на кулата и затрополи по дървените стъпала с одеялата им. Над него сир Юстас стоеше скован на терасата, с ръце на перилото. Когато погледите им се срещнаха, мустакът му потрепери и

той бързо извърна очи. Въздухът бе станал мъглив от носения от вятъра пушек.

Бенис беше окачил щита си на гърба — висок, от небоядисано дърво, потъмнял от безчет пластове стар лак и обрамчен с желязо. Нямаше герб, само желязна пъпка в центъра, която напомняше на Дънк за някакво огромно затворено око. „Сляпо, като него.“

— Как мислите да се биете с нея? — попита Дънк.

Сир Бенис го погледна през рамо. Устата му бе почервеняла от горчивеца.

— Не можем да задържим хълма с толкова малко копия. Трябва да е кулата. Всички се пъхаме вътре. — Кимна към вратата. — Само един вход е. Вдигаме дървените стъпала и няма как да се доберат до нас.

— Докато не си направят сами стъпала. Могат и да донесат въжета и куки, и да ви се изсипят отгоре през покрива. Освен ако просто не застанат с арбалетите и не ви нанижат със стрели, докато се опитвате да задържите вратата.

Пъпешите, Бобовете и Ечемиците слушаха всичко. Всичките им храбри приказки се бяха издухали, нищо, че вятърът отдавна беше спрял. Стояха, стиснали наострените си пръти, гледаха Дънк и Бенис и се споглеждаха.

— Тези хорица нищо няма да свършат — каза Дънк и кимна към дрипавото войнство на Озгри. — Рицарите на Червената вдовица ще ги накълцат на парчета, ако ги оставиш на открито, а копията им не вършат никаква работа вътре в кулата.

— Могат да хвърлят едно друго от покрива — каза Бенис. — Треб го бива в хвърлянето на камъни.

— Може да хвърли някой и друг камък, сигурно. Докато някой от стрелците на Вдовицата не го промуши с метална стрела.

— Сир? — Ег застана до него. — Сир, ако ще тръгваме, да го правим веднага, да не дойде Вдовицата.

Момчето беше право. „Забавим ли се, сме в капана.“ Все пак Дънк се поколеба.

— Пусни ги да си ходят, Бенис.

— Какво, да разпусна храбрите ни момци? — Бенис погледна селяците и се изсмя с магарешкия си рев. — Да не е посмял да мръдне някой оттук. Ще изкормя всеки, който се опита да бяга.

— Пробвай и ще те изкормя аз. — Дънк извади меча си. — Вървете си вкъщи, всички. Вървете си в селата и вижте дали пожарът е пощадил домовете и посевите ви.

Никой не помръдна. Кафявият рицар го зяпна онемял.

— Вървете си — обърна се Дънк отново към селяците. Сякаш някакъв бог сложи думите в устата му. „Не е Воинът. Има ли бог за глупаци?“ — Вървете си! — Този път го изрева. — Вземете си копията и щитовете, но *си вървете*, иначе няма да видите утрешния ден. Искате ли пак да целунете жените си? Искате ли да прегърнете децата си? *Вървете си вкъщи!* Оглушахте ли всички?

Не бяха. Настъпи бясна суматоха и пилците се разхвърчаха по двора. Роб Големия сгази една кокошка, когато хукна да бяга, а Пейт за малко щеше да изтърбуши Уил Боба, щом се препъна в копието си, но се разбягаха. Пъпешите тръгнаха на една страна, Бобовите на друга, Ечемиците — на трета. Сир Юстас им крещеше отгоре, но никой не го слушаше. „Глухи са поне за него“, помисли Дънк.

Докато старият рицар излезе от кулата си и се затътри надолу по стъпалата, сред пилците бяха останали само Дънк, Ег и Бенис.

— Върнете се — викна след бягащото си войнство сир Юстас. — Не съм разрешил да си ходите. Не съм ви разрешил!

— Няма смисъл, милорд — каза Бенис. — Отидоха си.

Старецът се обърна към Дънк, мустакът му затрепери от гняв.

— Нямаше право да ги отпращаш. Нямаше право! Аз им виках да спрат! И ти забраних да ги отпращаш.

— Не сме ви чули, милорд. — Ег си свали шапката и я размаха, за да развее пушека. — Кокошките кудкудякаха много силно.

Старецът седна на най-долното стъпало.

— Какво ти предложи оная жена, за да ме предадеш? — попита с разтреперан глас. — Колко злато ти даде, за да ме предадеш, да отпратиш момчетата ми и да ме оставиш сам тук?

— Не сте сам, милорд. — Дънк прибра меча си. — Спах под покрива ви и ядох от яйцата ви тази сутрин. Все още ви дължа малко служба. Няма да се изсуля, подвил опашка. Мечът ми още е тук. — Потупа дръжката.

— Един меч. — Старият рицар бавно се изправи. — Какво може да направи един меч срещу онази жена?

— Да се опита да не я пусне в земята ви, първо. — Не беше толкова уверен, колкото прозвуча.

Мустакът на стария рицар трепваше при всеки поет дъх.

— Да. По-добре да си идеш храбро, отколкото да се свиеш зад каменни стени. По-добре да умреш лъв, отколкото заек. Ние бяхме Пазителите на Северните покрайнини хиляда години. Трябва да си взема бронята.

— Не знаех, че имате опашка, сир — подметна Ег.

— Да те перна през ухото ли искаш? — Дънк му се намръщи.

— Не, сир. Искате ли бронята си?

— Да. И още нещо.

Стана дума сир Бенис да дойде с тях, но накрая сир Юстас му заповяда да остане и да пази кулата. Мечът му нямаше да е от голяма полза срещу неравната сила, пред която сигурно щяха да се изправят, а появата му щеше да разпали гнева на Вдовицата още повече.

На кафявия рицар не му трябваше много убеждаване. Дънк му помогна да разхлаби железните клинове, които крепяха най-горните стъпала. След това Бенис се качи, развърза старото конопено въже и го задърпа с все сила. Дървеното стълбище се люшна нагоре със скърцане и остави десет стъпки въздух между горното каменно стъпало и единствения вход на кулата. Пилците трябваше сами да се грижат за себе си. Яхнал долу сивия си кои, сир Юстас извика:

— Ако не се върнем до залез-слънце...

— ... ще препусна за Планински рай, милорд, и ще кажа на лорд Тирел как оная жена е изгорила леса ви и ви е убила.

Дънк подкара след Ег и Майстер надолу по хълма. Старецът ги последва; бронята му тихо подрънкваше. Вдигна се вятър и наметалото му заплющя.

На мястото на Леса на Уат завариха димяща пустош. Огънят общо взето бе догорял, но тук-там все още горяха дървета, огнени островчета сред море от пепел и въглени. Изгорелите дървета стърчаха като почернели копия. Други бяха нападали по пътя на запад с овъглени и изпочупени клони, а в кухнята им сърцевина тлееха мътночервени пламъци. Имаше горещи петна и по земята, и места, където димът бе надвиснал във въздуха като сива гореща вълна. Сир

Юстас се закашля и Дънк се уплаши, че старецът ще трябва да се върне, но пристъпът отмина.

Подминаха трупа на сърна, а след това и леша на по-дребна животинка, може би язовец. Нищо живо нямаше освен мухи. Мухите май можеха да преживеят всичко.

— Полето на Огъня трябва да е изглеждало така — отрони сир Юстас. — Там са започнали бедите ни, преди двеста години. Последният от зелените крале е загинал на онова поле, с най-хубавите цветя на Предела около него. Баща ми разправяше, че огънят бил толкова горещ, че мечовете се стапяли в ръцете им. След това събрали остриетата и направили Железния трон. Планински рай минал от крале на стюарди, а Озгри западнали и се смалили, докато Пазителите на Северните покрайнини станали само оземлени рицари, васални на Роуан.

Дънк нямаше какво да отвърне на това, тъй че продължиха мълчаливо. По някое време сир Юстас се покашля и рече:

— Сир Дънкан, помните ли историята, която ви разказах.

— Сигурно, сир — отвърна Дънк. — Коя по-точно?

— За Малкия лъв.

— Помня. Най-малкият от петима братя.

— Добре. — Старият се закашля отново. — Когато той убил Лансел Ланистър, западниците се върнали. Без крал няма никаква война. Разбирате ли какво казвам?

— Да — отвърна Дънк с неохота. „Бих ли могъл да убия жена?“ За първи път Дънк съжали, че *не беше* тъп като стена на замък. „Не трябва да се стига до това. Не трябва да позволя да се стигне до това.“

Няколко зелени дървета все още стояха там, където пътят пресичаше Пъстрата вода. По-натам водата блещукаше тъмна. „Синьо и зелено — помисли Дънк. — Но всичкото злато си е отишло.“ Димът бе забулил слънцето.

Щом стигнаха до брега на потока, сир Юстас спря.

— Дадох свята клетва. Няма да прекося този поток. Не и докато земята отвъд е *нейна*. — Старият рицар носеше ризница и плочеста броня под пожълтялата си връхна туника. Мечът бе на бедрото му.

— А ако тя изобщо не дойде, сир? — попита Ег.

„С огън и меч“, помисли Дънк.

— Ще дойде.

И тя дойде, след по-малко от час. Чуха първо конете, а после — смътния метален звук на дрънчаща броня, който се усилваше. Трудно беше да се разбере колко са далече поради димната мъгла, докато знаменосецът ѝ не проби сивата пелена. Прътът бе увенчан с железен паяк, нарисуван с бяло и червено, с черното знаме на Уебър, провиснало отдолу. Когато ги видя от другата страна на потока, знаменосецът спря. Сир Лукас Инчфилд се появи след миг, брониран от глава до пети.

Чак тогава се появи и самата лейди Роан, яхнала въгленочерна кобила, нагиздена с шнурове сребриста коприна като в паяжина. Наметалото на Вдовицата беше от същата тъкан. Издуваше се от раменете и китките ѝ леко като въздух. Тя също беше с броня, лъскави зелени плочки, гравирани със злато и сребро. Прилягаше на тялото ѝ като ръкавица и изглеждаше като облечена в летни листа. Дългата ѝ червена плитка висеше и подскачаше, докато яздеше. Септон Сефтон яздеше до нея със зачервено лице на голям сив кон. От другата ѝ страна беше младият ѝ майстер, Серик, яхнал муле.

След тях дойдоха още рицари, шестима, придружени от също толкова скуайъри. Тила държаха колона конни стрелци с арбалети, които се развърнаха от двете страни на пътя, щом стигнаха до Пъстрата вода и видяха чакащия ги от другата страна Дънк. Бяха трийсет и трима годни за бой мъже, без септона, майстера и самата Вдовица. Един от рицарите задържа погледа на Дънк: нисък набит плешивец с ризница и кожен елек, с гневно лице и грозна гуша под брадичката.

Червената вдовица спря кобилата си до водата.

— Сир Юстас, сир Дънкан — извика над потока, — видяхме пожара тази нощ.

— Видяхте го? — провикна се сир Юстас в отговор. — Аха, видяхте го... след като го запалихте.

— Това е зло обвинение.

— За зъл акт.

— Спях в леглото си нощес, с всичките ми дами около мен. Виковете от стените ме събудиха, а и почти всички. Старци се качиха по стъпалата на кулата да видят и бебета сукалчета видяха червената светлина и плакаха от страх. Това е всичко, което знам за пожара ви, сир.

— Беше твоят пожар, жено — настоя сир Юстас. — Гората ми я няма. Няма я!

Септон Сефтон се покашля.

— Сир Юстас — прогърмя викът му, — има пожари и в Кралския лес, и в Дъждовния лес дори. Сушата е превърнала всички гори в прахан.

Лейди Роан вдигна ръка и посочи.

— Вижте полята ми, Озгри. Колко сухи са. Щях да съм глупачка да запаля пожар. Ако вятърът бе променил посоката си, пламъците можеше да прескочат потока и да изгорят половината ми посеви.

— Можеше? — извика сир Юстас. — Моите гори изгоряха, и ги изгори ти. Като нищо може да си хвърлила някое вещерско заклинание да подкара вятъра, точно както уби с тъмните си магии мъжете и братята си!

Лицето на лейди Роан се стегна още повече. Дънк беше видял това изражение в Колдмоут, точно преди да му зашлеви плесницата.

— Брътвежи — каза тя на стареца. — Няма да хабя повече думи с вас, сир. Предайте ми Бенис от Кафявия щит или ще дойдем да го вземем.

— Това няма да направите — заяви сир Юстас. — Това *никога* няма да го направите. — Мустакът му потрепери. — Да не сте се доближили повече. Тази страна на потока е моя и не сте желани тук. Няма да получите гостоприемството ми. Нито хляб и сол, нито подслон и вода. Идвате като натрапници. Забранявам ви да стъпвате на земята на Озгри.

Лейди Роан придърпа плитката си през рамото. Каза само:

— Сир Лукас...

Дългия Инч махна с ръка и стрелците слязоха от конете. Обтегнаха тетивите на куките и извадиха метални стрели от колчаните си.

— Е, сир — извика нейно благородие, след като всички арбалети бяха заредени и вдигнати за стрелба, — какво точно ми забранихте?

Дънк — беше чул достатъчно — извика:

— Ако преминете потока без разрешение, нарушавате кралския мир.

Септон Сефтон смуши коня си още стъпка напред и викна:

— Кралят нито ще научи, нито го интересува. Всички сме чеда на Майката, сир. В нейно име ви призовавам: отдръпнете се.

Дънк се намръщи.

— Не разбирам много от богове, септон... но не сме ли и деца на Воина? — Потърка се по врата. — Ако се опитате да преминете, ще ви спра.

Сир Лукас Дългия Инч се изсмя.

— Странстващият рицар иска да стане таралеж, милейди. Заповядайте и ще му посадим десетина бодли. От това разстояние ще му проният бронята все едно, че е от хрчка.

— Не. Още не, сир. — Лейди Роан изгледа Дънк през потока. — Вие сте двама мъже и едно момче. Моите са трийсет и трима. Как смятате да ни спрете?

— Ами... ще ви кажа — отвърна Дънк. — Но само на вас.

— Както желаете. — И тя подкара кобилата през потока. На средата, когато водата стигна до корема на животното, спря и зачака. — Ето ме. Приближете се, сир. Обещавам да не ви зашия в чувал.

Сир Юстас сграбчи Дънк за ръката.

— Иди при нея. Но не забравяй Малкия лъв.

— Както кажете, милорд. — Дънк подкара Гръм във водата и спря до Вдовицата. — Милейди.

— Сир Дънкан. — Тя вдигна ръка и опипа с два пръста подутата му устна. — Аз ли направих това, сир?

— Никой друг не ми е удрял плесница напоследък, милейди.

— Лошо от моя страна. Наруших гостоприемството. Добрият септон ме сгълча. — Погледна над водата към сир Юстас. — Рядко си спомням за Адам вече. Беше преди половината ми живот. Но помня, че го обичах. Никого от другите не съм обичала.

— Баща му го е погребал в къпинаците, с братята му. Обичал е къпини.

— Помня. Често ми береше и ги ядахме в купа със сметана.

— Кралят е помилвал стареца заради Демън — каза Дънк. — Време е вече да му простите за Адам.

— Дайте ми Бенис и ще го обмисля.

— Бенис не е мой, че да ви го дам.

Тя въздъхна.

— Бих искала, съвсем честно, да не се наложи да ви убия.

— Бих искал, съвсем честно, да не умра.

— Тогава ми предайте Бенис. Ще му отрежем носа, ще ви го върнем и спорът е решен.

— Няма да е решен обаче. Остава да се разберем за яза и за пожара. Ще ни предадете ли мъжете, които го запалиха?

— В гората има светулки — каза тя. — Може те да са го запалили, с фенерчетата си.

— Хайде да не се дразним повече, милейди — отвърна Дънк. — Не му е времето за това. Разбийте яза и нека сир Юстас да си има водата заради пожара. Това е честно, нали?

— Можеше да е, ако аз бях запалила гората. Но не съм. Бях си в Колдмоут и спях. — Погледна водата. — Какво ще ни попречи да прегазим този поток? Да не сте поставили шипове между камъните? Скрити стрелци в пепелищата? Кажете ми, какво ще ни спре според вас?

— Аз. — Издърпа ръкавицата си. — В Квартала на бълхите винаги бях по-голям и по-силен от другите момчета, тъй че често ги биех до скъсване и се измъквах от тях. Старецът ме научи да не правя това. Грешно е, казваше, а и понякога малките момчета имат големи и силни братя. Ето, вижте това. — Дънк смъкна пръстена от пръста си и ѝ го подаде. Наложил се тя да пусне плитката си, за да го вземе.

— Злато? — възкликна, щом усети тежестта му. — Какво е това, сир? — Огледа го. — Печат. Злато и оникс. — Зелените ѝ очи се присвиха, докато оглеждаше печата. — Къде намерихте това, сир?

— В един ботуш. Увит в парцали и натикан в носа на ботуша.

Дланта ѝ се сви около пръстена и тя погледна към Ег и стария сир Юстас.

— Поехте огромен риск, като ми показахте този пръстен, сир. Но какво ни помага това? Ако заповядам на хората си да преминат...

— Това ще означава, че ще трябва да се бия.

— И да умрете.

— Най-вероятно. И тогава Ег ще се върне откъдето е дошъл и ще разкаже какво се е случило тук.

— Не и ако той също умре.

— Не мисля, че бихте убили десетгодишно момче. — „Дано да съм прав“, помисли си. — Не и *това* десетгодишно момче. Имате трийсет и трима души тук, както казахте. Хората говорят. Особено

онзи дебелият там. Колкото и дълбоко да изкопаете гробовете, приказката ще се разнесе. А тогава... е, един пъстър паяк сигурно може да убие лъв, но един дракон е съвсем друг звяр.

— Бих предпочела да съм приятелка на дракона. — Опита се да си сложи пръстена, но се оказа твърде голям дори за палеца ѝ. — Дракон или не, трябва да получи Бенис от Кафявия щит.

— Не.

— Вие сте седем стъпки инат.

— Без четири пръста.

Тя му върна пръстена.

— Не мога да се прибера в Колдмоут с празни ръце. Ще кажат, че Червената вдовица е изгубила жилото си, че е твърде слаба да наложи правосъдие, че не е могла да защити крепостните си. Вие не разбирате, сир.

— Може и да разбирам. — „Повече, отколкото знаеш.“ — Помня как веднъж един дребен лорд в Бурните земи взе сир Арлън на служба, да му помогне да се бие с друг дребен лорд. Когато попитах стареца за какво се бият, той ми каза: „За нищо, момче. Просто някакъв пиклив спор.“

Лейди Роан го погледна стъписана, но това продължи само за миг, след което се усмихна широко.

— Чувала съм хиляди празни любезности през живота си, но вие сте първият рицар, който е казал „пиклив“ в мое присъствие. — Луничавото ѝ лице стана сериозно. — С тези пикливи спорове лордовете преценяват силата си и горко на всеки, който покаже слабост. Една жена трябва да „пикае“ два пъти по-силно, ако се надява да властва. А ако се случи тази жена да е *малка*... Лорд Стакхаус ламти за моите хълмове Подковата, сир Клифърд Конклин има стари претенции за Листатото езеро, онези окаяни Дъруел преживяват от кражба на добитък... а под покрива си имам Дългия Инч. Всеки ден се будя с мисълта дали няма днес да ме вземе за своя жена насила. — Ръката ѝ се стегна около плитката толкова силно, все едно беше въже, увиснало над пропаст. — Иска го, знам. Задържа го страхът му от моя гняв, също както Конклин, Стакхаус и Дъруел стъпват на пръсти, стане ли дума за Червената вдовица. Ако някой от тях си помисли дори за миг, че съм станала слаба и мекушава...

Дънк сложи пръстена на пръста си и извади камата си.

Очите на вдовицата се разшириха, щом видя оголената стомана.

— Какво правите? Ума си ли загубихте? Дванайсет арбалета са прицелени във вас!

— Искяхте кръв за кръв. — Опря камата в бузата си. — Излъгали са ви. Не Бенис поряза онзи копач, аз бях. — Притисна стоманения ръб в лицето си и посече надолу. Когато тръсна кръвта от острието, опръска лицето ѝ. „Още лунички“, помисли си. — Ето. Червената вдовица получи дължимото си. Буза за буза.

— Вие сте съвсем луд. — Пушекът бе напълнил очите ѝ със сълзи. — Ако бяхте с по-благородно потекло, щях да се омъжа за вас.

— Да, милейди. А ако прасетата имаха криле и люспи и дишаха огън, щяха да са дракони. — Дънк хлъзна камата в канията. Лицето му бе започнало да пулсира. Кръвта потече по бузата му и закапа по жакета. Усетил миризмата, Гръм изпръхтя и затупа с крак във водата. — Дайте ми хората, които запалиха гората.

— Никой не е запалил гората — отвърна тя. — Но ако го е направил някой от хората ми, трябва да е било, за да ме зарадва. Как бих могла да ви предам такъв човек? — Озърна се през рамо към ескорта си. — Най-добре ще е сир Юстас просто да оттегли обвинението си.

— Прасетата по-скоро ще задишат огън, милейди.

— В такъв случай трябва да потвърдя невинността си пред очите на богове и хора. Кажете на сир Юстас, че настоявам за извинение... или съд. Изборът е ваш. — Обърна кобилата и подкара обратно към хората си.

Потокът щеше да е бойното им поле.

Септон Сефтон нагази във водата и зареди молитва. Призова Отеца в Небесата да гледа отгоре тези двама мъже и да отсъди справедливо, помоли Воина да влее сила на онзи, чиято кауза е справедлива и истинна, помоли Майката за милост за лъжеца, та да може да бъде опростен за греховете си. Когато моленето свърши, се обърна към сир Юстас Озгри за сетен път.

— Сир. Моля ви още веднъж, оттеглете обвинението си.

— Няма — каза старецът и мустакът му потрепери.

Дебелият септон се извърна към лейди Роан.

— Добра сестро, ако сте направили това, изповядайте вината си и предложете на добрия сир Юстас някаква отплата за гората му. Иначе кръв трябва да потече.

— Моят поборник ще докаже невинността ми пред очите на богове и хора.

— Съдът с битка не е единственият изход — заяви септонът, беше във водата до кръста. — Нека отидем в Златна дъбрава, умолявам и двама ви, и да представим спора пред лорд Роуан, за да отсъди той.

— Никога! — каза сир Юстас.

Червената вдовица поклати глава.

Сир Лукас Инчфилд погледна лейди Роан, лицето му беше потъмняло от гняв.

— Ще се омъжите за мен, когато този фарс приключи. Както пожела лорд баща ви.

— Милорд баща ми изобщо не ви познаваше толкова добре като мен — отвърна тя.

Дънк се смъкна на коляно до Ег и сложи пръстена с печата в момчешката длан: четири триглави дракона, два по два, герба на Мекар, принц на Летен замък.

— Прибирай го в ботуша. Но ако се случи да умра, иди при най-близкия от приятелите на баща си и го накарай да те върне в Летен замък. Не се опитвай да прекосяваш сам целия Предел. Гледай да не забравиш, защото призракът ми ще дойде и ще те перне през ухото.

— Да, сир — отвърна Ег. — Но бих предпочел да не умрете.

— Много е горещо за умиране.

Дънк сложи шлема си, а Ег му помогна да го затегне здраво за шийния предпазител. Кръвта лепнеше по лицето му, макар че сир Юстас бе откъснал парче от наметалото си, за да се запуши раната.

Изправи се и закричи към Гръм. Пушекът почти се беше отвял, когато се метна на седлото, но небето все още бе помръкнало. „Облаци — каза си Дънк. — Тъмни облаци.“ От толкова дълго не беше имало облаци. „Може би е добра поличба. Но за него или за мен?“ Не го биваше много с поличбите.

Отвъд потока сир Лукас също беше яхнал коня си. Беше дорест боен кон, великолепно животно, бързо и силно, но не толкова голямо като Гръм. По-малкият му ръст се компенсираше от броня: беше снабден с кринет (предпазител на главата), шанфрон (плочеста броня

около врата) и покривало от лека ризница. Самият сир Лукас носеше черна лъскава плочеста броня и сребриста ризница. На шлема му клечеше зъл паяк от оникс, но щитът му показваше собствения му герб, черни и бели карета на светлосиво поле. Дънк видя как сир Лукас го подаде на оръженосеца си. „Няма да го използва.“ Когато друг оръженосец му поднесе бойна брадва, разбра защо. Бравдата беше смъртоносна, с дълга обкована с желязо дръжка, тежко острие и зловещ шип зад него, но беше двуръчно оръжие. Дългия Инч щеше да разчита на бронята си за защита. „Трябва да го накарам да съжали за този избор.“

Неговият щит беше на лявата му ръка, щита, който Тансел бе изрисувала с бряста и падащата звезда. В главата му отекна стих: „Друже от дъб и желязо, пази ме здраво или съм мъртъв и обречен съм на ада.“ Дългият меч се изхлузи от ножницата и лепна добре в ръцете му.

Дънк смуши Гръм и го подкара във водата. Оттатък потока сир Лукас направи същото. Дънк пое надясно, за да му поднесе лявата си страна, предпазена от щита. Сир Лукас обаче не се върза, обърна бързо коня си и двамата връхлетяха един срещу друг сред вихър от сива стомана и пръски зелена вода. Сир Лукас замахна с брадвата и Дънк трябваше да се извие в седлото, за да я отбие с щита. Силата на удара разтърси ръката му и зъбите му изтракаха. Той замахна с меча в отговор, страничен удар, който порази другия рицар под вдигнатата му ръка. Стомана изпищя в стомана, и се започна.

Дългия Инч пришпори коня си в кръг в опит да заобиколи Дънк откъм незащитената му страна, но Гръм се извъртя да го посрещне и щракна със зъби на другия кон. Сир Лукас нанасяше съкрушителни удари, изправен на стремената, за да вложи цялата си сила в замаха на брадвата. Дънк извърташе щита си, за да поеме всеки удар. Присвит зад дъбовото дърво, сечеше по ръцете, хълбока и краката на Инчфилд, но плочестата му броня отбиваше всеки удар. Въртяха се и се въртяха, и водата пляскаше по краката им. Дългия Инч атакуваше, а Дънк се бранеше и търсеше слабо място.

Най-сетне го видя. При всяко вдигане на брадвата за удар под ръката на сир Лукас се отваряше пролука. Там имаше ризница и кожа, и подплата отдолу, но нямаше стоманена плоча. Дънк вдигна щита си и зачака момента за атаката си. „Скоро. Скоро.“ Бравдата посече,

изтръгна се, вдигна се отново. „Сега!“ Той заби шпорите в хълбоците на Гръм, приближи го и мушна напред с дългия си меч, за да пронже с върха му под мишницата.

Но пролуката изчезна толкова бързо, колкото се бе появила. Върхът на меча изстърга в гръдната броня и Дънк, изпънат силно напред, едва не излетя от седлото. Бравата се спусна с трясък отгоре, хлъзна се покрай желязната рамка на щита му, издрънча отстрани по шлема му и острието ѝ се плъзна по врата на Гръм.

Конят изцвили, вдигна се на задните си крака и завъртя очи, побелели от болка. Острата кисела миризма на кръв изпълни въздуха. Гръм стовари подкованите си копита точно докато Дългия Инч нападнаше. Едното удари сир Лукас в лицето, а другото в рамото. После тежкият боен кон рухна върху неговия.

Всичко стана мигновено. Двата коня се сгромолясаха, заритаха и се ухапаха, водата и тинята под нея закипяха. Дънк се опита да скочи от седлото, но единият му крак се заплете в стремето. Той падна с главата напред и вдиша отчаяно, преди водата на потока да нахлуе в шлема през процепа за очите. Стъпалото му все още беше заплетено и той усети жестоко дръпване, когато борбата на Гръм едва не изтръгна крака му от ставата. След миг се освободи, превъртя се и започна да потъва. Замаха безпомощно с ръце, а светът наоколо стана син, зелен и кафяв.

Тежестта на бронята го задърпа надолу и рамото му се натресе в речното корито. „Щом това е долу, горе е натам.“ Облечените му в стомана ръце зашариха по камъни и пясък, той успя някак да превърти краката си надолу и се надигна. Олюляваше се, омазан в тиня, и от дупките за дишане на огънатия му шлем се стичаше вода.

Очуканият му щит все още беше на лявата ръка, но меча му го нямаше. А в шлема му освен вода имаше и кръв. Когато се опита да премести тежестта си, болката от изкълчения му глезен го прониза нагоре по крака. Видя, че двата коня също са се вдигнали на крака. Завъртя глава и примижа с око през булото от кръв, за да потърси противника си. „Няма го. Удавил се е или Гръм му е разбил черепа.“

Сир Лукас изригна от водата точно пред него, с меч в ръка. Нанесе свиреп удар във врата на Дънк и само дебелината на шийния предпазител задържа главата му на раменете. Нямаше оръжие, с което да отвърне, само щита. Отстъпи, а Дългия Инч налетя с крясък след

него и засече. Вдигнатата ръка на Дънк изтръпна от удар над лакътя. Последва удар в бедрото и той изпъшка от болка. Докато отстъпваше, един камък се обърна под стъпалото му и той се смъкна на коляно, затънал до гърди във водата. Вдигна щита си, но този път ударът на сир Лукас беше толкова силен, че разцепи дебелия дъб на две и натика парчетата в лицето му. Ушите на Дънк закънтяха и устата му се напълни с кръв, но чу някъде отдалече кръска на Ег:

— Дръжте го, сир, дръжте го, в ръцете ви е!

Дънк се хвърли напред. Сир Лукас беше вдигнал меча за последния удар. Дънк се натресе в него и го събори. Потокът отново погълна и двамата, но този път Дънк беше подготвен. Задържа едната си ръка около Дългия Инч и го натисна към дъното. От изкривеното забрало на Инчфилд забълбукаха мехури, но той продължаваше да се бори. Намери камък на дъното и заудря с него Дънк по главата и ръцете. Дънк заопипва оръжейния си колан. „И камата си ли загубих?“ Не, там си беше. Дланта му се стегна около дръжката, той издърпа камата и бавно я натика през кипналата вода, през железните брънки и щавената кожа под мишницата на Лукас Дългия Инч, завъртя и натисна. Сир Лукас се загърчи и заизвива — и силата го напусна. Дънк се отблъсна назад и водата го понесе. Гърдите му пламнаха. Риба проблесна покрай лицето му, дълга, тънка и сребриста. „Какво е това? — зачуди се той. — Какво е това? Какво е това?“

Събуди се на непознато място.

Когато отвори очи, не разбра къде е попаднал. Беше блажено прохладно. Усети вкуса на кръв в устата си, а над очите му имаше плат, натежал и уханен от някакъв мехлем. „Мирише на карамфил“, помисли Дънк.

Опипа лицето си и махна плата. Светлината на факла над него танцуваше по висок таван. По гредите щъкаха гарвани, надничаха надолу с малките си черни очи и му грачеха. „Не съм сляп поне.“ Беше в кула на майстер. Стените бяха покрити с рафтове с билки и отвари в глинени гърнета и съдове от зелено стъкло. Една дървена маса на магарета беше отрупана с пергаменти, книги и странни бронзови инструменти, всичко зацапано с курешки от гарваните по таванските греди. Чуваше мърморенето им горе.

Дънк понечи да се надигне и да седне. Оказа се лоша грешка. Главата му се замая, а левият му крак изкрещя от ужасна болка, когато го натовари съвсем леко. Глезенът му беше стегнат в ленена превръзка, около гърдите и раменете му също бяха увити ивици лен.

— Стойте кротко.

Над него се появи лице, младо и тясно, с тъмнокафяви очи от двете страни на клюнест нос. Дънк познаваше това лице. Мъжът беше целият в сиво, с верижен нашийник, увиснал хлабаво около врата му — майстерска верига от много метали. Дънк го сграбчи за китката.

— Къде съм?

— В Колдмоут — каза майстерът. — Бяхте много тежко ранен, за да ви върнем в Стендфаст, тъй че лейди Роан ни заповяда да ви докараме тук. Изпийте това. — Вдигна чаша с нещо... до устните му. Отварата имаше кисело-горчив вкус, като оцет, но поне отми вкуса на кръв в устата му.

Дънк се насили и я изпи цялата. После сгъна пръстите на дясната си ръка, след това и на лявата. „Пръстите ми поне са в ред, и ръцете.“

— Къде... къде съм ранен?

— Къде ли не? — Майстерът изсумтя. — Счупен глезен, изкълчено коляно, счупена ключица, натъртвания... Горната част на тялото ви е позеленяла и жълта, а дясната ви ръка е тъмночервена до черна. Помислих, че и черепът ви е пукнат, но изглежда не е. И тази рана на лицето ви, сир. Ще ви остане белег, опасявам се. А, и се бяхте удавили, когато ви извадихме от водата.

— Как така съм се бил удавил?

— Не бях подозирал, че някой може да изгълта толкова много вода, дори човек голям като вас, сир. Имахте късмет, че съм железнороден. Жреците на Удавения бог знаят как да удавят човек и да го върнат, и съм проучил техните вярвания и обичаи.

„Удавен.“ Дънк понечи отново да се надигне, но силата го бе изоставила. „Удавих се във вода, която дори не стигаше до шията ми.“ Засмя се, след което простена от болка.

— А сир Лукас?

— Мъртъв. Съмнявахте ли се?

„Не.“ Съмняваше се в много неща, но не и в това. Помнеше как силата бе напуснала крайниците на Дългия Инч за миг.

— Ег — отрони той. — Искам Ег.

— Гладът е добър знак — каза майстерът. — Но сега имате нужда от сън, не от храна. Особено пък яйца.

Дънк поклати глава и веднага съжали за това.

— Ег е скуайърът ми...

— Нима? Храбро момче, и по-силно, отколкото изглежда. Той ви извлече от потока. Помогна ни да свалим и бронята ви и се вози с вас във фургона, когато ви докарахме тук. Самият той не поиска да спи, а седна до вас с меча ви на коленете си, да не би някой да се опита да ви навреди. Подозираше дори *мен* и настоя да опитвам всичко, с което смятам да ви храня. Странно момче, но предано.

— Къде е той?

— Сир Юстас помоли момчето да го придружи на сватбения пир. Нямахме никой друг от негова страна. Щеше да е невежливо от страна на момчето да откаже.

— Сватбен пир ли? — Дънк не разбираше нищо.

— Няма как да го знаете, разбира се. Колдмоут и Стендфаст отново се помириха след вашата битка. Лейди Роан помоли за разрешение сир Юстас да прекоси земята му и да навести гроба на Адам и той ѝ даде това право. Тя коленичи пред къпините и заплака, а той бе толкова трогнат, че отиде да я утеши. Говориха си цялата нощ за младия Адам и благородния баща на милейди. Лорд Виман и сир Юстас бяха крепки приятели до Бунта на Блекфир. Негово благородие и милейди бяха венчани тази сутрин от нашия добър септон Сефтон. Юстас Озгри е лордът на Колдмоут и неговият пъстър лъв се вее до паяка на Уебър на всяка кула на стената.

Светът бавно закръжи около Дънк. „Отварата. Приспал ме е отново.“ Затвори очи и остави всичката болка да се изцеди от него. Чуваше тихия грак на гарваните и мърморенето им, и собствения си дъх, и още нещо също така... по-тих звук, непрестанен, тежък и някак утешителен.

— Какво е това? — промълви сънено. — Този звук?...

— Това ли? — Майстерът се заслуша. — Ами дъжд.

Видяха се едва в деня на сбогуването.

— Това е глупост, сир — възрази септон Сефтон, когато Дънк закуцука тежко с патерицата през двора, полюшвайки счупеното си

стъпало. — Майстер Серик твърди, че още не сте се изцерил и наполовина, а този дъжд... най-много да хванете настинка, ако не се удавите отново. Изчакайте поне дъждът да спре.

— Може да продължи години. — Дънк беше благодарен на дебелия септон, който го бе навестявал почти всеки ден... уж да се моли за него, макар че повечето време се увличаше в приказки и клюки. Щеше да му липсва развързаният и жив език и веселата му компания, но това не променяше нищо. — Трябва да тръгвам.

Дъждът пердашеше около тях — хиляди студени сиви камшици по гърба му. Наметалото му вече беше прогизнало. Беше бялото вълнено наметало, което сир Юстас му беше дал, с карираната в зелено и златно обшивка. Старият рицар го беше натикал отново в ръцете му като дар на раздяла.

— За вашия кураж и вярна служба, сир.

Брошката, която стягаше наметалото на рамото му, също беше дар: паяк от слонова кост със сребърни крака. Късчета гранат правеха петна по гърба му.

— Дано това да не е някаква безумна авантюра да заловите Бенис — каза септон Сефтон. — Толкова сте наранен и пребит, че ще се боя за вас, ако онзи ви намери в това състояние.

„Бенис — помисли Дънк с горчивина. — Проклетият Бенис.“

Докато Дънк се беше сражавал в потока, Бенис беше вързал Сам Гърбиците и жена му, оплячкосал беше Стендфаст и беше офейкал с всички ценни вещи, които бе успял да намери, от свещи, дрехи и оръжия до старата сребърна чаша на Озгри и малко скътани монети, които старецът беше крил в дневната си зад един мухлясал гоблен. Надяваше се отново да срещне сир Бенис от Кафявия щит, а срещнеше ли го...

— Бенис ще го оставя засега.

— Къде ще отидете? — Септонът се беше задъхал. Беше много дебел и не издържаше на крачките му, въпреки че Дънк беше на патерица.

— Светлия остров. Харънхъл. Тризъбеца. Плетове за скитащи рицари има навсякъде. — Сви рамене. — Винаги ми се е искало да видя Вала.

— Валът? — Септонът замръзна на място. — Отчайвате ме, сир Дънкан! — извика след него, застанал в калта и разперил ръце под

дъжда. — Молете се, сир, молете се Старицата да освети пътя ви!

Дънк продължи напред.

Тя го чакаше в конюшнията, застанала до жълтите бали сено. Роклята ѝ беше зелена като лято.

— Сир Дънкан — каза му, щом той бутна вратата и влезе. Червената ѝ плитка висеше отпред и краят ѝ забърсваше бедрата ѝ. — Хубаво е, че ви виждам на крака.

„Никога няма да ме видиш по гръб“, помисли той.

— Милейди. Какво ви води в конюшнията? Мокър ден е за езда.

— Мога да кажа същото и за вас.

— Ег ли ви каза? — „Изпроси си едно перване през ухото.“

— Радвайте се, че го направи. Иначе щях да пратя хора след вас да ви довлечат обратно. Жестоко е от ваша страна да се опитвате да се измъкнете така, без дори да сме се сбогували.

Изобщо не бе идвала при него, докато той беше под грижите на майстер Серик, нито веднъж.

— Това зелено ви стои добре, милейди. Откроява цвета на очите ви. — Дънк се подпря тромаво на патерицата. — Дойдох за коня си.

— Не е нужно да заминавате. Има място за вас тук, след като се възстановите. Капитан на стражата ми. А Ег може да стане един от скуайърите ми. Никой няма да научи кой е.

— Благодаря ви, милейди, но не. — Гръм беше в една от яслите на десетина крачки навътре. Дънк закуцука към него.

— Моля ви, премислете, сир. Времената са опасни, дори за дракони и техни приятели. Останете, докато се изцерите. — Тръгна до него. — И сир Юстас ще се зарадва. Той много ви харесва.

— Много — съгласи се Дънк. — Ако дъщеря му не беше умряла, щеше да иска да се ожения за нея. Тогава вие можехте да сте милейди майка ми. Никога не съм имал майка. Още по-малко *лейди* майка.

За миг лейди Роан сякаш бе готова да го зашлеви отново. „Може би просто ще ритне патерицата ми.“

— Ядосан сте ми — каза тя. — Трябва да ми позволите да поправа грешката си.

— Ами... Можете да ми помогнете да оседлая Гръм.

— Нещо друго имах наум. — Протегна ръка за неговата, опръскана с лунички ръка, а пръстите ѝ бяха силни и тънки.

„Обзалагам се, че е с лунички навсякъде.“ — Колко добре познавате конете?

— Яздя един.

— Стар боен кон. Порода за битка, бавен и със зъл нрав. Не кон за езда от място на място.

— Ако трябва да ходя от място на място, с него е, или с тези. — Посочи краката си.

— Големи крака имате. И големи длани. Мисля, че всичко трябва да е голямо по вас. Твърде голям сте за повечето кобили за езда. Ще изглеждат като понита с вас на гърба. Все пак един по-бърз кон би ви послужил добре. Голяма кобила за езда, с малко от дорнската пясъчна порода за издръжливост. — Посочи яслата срещу Гръм. — Кобила като нея.

Беше породиста, с бистри очи и дълга грива. Лейди Роан извади от ръкава си морков и я погали по главата, щом ѝ го подаде.

— Моркова, не пръстите — каза на кобилата, преди отново да се обърне към Дънк. — Наричам я Пламък, но можете да ѝ дадете каквото искате име. Наречете я Отплата, ако пожелаете.

Дънк беше онемял. Подпря се на патерицата и погледна кобилата с нови очи. Беше великолепа. По-добър кон от всичко, което бе имал старецът. Човек трябваше само да погледне дългите изваяни крака, за да разбере колко е бърза.

— Отгледах я за красота и бързина.

Той отново се обърна към Гръм.

— Не мога да я взема.

— Защо?

— Твърде хубава е за мен. Само я погледнете.

По лицето на Роан плъзна руменина. Тя стисна плитката си и я изви между пръстите си.

— Трябваше да се омъжа, знаеш това. Волята на баща ми... о, не бъди такъв глупак!

— Какво друго да бъда? Тъп съм като стена на замък и копеле отгоре на това.

— Вземи кобилата. Няма да те пусна да си заминеш без нещо, с което да ме помниш.

— Ще ви помня, милейди. Не се бойте за това.

— Вземи я!

Дънк сграбчи плитката ѝ и придърпа лицето ѝ към своето. Беше непохватно, с патерицата и разликата в ръста. Едва не падна, преди да доближи устни до нейните. Целуна я силно. Едната ѝ ръка го прегърна през врата, другата се притисна на гърба му. За миг той научи за целуването повече, отколкото знаеше от гледане. Но когато най-последно се отделиха един от друг, извади камата си.

— Знаем с какво искам да ви помня, милейди.

Ег го чакаше при портата, яхнал хубава дореста кобилка и хванал поводата на Майстер. Когато Дънк дойде на Гръм, момчето го погледна изненадано.

— Тя каза, че иска да ви даде нов кон, сир.

— Дори благородните дами не получават всичко, което искат — отвърна Дънк, щом подкараха по подвижния мост. — Не исках кон. — Водата в рова бе толкова висока, че заплашваше да прелее бреговете му. — Взех нещо друго, с което да я помня. Кичур от червената ѝ коса. — Бръкна под наметалото, извади плитката ѝ и се усмихна.

В желязната клетка на кръстопътя труповете все още седяха прегърнати. Изглеждаха самотни и окаяни. Дори мухите ги бяха изоставили, а също и враните. Само късове кожа и коса бе останала по костите.

Дънк спря и се намръщи. Глезенът го болеше от ездата, но все едно. Болката бе част от рицарството също като мечовете и щитовете.

— Накъде е юг? — попита той Ег. Трудно беше да се разбере при този дъжд, кал и сивото като гранитна стена небе.

— Натам е юг, сир. — Ег посочи. — А север е натам.

— Летен замък е на юг. Баща ти.

— Валът е на север.

Дънк го погледна.

— Дълга езда е до Вала.

— Имам нов кон, сир.

— Имаш. — Дънк се усмихна. — А защо искаш да видиш Вала?

— Ами, казват, че бил висок.

- [1] Кървавия гарван. — Б.пр. ↑
- [2] Студения ров. — Б.пр. ↑

ТАЙНСТВЕНИЯТ РИЦАР

Когато Дънк и Ег тръгнаха от Каменна септа, ръмеше лек летен дъжд.

Дънк яздеше стария си боен кон Гръм, а Ег го следваше на своенравния жребец за езда, който бе кръстил Дъжд, като водеше за повода Майстер. На гърба на мулето бяха натоварени доспехите на Дънк, книгите на Ег, постелките, палатката, дрехите, няколко самуна твърд солен хляб, половин манерка медовина и два меха вода. Старата размъкната широкопола сламена шапка на Ег пазеше главата на Майстер от дъжда. Момчето беше изрязало дупки за ушите на добичето. Новата сламена шапка на Ег бе на главата му. Като се изключат дупките за ушите, според Дънк между двете нямаше никаква разлика.

Щом приближиха градските врати, Ег рязко дръпна повода. Над портата на железен кол беше набита глава на предател. Изглеждаше отрязана неотдавна, плътта бе по-скоро розова, отколкото зелена, но гарваните вече бяха поработили върху нея. Устните и бузите бяха разкъсани и висяха на парцали; очите представляваха две кафяви дупки, от които бавно се стичаха червени сълзи, които се смесваха със засъхващата кръв. Челюстта беше увиснала, сякаш мъртвецът искаше да произнесе реч на минаващите отдолу през портата.

Дънк беше виждал подобни гледки и преди.

— Навремето като момче в Кралски чертог откраднах една глава направо от кола — каза той на Ег.

Всъщност Плъшока се беше покатерил да отмъкне главата, след като Рейф и Пудинга бяха казали, че няма да посмее. А после, когато цъфнаха стражите. Плъшока я беше хвърлил, а Дънк я бе уловил.

— Била е на някой разбунтувал се лорд или рицар разбойник. Или може би на обикновен убиец. Главата си е глава. Всички изглеждат еднакво след няколко дни на кола.

Той и тримата му приятели използваха онази глава, за да тормозят момичетата от Квартала на бълхите. Преследваха ги из

уличките и ги караха да я целунат, преди да ги пуснат. Главата получи доста целувки, доколкото си спомняше. В цял Кралски чертог нямаше момиче, което да тича по-бързо от Рейф. Все пак по-добре беше Ег да не чува тази част от историята. „Плъшока, Рейф и Пудинга. Три малки чудовища, а аз бях най-лошият от всички.“ Компанията запази главата, докато плътта не почерня напълно и не започна да се лющи. Вече не беше забавно да гонят момичетата с нея и една нощ се вмъкнаха в един дюкян за грънци и напъхаха останките в едно котле.

— Гарваните винаги започват с очите — каза той на Ег. — После бузите хлътват, плътта позеленява... — Той присви очи. — Чакай малко. Това лице ми е познато.

— Така е, сир — отвърна Ег. — Отпреди три дни. Главата е на онзи гърбав септон, който проповядваше срещу лорд Блъдрейвън.

Дънк си спомни. „Беше свят човек, посветен на Седемте, дори да проповядваше измяна.“

— Ръцете му са обагрени с кръвта на брат му и на малките му племенници — беше заявил гърбушкото на събралата се на пазарния площад тълпа. — Сянка дойде по негова заповед, за да удуши синовете на храбрия принц Валар в майчината им утроба. Къде е сега Младия принц? Къде е брат му, милият Матарис? Къде се дяна Добрият крал Дерон и безстрашният Белор Копиетрошача? Всички те отидоха в гроба, а той остана, тази бледа птица с кървав клюн, кацнала на рамото на крал Ерис и грачеща в ухото му. Печатът на преизподнята е на лицето му и в пустите му очи и той ни донесе суша, мор и убийства. Вдигнете се, казвам ви аз, и си спомнете за нашия истински крал оттатък водите. Има седем богове и седем кралства, и Черния дракон роди седем сина! Вдигнете се, милорди и милейди. Вдигнете се, храбри рицари и яки опълченци, и свалете Кървавия гарван, този противен магьосник, ако не искате децата ви и децата на вашите деца да бъдат прокълнати за вечни времена.

„Всяка дума беше измяна.“ Въпреки това Дънк бе потресен, че го вижда тук, с дупки на мястото на очите.

— Да, той е — рече Дънк. — Още една основателна причина да се махнем от този град.

Пришпори леко Гръм и двамата с Ег минаха през портите на Каменна септа, заслушани в тихия ромон на дъжда. „Колко очи има лорд Блъдрейвън? — се питаше в гатанката. — Хиляда, и още едно.“

Някои твърдяха, че Ръката на краля се е посветил на тъмните изкуства, с които можел да променя лицето си, да се превръща в еднооко куче и дори в мъгла. Говореше се, че глутници мършави сиви вълци преследвали враговете му, а гарвани шпионирали и шепнели тайни в ухото му. Много от тези истории бяха само приказки, в това нямаше съмнение, но пък и никой не се съмняваше, че Блъдрейвън има доносници навсякъде.

Беше му се случило да го види със собствените си очи веднъж в Кралски чертог. Кожата и косата на Бриндън Реките бяха бели като камък, а окото му — имаше само едно, тъй като другото му беше извадено от брат му Горчивата стомана на полето Червена трева — беше червено като кръв. На бузата и врата му имаше родилен белег с цвета на вино, откъдето беше дошло и името му.

Когато градът остана далеч зад тях, Дънк прочисти гърлото си.

— Лоша работа е това рязането на глави на септони. Та той само говореше. Думите са вятър.

— Някои думи са вятър, сир. Други са измяна. — Ег беше кльошав като клечка, целият ребра и лакти, но устата му определено работеше.

— Говориш като истински принц.

Ег прие това за обида, каквото си и беше.

— Може да е бил септон, но проповядваше лъжи, сир. Сушата не беше по вина на лорд Блъдрейвън, нито пък Големият пролетен мор.

— Може и да е така, но ако започнем да режем главите на всички глупци и лъжци, половината градове в Седемте кралства ще се опразнят.

Шест дни по-късно дъждът беше само спомен.

Дънк беше свалил туниката си, за да се наслади на топлината на слънцето по кожата си. Въздъхна, когато лъхна лек ветрец, прохладен, свеж и благоуханен като девичи дъх.

— Вода — заяви той. — Надушваш ли я? Езерото не може да е далеч.

— Надушвам единствено Майстер, сир. Направо вони. — Ег грубо дръпна поводата на мулето. Майстер беше спрял да пасе крайпътната трева, както правеше от време на време.

— Край езерото има стара странноприемница. — Дънк беше отсядал там веднъж, когато беше скуайър на стареца. — Сир Арлън каза, че правели чудесен кафяв ейл. Може да го опитаме, докато чакаме сала.

Ег го погледна с надежда.

— Да прокараме храната с него ли, сир?

— Каква храна?

— Парче печено? — предположи момчето. — Малко гъше, паница яхния? Каквото имат, сир.

За последен път бяха яли топла храна преди три дни. Оттогава караха на изпокапали плодове и старо солено говеждо, което бе твърдо като камък. „Няма да е зле да си напълним коремите с малко истинска храна, преди да продължим на север. До Вала има много път.“

— Можем също и да пренощуваме — добави Ег.

— Милорд желае ли пухен дюшек?

— И сламеникът ще ми свърши чудесна работа, сир — отвърна оскърбеният Ег.

— Нямаме пари за легла.

— Имаме двацет и пет петака, три звезди, един елен и онзи стар гранат, сир.

Дънк се почеса по ухото.

— Аз пък си мислех, че имаме два сребърника.

— Имахме, докато не купихте палатката. Сега ни остана само един.

— Няма да ни остане и той, ако започнем да спим по хановете. Да не искаш да делиш легло с някой скитник и да се събудиш въшлясал? — Дънк изсумтя. — Без мен. Имам си мои въшки, а те не обичат непознати. Ще спим под звездите.

— Звездите са хубаво нещо — съгласи се Ег, — но земята е твърда, сир, а и понякога не е лошо да имаш възглавница под главата.

— Възглавниците са за принцове.

Ег беше добър скуайър, за каквото можеше да мечтае всеки рицар, но доста често се държеше досуц като принц. „Не забравяй, че във вените на момчето тече драконова кръв.“ Във вените на самия Дънк течеше просешка кръв... или така му казваха в Квартала на бълхите, когато пропускаха да му обяснят, че със сигурност ще свърши на бесило.

— Може и да си позволим малко ейл и топла вечеря, но няма да пилея грешни пари за легло. Трябва да платим с нещо на лодкаря.

При предишното му прекосяване на езерото превозът им струваше само няколко петака, но това бе преди шест години, ако не и седем. Оттогава всичко беше поскъпнало.

— Е — каза Ег, — бихме могли да прекосим и с ботуша ми.

— Бихме могли, но няма да го направим — отвърна Дънк.

Използването на ботуша беше опасно. „Ще се разчуе. Винаги се разчува.“ Скуайърът му неслучайно беше с бръсната глава. Ег имаше тъмновиолетовите очи на Стара Валирия, а косата му блестеше като преплетени нишки от ковано злато и сребро. Да си пусне косата беше равносилно да си сложи брошка с триглав дракон. Времената във Вестерос бяха опасни и... ами, най-добре беше да не се поемат рискове.

— Още една дума за проклетия ботуш и така ще те перна по ухото, че ще *прелетиш* езерото.

— Предпочитам да го преплувам, сир. — Ег плуваше добре, за разлика от Дънк. Момчето се обърна в седлото. — Сир? Някой приближава по пътя зад нас. Чувате ли конете?

— Не съм глух. — Дънк виждаше и прахта от копитата. — Голяма група. Че и бърза на всичко отгоре.

— Мислите ли, че са разбойници, сир? — Ег се надигна в стремената, по-скоро възбуден, отколкото уплашен. Такова си беше момчето.

— Ако бяха разбойници, щяха да се движат по-тихо. Само лордовете вдигат толкова много шум. — Дънк хвана дръжката на меча, за да разхлаби острието в ножницата. — Въпреки това по-добре да се махнем от пътя и да ги пуснем да минат. Има лордове и лордове. Никога не е излишно да си малко предпазлив. Пътищата не са безопасни както по времето, когато на Железния трон седеше Добрия крал Дерон.

Скриха се зад близките драки. Дънк свали щита от рамото си и пъкна ръка в ремъците му. Щитът беше стар, висок и тежък, с формата на хвърчило, направен от борово дърво и обкован с желязо. Беше го купил в Каменна септа, за да смени предишния, който сир Лукас Инчфилд, Дългия Инч, беше направил на трески при двубоя им. Дънк не бе имал време да го изрисува с бряст и падаща звезда, така че щитът

още носеше герба на предишния си собственик — обесен човек, мрачен и сив, полюшващ се на въже под бесилка. Лично той не би си избрал подобен знак, но щитът му излезе евтино.

Първите конници се появиха мигове по-късно — две млади лордчета на бързи коне. Онзи на червено-кафявия носеше шлем от позлатена стомана с открито лице и три дълги пера — бяло, червено и златно. Същите пера красяха и гривата на коня му. Черният жребец до него беше в синьо и златно. Богатата му сбруя се димпеше на вятъра, когато прелетя покрай тях. Двамата ездаци препускаха един до друг, като викаха и се смееха, а дългите им наметала се развяваха зад тях.

Трети лорд ги следваше по-спокойно, начело на дълга колона. Отрядът се състоеше от двайсетина души — коняри, готвачи и слуги, чиято задача бе да се грижат за тримата рицари; имаше също и войници и конни стрелци с арбалети, както и десетина коли, натоварени с доспехи, палатки и провизии. На седлото на лорда беше окачен щит, на който бяха изобразени три черни замъка на тъмнооранжево поле.

Дънк познаваше този герб, но откъде? Лордът, който го носеше, беше по-възрастен, кисел и мрачен, с късо подстригана прошарена брада. „Може да е бил на Ашфордски лъг — помисли си Дънк. — Или пък да сме служили в замъка му, когато бях скуайър на сир Арлън.“ Старият странстващ рицар беше служил в толкова много кули и замъци, че Дънк не можеше да си спомни и половината.

Лордът рязко дръпна юздите и се намръщи към драките.

— Вие там, в храстите. Излезте.

Зад него двама стрелци заредиха арбалетите си. Останалите продължиха по пътя си.

Дънк излезе от високата трева с щита, положил дясната си ръка върху дръжката на дългия меч. Лицето му се беше превърнало в червеникавокафява маска от пътния прахоляк и беше гол до кръста. Знаеше, че представлява доста мърлява гледка, но като че ли размерите му накараха другите да се сепнат.

— Не искаме неприятности, милорд. Само двама сме, аз и моят скуайър. — И направи знак на Ег да се покаже.

— Скуайър? Да не би да твърдиш, че си рицар?

Дънк не харесваше начина, по който го гледаше мъжът. „Тези очи могат да одерат човек.“ Реши, че е по-благоразумно да махне ръката си

от дръжката на меча.

— Аз съм странстващ рицар и търся на кого да служа.

— Това съм го чувал от всеки рицар разбойник, когото съм окачил на бесилото. Това нещо в ръката ти може да се окаже пророческо, сир... ако наистина си *сир*. Бесило и увиснал на него мъж. Това ли е гербът ти?

— Не, милорд. Трябва да сменя рисунката върху щита.

— Защо? Да не си го ограбил от нечий труп?

— Купих го. — „Тези замъци, черно върху оранжево... къде съм ги виждал?“ — Не съм грабител.

Очите на лорда бяха като люспи кремък.

— Откъде си се сдобил с този белег на бузата? От бич ли е?

— От кама. Макар че лицето ми не е ваша грижа, милорд.

Междувременно двамата млади рицари се върнаха в тръс да видят какво е забавило отряда.

— Защо се бавиш, Горми? — обади се ездачът на черния жребец, млад и строен мъж с красиво гладко избръснато лице и фини черти. Черната му лъскава коса се спускаше до яката му. Жакетът му бе от тъмносиня коприна, обшит с златен сатен. На гърдите си имаше назъбен кръст, бродиран със златна нишка, със златна цигулка в първия и третия квадрант и златен меч във втория и четвъртия. Очите му бяха сини като жакета и проблясваха весело. — Алин се разтревожи да не си паднал от коня. Доста добро извинение, ако питаш мен — тъкмо щях да го оставя да ми диша прахта.

— Кой са тези двама разбойници? — попита другарят му.

Ег настръхна от обидата.

— Нямайте право да ни наричате така, милорди. Когато видяхме пушилката ви, си помислихме, че *вие* може да сте разбойници, и това бе единствената причина да се скрием. Това е сир Дънкан Високия, а аз съм неговият скуайър.

Лордчетата му обърнаха толкова внимание, колкото биха обърнали и на крякане на жаба.

— Мисля, че това е най-големият селяндур, когото съм виждал — заяви рицарят с трите пера. Имаше топчесто лице и къдрава коса с цвета на тъмен мед. — Седем стъпки и нито пръст по-малко, обзалагам се. Как само ще издрънчи, когато падне.

Дънк усети как бузите му пламват. „Ще изгубиш облога“ — помисли си той. При последното му измерване братът на Ег Емон го изкара висок седем стъпки без един пръст.

— Това бойният ти кон ли е, сир Гигант? — поинтересува се пернатото лордче. — Мисля, че можем да го нарежем за месо.

— Лорд Алин често забравя добрите маниери — каза чернокосият рицар. — Моля да простите невъзпитаните му думи, сир. Алин, поискай извинение от сир Дънкан.

— Щом трябва. Ще ми простите ли, сир? — И без да чака отговор, обърна коня си и препусна в тръс по пътя.

Другият се задържа.

— На сватбата ли отивате, сир?

В тона му имаше нещо, от което на Дънк му се прииска да му оскубе перчема, но се сдържа и отговори:

— Отиваме на сала, милорд.

— Също като нас... но единствените лордове тук са Горми и онзи развейпрах Алин Кокшоу, който току-що ни остави. Аз съм странстващ рицар като вас. Сир Джон Цигуларя, така ми викат.

Името определено подходеше, но Дънк никога не беше виждал така великолепно натруфен и въоръжен странстващ рицар, при това на такъв добър кон. „Рицарят на златния плет“ — помисли си.

— Вече знаете името ми. Скуайърът ми се казва Ег.

— Радвам се да се запознаем, сир. Хайде, елате с нас до Бели стени и счупете няколко пики, за да помогнете на лорд Бътъруел^[1] да отпразнува поредната си сватба. Обзалагам се, че можете да се представите доста добре.

Дънк не беше участвал в турнири от Ашфордски лъг насам. „Ако спечеля няколко откупа, ще ядем добре по пътя на север“ — помисли си, но точно тогава лордът с трите замъка на щита се намеси:

— Сир Дънкан трябва да продължи по пътя си, също като нас.

Лорд Цигуларя не обърна никакво внимание на по-възрастния благородник.

— С удоволствие бих кръстосал меч с вас, сир. Излизал съм срещу мъже от всякакви земи и раси, но никога срещу мъж с вашите размери. И баща ви ли беше толкова едър?

— Не познавам баща си, сир.

— Натъжен съм да го чуя. Моят собствен ми бе отнет твърде рано. — Цигуларя се обърна към лорда с трите замъка. — Трябва да помолим сир Дънкан да се присъедини към веселата ни компания.

— Не се нуждаем от такива като него.

Дънк не знаеше какво да каже. Безпаричните странстващи рицари рядко биваха канени да яздят с лордове от потекло. „Сигурно имам по-общо със слугите им.“ Ако се съдеше по дължината на колоната, лорд Кокшоу и Цигуларя бяха взели със себе си коняри, които да се грижат за конете им, а също и готвачи, които да ги хранят. Дънк имаше само Ег.

— Такива като него? — Цигуларя се разсмя. — И какви поточно? Едри? Виж само *размерите* му. Трябват ни силни мъже. Младите мечове струват повече от старите имена, както казват.

— Глупаците го казват. Не знаеш нищо за този човек. Може като едното нищо да е разбойник или някой от шпионите на Блъдрейвън.

— Не съм ничий шпионин — обади се Дънк. — И милорд няма право да говори за мен, сякаш съм глух, мъртъв или някъде долу в Дорн.

Кремъчните очи се насочиха към него.

— Долу в Дорн би било добро място за вас, сир. Имате разрешението ми да поемете натам.

— Не му обръщайте внимание — каза Цигуларя. — Той е киснатата дърта душа и подозира всички. Горми, имам добро предчувствие за този приятел. Сир Дънкан, ще дойдете ли с нас в Бели стени?

— Милорд, аз... — Как можеше да дели лагер с хора като тези? Слугите им щяха да им вдигнат шатрите, конярите им да се грижат за конете, готвачите да им поднасят скопени петли или печено телешко, а Дънк и Ег щяха да дъвчат корави парчета солено говеждо. — Не мога.

— Виждате ли — каза лордът със замъците. — Човекът си знае мястото, а то не е сред нас. — И обърна коня си към пътя. — Лорд Кокшоу вече сигурно е на половин левга пред нас.

— Май ще трябва отново да го догонвам. — Цигуларя се усмихна извинително на Дънк. — Може би ще се срещнем отново някой ден. Надявам се. С удоволствие бих изпробвал пиката си срещу вас.

Дънк не знаеше как да отговори на това.

— Успех на турнира, сър — смотолеви най-сетне, но междувременно сир Джон вече бе обърнал коня си да догони колоната.

По-старият лорд потегли след него. Дънк изпита облекчение, че му вижда гърба. Не му харесваха нито очите от кремък, нито високомерието на лорд Алин. Цигуларя беше достатъчно учтив, но и в него имаше нещо странно.

— Две цигулки и два меча, с назъбен кръст — каза той на Ег, докато двамата гледаха пушилката. — Кой дом е това?

— Никой, сир. Никога не съм виждал подобен герб в списъците.

„Може пък наистина да е странстващ рицар.“ Дънк беше измислил собствения си герб на Ашфордски лъг, когато една кукловодка, Тансел Много високата, го попита какво иска да нарисува на щита му.

— По-старият лорд не беше ли някакъв роднина на Фрей? — Фрей имаха замъци на щитовете си, а и земите им бяха наблизко.

Ег завъртя очи.

— Гербът на Фрей е две сини кули с мост между тях, на сиво поле. А този имаше три замъка, черни на оранжев фон, сир. Да видяхте някъде мост?

— Не. — „Прави го, за да ме дразни.“ — И ако ми завъртиш очи още един път, ще ти шибна такъв през ухото, че ще се обърнат навътре в главата ти.

Ег се засрами.

— Не исках...

— Няма значение какво си искал. Просто ми кажи кой беше.

— Лорд Гормън Пийк, господар на Звездно копие.

— Това е долу в Предела, нали? Наистина ли има три замъка?

— Само на щита, сир. Домът Пийк навремето наистина с имал три замъка, но е изгубил два от тях.

— Как можеш да изгубиш два замъка?

— Като се сражаваш на страната на Черния дракон, сир.

— О. — Дънк се почувства като пълен глупак. „За пореден път.“

В продължение на двеста години Вестерос се управляваше от потомците на Егон Завоевателя и сестрите му, които бяха обединили Седемте кралства в едно и бяха изковали Железния трон. На кралските им знамена беше изрисуван триглавият дракон на дома Таргариен, червен на черен фон. Преди шестнайсет години едно копеле на крал

Егон Четвърти на име Демън Блекфир беше вдигнал бунт срещу законно родения си брат. Демън също беше използвал триглавия дракон на знамената си, но беше обърнал цветовете, както често правеха копелетата. Бунтът му бе приключил на полето Червена трева, където Демън и синовете му близнаци бяха загинали под дъжда от стрели на лорд Блъдрейвън. Оцелелите бунтовници, които се бяха разкаjali, бяха помилвани, но мнозина бяха изгубили земи, титли и злато. Всички бяха пратили зложници като гаранция за верността си в бъдеще.

„Три замъка, черни върху оранжево.“

— Сега си спомням. Сир Арлън не обичаше да говори за Червена трева, но веднъж беше прекалил с чашките и ми разказа как е умрял синът на сестра му. — Почти чуваше гласа на стареца и долавяше миризмата на вино в дъха му. — Роджър от Пенитрий, така беше името му. Главата му била премазана от боздуган, размахван от лорд с три замъка на щита.

„Лорд Гормън Пийк. Старецът така и не бе научил името му. Или не е искал да го научава.“ Междуременно лорд Пийк, Джон Цигуларя и отрядът им се виждаха като червено облаче в далечината. „Било е преди шестнайсет години. Претендентът е мъртъв, а последователите му са или в изгнание, или им е простено. Както и да е, това няма нищо общо с мен.“

Известно време яздеха мълчаливо, заслушани в жалните крясъци на птиците. След около половин левга Дънк прочисти гърлото си.

— Бътруел значи. Земите му наблизо ли са?

— От другата страна на езерото, сир. Лорд Бътруел бил ковчезник, когато крал Егон седял на Железния трон. Крал Дерон го направил своя Ръка, но не задълго. Гербът му е в зелено, бяло и жълто, сир.

Ег определено обичаше да демонстрира познанията си по хералдика.

— Приятел ли е на баща ти?

Ег направи физиономия.

— Баща ми никога не го е харесвал. По време на Бунта вторият син на лорд Бътруел се сражавал за претендента, а първородният му — за краля. Така е било сигурно, че ще се окаже на страната на победителя. Самият лорд Бътруел не се сражавал за никого.

— Някои биха нарекли подобен ход благоразумен.

— Баща ми го нарича малодушен.

„Точно така би го нарекъл.“ Принц Мекар беше корав човек, горд и пълен с презрение.

— Трябва да минем покрай Бели стени, за да стигнем Кралския път. Защо пък да не напълним търбусите? — Само при мисълта за това стомахът му изръмжа. — Може пък някой от поканените на сватбата да се нуждае от ескорт до имението си.

— Нали казахте, че пътуваме на север.

— Валът е на мястото си от осем хиляди години. Ще издържи още малко. Дотам има хиляда левги, а малко сребро в кесията няма да ни се отрази зле.

Дънк си представи как е яхнал Гръм и поваля дъртия лорд с киселата физиономия и трите замъка на щита. Би било чудно. „Победите скуайърът на стария сир Арлън. Това бих му казал, когато дойде да си откупи оръжията и доспехите. Момчето, което замести момчето, което си убил.“ Старецът би харесал подобно нещо.

— Да не би да мислите да се включите в турнира, сир?

— Може би е дошло времето.

— Не е, сир.

— Може би е дошло времето да те перна през ухото. — „Трябват ми само две победи. Ако прибера два откупа и платя само един, цяла година ще ядем като крале.“ — Ако има меле, може да участвам.

Размерите и силата на Дънк биха му послужили по-добре в меле, отколкото в конен сблъсък.

— Обикновено на сватби няма меле, сир.

— Но пък обикновено на сватби има пиршество. Чака ни дълъг път. Защо поне този път не потеглим с пълни търбуси?

Когато видяха езерото, слънцето вече се бе спуснало ниско.

Водите проблясваха в червено и златно, ярки като лист кована мед. Щом зърнаха куличките на странноприемницата над върбите, Дънк отново навлече вмирисаната на пот туника и се наведе да наплиска лицето си с вода. Изми прахта, доколкото можеше, и прокара мокри пръсти през гъстата си, изрусяла от слънцето коса. Нямаше

какво да направи за размерите си или за белега на бузата, но искаше да изглежда поне малко по-различен от някакъв див рицар разбойник.

Ханът се оказа по-голям, отколкото очакваше — разпъзляла се сива дървена постройка с кули, наполовина построена върху стълбове над водата. Път от грубо изрязани дъски минаваше по калния речен бряг до кея на сала, но не се виждаше нито сал, нито лодкари. От другата страна на пътя се издигаше конюшня със сламен покрив. Дворът бе ограден от каменна стена, но портата беше отворена. Вътре имаше кладенец и корито за водопой.

— Погрижи се за животните — каза Дънк на Ег. — Само гледай да не пият много. Ще ида да потърся храна.

Откри ханджийката да мете стълбите.

— За сала ли сте дошли? — попита тя. — Закъсняхте. Слънцето залязва, а Нед не обича да пресича нощем, освен ако не е пълнолуние. Ще се върне рано сутринта.

— Знаеш ли колко взима за превоз?

— По три петака на човек и по десет на кон.

— Имаме два коня и едно муле.

— И за мулето толкова.

Дънк засмята наум и получи трийсет и шест — повече, отколкото се беше надявал да похарчат.

— При предишното ми минаване оттук беше само два петака и шест за конете.

— Оплаквай се на Нед, не на мен. Ако търсиш легло, нямам. Лорд Шони и лорд Костейн дойдоха със свитите си. Пълно е до пръсване.

— Лорд Пийк също ли е тук? — „Той е убил скуайъра на сир Арлън.“ — Пътува с лорд Кокшоу и Джон Цигуларя.

— Нед ги взе на последния курс. — Ханджийката изгледа Дънк от глава до пети. — Да не би да сте от тяхната група?

— Не, просто се срещнахме по пътя. — От прозорците на хана се носеше приятна миризма, от която устата му се напълни със слюнка. — Бихме искали малко от печеното, стига да не е прекалено скъпо.

— Глиган — обясни ханджийката. — Добре опечен, с лук, гъби и пюре от ряпа.

— Може и без ряпата. Ще се задоволим с няколко парчета от глигана и по халба кафяв ейл. Колко ще искаш за това? И дали ще се

намери място в конюшната, където да пренощуваме?

Това беше грешка.

— Конюшната е за конете. Затова се нарича конюшня. Ти си голям като кон, вярно е, но виждам само един чифт крака. — Тя го замете с метлата, за да го пропъди. — Не мога да изхраня всичките Седем кралства. Глиганът е за гостите ми. Също и ейлът. Няма да допусна лордовете да кажат, че ми е свършила храната или пиенето, преди да са се натъпкали. Риба в езерото колкото щещ, а долу при пъновете са се разположили някакви типове. Странстващи рицари, ако човек вярва на думите им. — От тона й не беше ясно дали самата тя вярва, или не. — Може да имат излишна храна. Аз нямам. А сега се махай, че ме чака работа.

Вратата се затръшна категорично зад нея, преди Дънк да се сети да я попита къде точно са въпросните пънове.

Намери Ег да седи на коритото за водопой. Беше потопил крака във водата и си вееше с голямата си опърпана шапка.

— Прасе ли пекат, сир? Мирише ми на свинско.

— Глиган — мрачно го поправи Дънк. — Но на кого му е притрябвал печен глиган, щом имаме хубаво осолено говеждо?

Ег направи кисела физиономия.

— Може ли вместо това да изям ботушите си, сир? Ще си направя нов чифт от соленото говеждо. По-здраво е.

— Не може — отсече Дънк, като се мъчеше да сдържи усмивката си. — Ботушите не са за ядене. Още една дума и ще ядеш юмука ми. Извади си краката от коритото. — Намери шлема си на мулето и го подхвърли към Ег. — Гребни вода от кладенеца и накисни месото. — Ако не се киснеше достатъчно дълго, соленото говеждо спокойно можеше да ти счупи зъбите. Беше по-вкусно, ако се накисне в ейл, но и водата щеше да свърши работа. — Само да не загребеш от коритото, че не искам да научавам какъв вкус имат краката ти.

— Краката ми може да оправят вкуса на говеждото, сир — каза Ег и размърда пръсти. Но все пак направи така, както му бе наредено.

Лесно откриха странстващите рицари. Ег забеляза трептящия им огън в гората край езерото. Тръгнаха натам, като водеха животните след себе си. Момчето носеше шлема на Дънк под мишница и водата

се плискаше на всяка крачка. Слънцето вече бе само червен спомен на западния хоризонт. Не след дълго дърветата свършиха и двамата се озоваха на място, някога сигурно било горичка на старите богове. Само пръстен от бели пънове и бледи като кости корени бележеха къде са се издигали язовите дървета по времето, когато горските чеда са владеели Вестерос.

Сред пъновете откриха двама мъже, които клечаха до огън и си подаваха мях вино. Конете им пасяха тревата от другата страна на горичката; двамата бяха събрали оръжията и доспехите си на спретнати купчинки. Много по-млад мъж седеше отделно от двамата, облегнат на един кестен.

— Добра среща, господа — с приповдигнат тон подвижна Дънк. Не беше разумно да изненадваш въоръжени мъже. — Аз съм сир Дънкан Високия. Момчето е Ег. Можем ли да приседнем до огъня ви?

Як мъж на средна възраст стана да ги посрещне. Беше облечен в пищни дрипи, а лицето му беше обрамчено от пищни рижави бакенбарди.

— Добра среща, сир Дънкан. Висок сте... и сте добре дошъл, също като момъка. Ег? Що за име е това, да прощавате?

— Прякор, сир. — Ег много добре знаеше, че не бива да издава, че името му е съкратено от Егон. Особено пред мъже, които не познава. — Понеже главата ми е гладка като яйце.

— Аха. А какво е станало с косата ти?

„Червеи по корените — помисли си Дънк. — Кажи му, че имаш червеи по корените, момче.“ Това беше най-безопасната версия, която казваха най-често... макар че понякога Ег решаваше да изиграе поредния си детински номер.

— Обръснах си главата, сир. И смятам да я бръсна, докато не спечеля шпорите си.

— Благороден обет. Аз съм сир Кайл, Котака от Мъгливо тресавище. Под онзи кестен седи сир Глендън... Кълбото. А това тук е добрият сир Мейnard Слива.

Ег наостри уши, когато чу името.

— Слива... да не би случайно да сте роднина на лорд Визерис Слива, сир?

— Далечен — призна сир Мейnard. Беше висок и слаб, с прегърбени рамене и дълга права коса с цвят на лен. — Макар да се

съмнявам, че негово благородие би го признал. Човек може да каже, че той е от сладките сливи, докато аз съм по-скоро кисела джанка. — Наметалото на Слива беше червено-лилаво все едно да подхожда на името му, макар и с изръфани краища и доста избеляло. Брошка с лунен камък колкото кокоше яйце придържаше плаща към рамото му. Иначе беше облечен в груба сиво-кафява дреха и мърлява кафява кожа.

— Имаме солено говеждо — каза Дънк.

— А сир Мейнард има торба ябълки — каза Кайл Котака. — Аз пък имам мариновани яйца и лук. Можем да си спретнем истински пир! Настанявайте се, сир. Имаме чудесни пънове, от които да си изберете. Ще останем тук до късно сутринта, стига да не греша в сметките си. Има само един сал, а и той не е достатъчно голям, за да побере всички ни. Лордовете и опашките им трябва да минат първи.

— Помогни ми с конете — каза Дънк на Ег и двамата заедно разседлаха Гръм, Дъжд и Майстер.

Едва след като нахраниха, напоиха и спънаха животните. Дънк прие предложения му мях вино.

— Дори киселото вино е по-добро от никакво — заяви Кайл Котака. — Ще прием най-доброто в Бели стени. Разправят, че лорд Бътъруел имал най-доброто вино северно от Арбор. Навремето бил Ръка на краля, също като бащата на баща му преди него. Казват също, че освен много богат бил и благочестив.

— Цялото му богатство е от крави — каза Мейнард Слива. — Трябвало е да сложи на герба си напрацяло виме. На тези Бътъруел сигурно им тече мляко във вените, а и Фрей не са по-добри. Това ще е сватба на крадци на добитък със събирачи на такси. Събрала се една кесия пари с друга. Когато Черния дракон въстана, този кравешки лорд изпрати единия си син при Демън, а другия при Дерон, за да е сигурно, че Бътъруел ще са на страната на победителя. И двамата загинаха на Червена трева, а най-малкият умря през пролетта. Затова се жени отново. Ако новата му жена не му роди син, името Бътъруел ще умре с него.

— Както и би трябвало. — Сир Глендън Кълбото прокара още веднъж бруса по меча си. — Воинът мрази малодушните.

Презрителният му тон накара Дънк да се вгледа по-внимателно в младия мъж. Дрехите на сир Глендън бяха от добър плат, но силно износени, не си пасваха и сякаш преди това бяха принадлежали на

друг. Изпод железния му полушлем стърчаха кичури тъмнокафява коса. Самият момък бе нисък и набит, с малки близко разположени очи, яки рамене и мускулести ръце. Веждите му бяха рунтави като гъсеници след дъждовна пролет, носът му приличаше на луковица, брадичката бе вирната заядливо. И беше млад. „Някъде на шестнайсет може би. В краен случай осемнайсет.“ Дънк щеше да го вземе за скуайър, ако сир Кайл не го бе представител като *сир*. Вместо бакенбарди момъкът имаше пъпки.

— Откога си рицар? — попита го Дънк.

— От достатъчно време. Ще стане половин година по новолуние. Бях посветен от сир Морган Дънстейбъл в Речен пад, имаше две дузини свидетели, но се готвя за рицарство, откакто съм роден. Яздех още преди да се науча да ходя и избих зъб на един възрастен преди да изгубя първия си млечен. Смятам да си създам име в Бели стени и да спечеля драконовото яйце.

— Драконово яйце ли? Това ли е наградата за победителя? Наистина ли?

Последният дракон беше умрял преди половин столетие. Сир Арлън обаче видял няколко от яйцата му. „Бяха твърди като камък, но прекрасни на вид“, така бе казал старецът.

— Откъде лорд Бътъруел се е сдобил с драконово яйце?

— Крал Егон го подарил на бащата на баща му, след като пренощувал в стария му замък — каза сир Мейнард Слива.

— Това награда за някаква доблестна постъпка ли е било? — попита Дънк.

Сир Кайл се изкиска.

— Някои могат да го нарекат и така. Говори се, че когато негово величество му гостувал, старият лорд Бътъруел имал три млади девствени дъщери. На сутринта и трите имали кралски копелета в коремите. Доста здрав нощен труд е паднал.

Дънк беше чувал подобни приказки и преди. Разправяха, че Егон Недостойния бил преспал с половината девици в кралството и повечето му родили копелета. Даже нещо по-лошо, старият крал ги признал всичките на смъртното си ложе — онези от простолудието, родените от кръчмарски слугинчета, курви и пастирки, както и Великите копелета, чиито майки били с благородническо потекло.

— Ако и половината от тези истории са верни, всички би трябвало да сме копелета на стария крал Егон.

— А кой може да каже, че не сме? — обади се сир Мейнард.

— Трябва да дойдете с нас в Бели стени, сир Дънкан — взе да го увещава сир Кайл. — Размерите ви със сигурност ще привлекат вниманието на някое лордче. Можете да си намерите хубава работа там. За себе си знам, че ще намеря. На сватбата ще е Джофри Касуел, лордът на Битърбридж. Когато беше тригодишен, аз му направих първия му меч. Издялах го от бор, да приляга на ръката му. В зелените ми години моят меч беше заклет на баща му.

— И той ли беше издялан от бор? — поинтересува се сир Мейнард.

Кайл Котака бе така великодушен да се разсмее.

— Беше си от добра стомана, уверявам ви. Бих се радвал да го развъртя отново в служба на кентавъра. Сир Дънкан, дори да не участвате в турнира, елате поне за сватбения пир. Ще има певци и музиканти, жонгльори и акробати, а също и трупа джуджета комици.

Дънк се намръщи.

— Двамата с Ег ни чака дълъг път. Тръгнали сме на север към Зимен хребет. Лорд Берон Старк събира мечове да прогони веднъж завинаги кракените от бреговете си.

— За мен там горе е прекалено студено — заяви сир Мейнард. — Ако ви се убиват кракени, тръгнете на запад. Ланистъррови строят кораби, за да ударят железните мъже на собствените им острови. Така може да се сложи край на Дагон Грейджой. Няма смисъл да се биеш с него на суша, той просто се изнизва обратно в морето. Трябва да го биеш на вода.

В думите му имаше истина, но перспективата да се сражава срещу железните мъже в морето определено не допадаше на Дънк. Имаше подобен опит на борда на „Бялата лейди“, по пътя от Дорн до Староград, когато беше облякъл доспехите си, за да помогне на екипажа да отблъсне някакви пирати. Битката бе отчаяна и кървава и веднъж едва не падна в морето. Това щеше да означава край за него.

— Тронът трябва да се поучи от Старките и Ланистърите — заяви сир Кайл Котака. — Те поне се сражават. А какво правят Таргариените? Крал Ерис се крие сред книгите си, принц Регал

танцува гол из залите на Червен замък, а принц Мекар се е оттеглил в Летен замък.

Ег разръчка огъня с пръчка и в нощта полетяха искри. Дънк беше доволен, че момчето игнорира споменаването на името на баща му. „Може би най-сетне се е научил да си държи езика зад зъбите.“

— Аз лично обвинявам Блъдрейвън — продължи сир Кайл. — Той е Ръката на краля, а не прави нищо, докато кракените сеят огън и ужас из Западното море.

Сир Мейнард сви рамене.

— Окото му е приковано към Тирош, където е заточен Горчивата стомана и крои заговори със синовете на Демън Блекфир. Затова държи кралските кораби в готовност, ако онези решат да пресекат морето.

— Може и така да е — рече сир Кайл. — Но мнозина биха посрещнали с радост връщането на Горчивата стомана. Блъдрейвън е в основата на бедите ни. Като бял червей в сърцето на кралството е.

Дънк си спомни гърбавия септон от Каменна септа и се намръщи.

— Подобни думи могат да струват главата на човек. Някой може да ви набеди в измяна.

— Че как може истината да е измяна? — попита Кайл Котака. — По времето на крал Дерон човек можеше спокойно да каже каквото му е на ума, а сега? — Той изсумтя презрително. — Блъдрейвън постави крал Ерис на Железния трон, но задълго ли? Ерис е слаб и когато умре, ще пламне кървава война между лорд Реките и принц Мекар за короната, Ръката срещу наследника.

— Забравяте принц Регал, приятелю — с мек тон възрази сир Мейнард. — Той е следващият по линията след Ерис, а не Мекар. И децата му след него.

— Регал е слабоумен. Не му желая нищо лошо, но направо го пиши умрял, както и близнаците му, макар че дали ще умрат от боздугана на Мекар, или от заклинанията на Блъдрейвън...

„Богове, спасете ни“ — помисли си Дънк, когато Ег заговори с висок и писклив глас:

— Принц Мекар е *брат* на принц Регал. Обича го. Никога не би наранил него или близките му.

— Млъкни, момче — изръмжа Дънк. — Тези рицари не искат мнението ти.

— Мога да говоря, ако поискам.

— Не — срязва го Дънк. — Не можеш. — „Тази твоя уста ще те затрие един ден. А най-вероятно и мен покрай теб.“ — Мисля, че соленото говеждо се е накиснало достатъчно. Отрежи по едно парче за всичките ни приятели. И по-живо.

Ег се изчерви и за половин удар на сърцето Дънк се уплаши, че момчето може да му отвърне. Вместо това Ег се начумери; вътрешно кипеше така, както може да кипи само единайсетгодишно момче.

— Слушам, сир — каза той и бръкна в шлема на Дънк. Бръснатата му глава лъщеше в червено на светлината на огъня, докато раздаваше соленото говеждо.

Дънк взе своето парче и започна да се бори с него. Кисненето беше превърнало месото от камък в твърда кожа, нищо повече. Засмука края му, като усещаше вкуса на солта и се мъчеше да не мисли за печения глиган в хана, който цвъртеше на огъня и от него капеше мазнина.

С напредването на вечерта от езерото се появиха мухи и хапещи гадини. Мухите предпочетоха да тормозят конете, но хапещите гадини си падаха по вкуса на човешка плът. Единственият начин да се спасиш от тях беше да стоиш близо до огъня и да се надишаш с пушек. „Или се опечи, или ще те изядат — мрачно си помисли Дънк. — Такъв е изборът на бедняка.“ Почеса ръцете си и се присламчи до огъня.

Мехът отново започна да обикаля. Виното беше кисело и силно. Дънк отпи голяма глътка и го предаде нататък, а Котака от Мъгливо тресавище заговори за това как спасил живота на лорд Битърбридж^[2] по време на бунта на Блекфир.

— Когато знаменосецът на лорд Армонд падна, скочих от коня, заобиколен от всички страни от предатели...

— Сир — прекъсна го Глендън Кълбото, — кои са били тези *предатели*?

— Искан да кажа, хората на Блекфир.

Светлината на огъня се отрази в стоманата в ръката на сър Глендън. Пъпките на лицето му пламнаха като отворени рани, всяка негова жила беше обтегната като тетивата на арбалет.

— Баща ми се сражаваше за Черния дракон.

„Пак това“ — изсумтя наум Дънк. Червено или черно? Подобен въпрос не биваше да се задава. Винаги водеше до неприятности.

— Сигурен съм, че сир Кайл не е искал да обиди баща ви.

— В никакъв случай — съгласи се сир Кайл. — Това е стара история, за Червения дракон и за Черния. Няма смисъл да се бием заради нея сега, момко. Тук всички сме братя по пътя.

Сир Глендън като че ли преценяваше думите на Котака, за да види дали не му се присмиват.

— Демън Блекфир не е бил предател. Старият крал е дал меч на него. Той е видял достойнствата му, макар да се е родил копеле. Че защо иначе ще даде Черен пламък на него вместо на Дерон? Искал е той да получи кралството. Демън е бил по-добрият.

Всички се смълчаха. Дънк чуваше тихото пукане на дървата в огъня. Усети как гадините запълзяха по врата му. Плесна ги, като наблюдаваше Ег и мислено му заповядваше да стои мирен.

— Бях момче, когато са се сражавали на Червена трева — каза той, когато реши, че никой друг няма да се обади. — Но бях скуайър на рицар, който се е бил за Червения дракон, а по-късно служих на друг, който е поддържал Черния. И от двете страни е имало храбри мъже.

— Храбри мъже — малко вяло повтори Кайл Котака.

— Герои. — Глендън Кълбото обърна щита си, така че всички да видят изрисувания върху него герб — огнено кълбо в червено и оранжево, носещо се през черно като нощта поле. — Аз нося кръвта на герой.

— Ти си син на *Огненото кълбо* — обади се Ег. — На Метеора.

Сир Глендън се усмихна за първи път, откакто беше с тях.

Сир Кайл Котака се вгледа внимателно в младежа.

— Как е възможно? На колко си години? Куентин Кълбото умря...

— ... преди да се родя — довърши вместо него сир Глендън. — Но отново живее чрез мен. — С рязко движение той прибра меч си в ножницата. — Ще видите всички в Бели стени, когато спечеля драконовото яйце.

На следващия ден пророчеството на сир Кайл се изпълни. Салът на Нед не беше достатъчно голям, за да побере всички желаещи да

преминат езерото, така че лордовете Костейн и Шони трябваше да минат първи с антуражите си. Прехвърлянето им отне няколко курса, всеки от които продължи повече от час. Трябваше да се преодоляват плитчини, да се приготвят коне и каруци, да се натоварят на сала и после да бъдат разтоварени от другата страна. Двамата лордове забавиха нещата още повече, когато започнаха да се надвикват кой да мине пръв. Шони беше по-възрастният, а Костейн смяташе, че е от по-добро потекло.

На Дънк не му оставаше друго освен да чака и да умира от жегата.

— Можехме да минем първи, ако ми бяхте позволили да използвам ботуша си — каза Ег.

— Можехме, но няма — отвърна Дънк. — Лорд Костейн и лорд Шони бяха преди нас. Освен това те са лордове.

Ег направи физиономия.

— Бунтовни лордове.

Дънк го погледна намръщено.

— Какво искаш да кажеш?

— Те са били на страната на Черния дракон. Добре де, лорд Шони и бащата на лорд Костейн. Двамата с Емон разигравахме битката на зелената маса на майстер Мелакин с оцветени войници и малки знаменца. Гербът на Костейн е сребърен бокал на черен фон и черна роза на златен. Това знаме беше отляво на войската на Демън. Шони е бил с Горчивата стомана отдясно и едва не умрял от раните си.

— Стара мъртва история. Сега те са тук, нали така? Значи са подгънали коляно и крал Дерон ги е помилвал.

— Да, но...

Дънк стисна устните на момчето с два пръста.

— Дръж си езика зад зъбите.

Ег си задържа езика зад зъбите.

Веднага щом последният курс с хората на Шони потегли, на кея се появиха лорд и лейди Смолууд^[3] с антуража си, така че трябваше отново да чакат.

Ясно си личеше, че приятелството между странстващите рицари не бе преживяло нощта. Сир Глендън стоеше настрани, раздразнен и намусен. Кайл Котака прецени, че ще успеят да се натоварят чак по пладне, така че се отдели от останалите и се опита да спечели

благоволенияето на лорд Смолууд, когото познаваше бегло. Сир Мейнард пък разменяше клюки с ханджийката.

— Стой настрана от него — каза Дънк на Ег. Нещо в Слива го безпокоеше. — Може да е рицар разбойник, кой знае.

Предупреждението като че ли само направи сир Мейнард по-интересен в очите на Ег.

— Никога не съм виждал рицар разбойник. Мислите ли, че ще се опита да открадне драконовото яйце?

— Сигурен съм, че лорд Бътъруел го охранява добре. — Дънк почеса ухапванията по врата си. — Мислиш ли, че ще го покажат по време на пира? Бих искал да го видя.

— Бих ви показал моето, сир, но то е в Летен замък.

— Твоето? Твоето драконово яйце? — Дънк погледна намръщено момчето, като се питаше дали не го поднася. — Откъде си се сдобил с него?

— От дракон, сир. Сложили го в люлката ми.

— Да те перна по ухото ли искаш? Вече няма дракони.

— Няма, но има яйца. Последният дракон е снесъл само пет. Има и други в Драконов камък, но те са стари, отпреди Танца. Всичките ми братя също имат яйца. Това на Ерион е като направено от злато и сребро, с огнени жилки. Моето е цялото на бели и зелени вихрушки.

— Твоето драконово яйце. — „Сложили го в люлката му.“ Дънк така беше свикнал с Ег, че понякога забравяше, че е принц. „Разбира се, че ще сложат драконово яйце в люлката му.“ — Е, гледай да не споменаващ за него, когато някой може да те чуе.

— Не съм *тъп*, сир. — Ег продължи по-тихо: — Някой ден драконите ще се върнат. Брат ми Дерон го е сънувал, а крал Ерис го е прочел в едно пророчество. Може пък моето яйце да се излюпи. Това би било чудесно.

— Нима? — Дънк си имаше основания да се съмнява.

Не и Ег.

— С Емон си представяхме как яйцата ни се излюпват. Ако това стане, ще можем да яхнем драконите си и да летим из небето, също като първия Егон и сестрите му.

— Да, а ако всички рицари в кралството измрат, аз ще стана лорд-командир на Кралската гвардия. Щом тези яйца са толкова безценни, защо лорд Бътъруел ще подарява своето?

— Може би за да покаже на кралството колко е богат?

— Може би. — Дънк отново се почеса по врата и хвърли поглед към сир Глендън Кълбото, който стягаше ремъците на седлото си в очакване на сала. „Този кон за нищо не става.“ Животното на сир Глендън беше дръгливо, с огънат гръб, дребно и старо. — Какво знаеш за баща му? Защо са го нарекли Огненото кълбо?

— Заради огнения му нрав и червената коса. Сир Куентин Кълбото, или Метеора, бил началник на стражата в Червен замък. Учил баща ми и чичовците ми да се бият. А също и Великите копелета. Крал Егон обещал да го повиши в Кралската гвардия и Огненото кълбо накарал жена си да постъпи при мълчаливите сестри. Но когато се отворило свободно място, крал Егон бил мъртъв и крал Дерон избрал сир Вилам Вайлд вместо него. Баща ми казваше, че Огненото кълбо наравно с Горчивата стомана подбудил Демън Блекфир да претендира за короната и го спасил, когато Дерон изпратил Кралската гвардия да го арестува. По-късно Огненото кълбо убил лорд Лефорд при портите на Ланиспорт и накарал Сивия лъв да се спасява с бягство и да се крие в Скалата. При прекосяването на Мандър съсякъл един след друг синовете на лейди Пенроуз. Казват, че пощадил живота на най-малкия като жест към майка му.

— Много благородно от негова страна — каза Дънк. — Сир Куентин на Червена трева ли е умрял?

— Преди това, сир — отвърна Ег. — Някой го пробол със стрела в гърлото, докато слизал от коня си при един поток, за да пие вода. Човек от простолюдието, никой не знае кой е бил.

— Хората от простолюдието могат да станат опасни, когато им хрумне, че могат да почнат да избиват лордове и герои. — Дънк видя сала да се мъкне бавно през езерото. — Идва.

— Но много бавно. В Бели стени ли отиваме, сир?

— Че защо не? Искам да видя онова драконово яйце. — Дънк се усмихна. — Ако спечеля турнира, и *двамата* ще си имаме по едно такова.

Ег го изгледа със съмнение.

— Какво? Защо ме гледаш така?

— Бих могъл да ви кажа, сир — сериозно рече момчето, — но трябва да се науча да си държа езика зад зъбите.

Настаниха странстващите рицари доста под солта^[4], по-близо до изхода, отколкото до подиума.

Бели стени беше почти нов по стандартите за замък, издигнат само преди четирийсет години от дядото на сегашния му господар. Народът го наричаше Млечния дом, защото стените, фортовете и кулите бяха от превъзходен бял камък, добит в Долината и докаран през планините с огромни разходи. Вътре подовете и колоните бяха от млечнобял мрамор със златни жилки, а покривните греди бяха от бледо като кост дърво. Дънк изобщо не можеше да си представи колко е струвало всичко това.

Залата обаче не беше много голяма в сравнение с други, в които бе влизал. „Поне ни пуснаха под покрива“ — помисли си Дънк, докато заемаше мястото си на пейката между сир Мейнард Слива и сир Кайл Котака. Макар и неканени, тримата бързо бяха посрещнати с добре дошли на пира; беше на лош късмет да откажеш гостоприемство на рицар в сватбения си ден.

Младият сир Глендън обаче се сблъска с повече трудности.

— Огненото кълбо никога не е имал син — високо заяви стюардът на лорд Бътъруел. Младежът отговори разпалено, на няколко пъти се спомена името на сир Морган Дънстейбъл, но стюардът остана непреклонен. Когато сир Глендън докосна дръжката на меча си, веднага се появиха дузина стражници с копия в ръце и за момент изглеждаше, че ще се лее кръв. Само намесата на един едър рус рицар на име Кирби Пим спаси положението. Дънк се намираще прекалено далеч, за да ги чуе, но видя Пим да потупва стюарда по рамото и да му казва през смях нещо в ухото. Стюардът се намръщи и каза на сир Глендън нещо, от което лицето на момъка стана мораво. „Изглежда така, сякаш ще се разреве — помисли си Дънк, докато го наблюдаваше. — Или ще убие някого.“ След цялата тази сцена младият рицар най-сетне бе допуснат в залата.

Горкият Ег не беше такъв късметлия.

— Голямата зала е за лордовете и рицарите — надуто обяви някакъв помощник на стюарда, когато Дънк се опита да вкара момчето. — За скуайърите, конярите и стражниците сме приготвили маси във вътрешния двор.

„Ако имаше представа кой е, щеше да го настаниш на трон с възглавнички на подиума.“ Видът на другите скуайъри не допаднаше особено на Дънк. Имаше момчета на годините на Ег, но повечето бяха по-големи, опитни бойци, които отдавна бяха направили избора да служат на рицари, вместо самите те да станат такива. „А имали ли са изобщо някакъв избор?“ Рицарското звание изискваше нещо повече от благородство и вещо боравене с оръжието — трябваше ти също кон, меч и броня, а тези неща струваха скъпо.

— Внимавай с приказките — каза той на Ег, преди да го прати в онази компания. — Те са големи хора и няма да приемат добре наглостта ти. Седи кротко, яж и слушай. Може и да научиш някои неща.

Самият Дънк се радваше, че може да се скрие от горещото слънце, с чаша вино пред себе си и шанс да си напълни корема. Дори странстващите рицари се уморяват, ако трябва да дъвчат половин час всеки залък. Долу под солта яденето се очертаваше да е просто, а не изтънчено, но затова пък щеше да е в изобилие. Дънк нямаше нищо против да е под солта.

Но, както казваше старецът, честта на селяка е срам за лордчето.

— Това не може да бъде моето място — разпалено каза сир Глендън на помощник-стюарда. Беше облякъл чист жакет за пира — хубава стара одежда със златна везба на ръкавите и яката и червената нашивка и белите плочки на дома Огненото кълбо на гърдите. — Знаеш ли кой е баща ми?

— Благороден рицар и могъщ лорд, не се и съмнявам — отвърна помощникът, — но същото се отнася и за много други от поканените. Моля, заемете мястото си или напуснете, сир. На мен ми е все тая.

Накрая момчето седна мрачно под солта с останалите.

Дългата бяла зала се пълнеше, все повече и повече рицари сядаха по пейките. Гостите бяха много повече, отколкото бе очаквал Дънк; доколкото можеше да прецени, някои бяха минали дълъг път, за да присъстват на събитието. Дватамата с Ег не се бяха озовавали сред толкова много лордове и рицари от Ашфордски лъг насам и Дънк нямаше как да знае кой още ще се появи. „Трябваше да си останем на пътя, да спим под дърветата. Ако ме познаят...“

Когато един слуга постави самун черен хляб на кърпата пред всеки от тях, Дънк беше благодарен за разсейването. Разрежа хляба на

две, издълба долната половина, за да я използва като чиния, и изяде горната. Хлябът беше стар, но в сравнение със соленото говеждо можеше да мине за деликатес. Поне не се налагаше да го кисне в ейл, мляко или вода, та да го направи достатъчно мек, за да го сдъвче.

— Сир Дънкан, май привличате доста внимание — отбеляза сир Мейнард Слива, докато лорд Вирвел и свитата му минаха наперено покрай тях към почетните си места в дъното на залата. — Момичетата от подиума не свалят очи от вас. Обзалагам се, че никога не са виждали толкова голям мъж. Дори седнал стърчите с половин глава над всички останали тук.

Дънк сви рамене. Беше свикнал да го зяпат, но това не означаваше, че му харесва.

— Нека си гледат.

— Онзи под подиума е Стария вол — каза сир Мейнард. — Наричат го огромен, но ако питате мен, май най-огромното нещо е шкембето му. Вие сте същински гигант в сравнение с него.

— Точно така, сир — обади се един от другарите им по пейка, човек с жълтеникава кожа, мрачен, облечен в сиво и зелено. Очите му бяха малки и умни, разположени близо под тънките извити вежди. Имаше спретната черна брада, която сякаш компенсираше оредяващата коса. — В среда като тази ръстът ви сам по себе си би трябвало да ви направи един от най-опасните съперници.

— Чух, че Звяра на Бракън може би ще дойде — каза друг, който седеше по-нататък на пейката.

— Едва ли — каза мъжът в зелено и сиво. — Това ще е само малък турнир по повод сватбата. Схватка на двора, която да отбележи схватката под завивките. Едва ли ще събуди вниманието на такива като Ото Бракън.

Сир Кайл Котака отпи от виното си.

— Обзалагам се, че и милорд Бътъруел няма да участва в турнира. Ще приветства застъпниците си от ложата си под навеса.

— В такъв случай ще види как застъпниците му падат — наперено заяви сир Глендън Кълбото. — И накрая ще трябва да ми даде яйцето.

— Сир Глендън е син на Огненото кълбо — обясни сир Кайл на неосведомените. — Сир, ще ни удостоите ли с честта да ни съобщите името си?

— Сир Утор Ъндърлийф. Не съм син на никой важен. — Одеждите на Ъндърлийф бяха от фина материя, чисти и добре поддържани, но с проста кройка. Сребърна брошка във формата на охлюв придържаше плаща му. — Ако копието ви е като езика ви, сир Глендън, можете да съперничите дори на този голям приятел.

Сир Глендън хвърли поглед към Дънк, докато наливаха виното.

— Ако се изправим един срещу друг, той ще падне. Не ми пука колко е голям.

Дънк гледаше как слугата пълни чашата му.

— По-добър съм с меча, отколкото с копието — призна той. — И още по-добър с бойната брадва. Ще има ли меле?

Размерите и силата му го поставяха в добра позиция в мелето и той знаеше, че може да се възползва от това. Конният турнир беше друга работа.

— Меле? На сватба? — шокирано възкликна сир Кайл. — Това би било непристойно.

Сир Мейнард се изкиска.

— Бракът е меле, както може да потвърди всеки женен мъж.

Сир Утор също се изкиска.

— Боя се, че ще има само конен турнир, но освен драконовото яйце лорд Бътруел обеща трийсет златни дракона на изгубилия последния бой и по десет за всеки рицар, победен в предишния рунд.

„Десет дракона не никак не е зле.“ За толкова пари можеше да се купи ездитен кон, така че нямаше да му се налага да язди Гръм извън битка. С десет дракона можеше да купи броня за Ег и подobaваща рицарска шатра, като поръча да извезат върху нея бряста и падащата звезда. „Десет дракона означават печена гъска, шунка и пай с гълъб.“

— Освен това има и откупи за онези, които победят в схватките — каза сир Утор, докато дълбаше хляба си. — А и подочух, че някои залагат за изхода от двубоите. Самият лорд Бътруел не обича да поема рискове, но сред гостите му има закоравели играчи.

Точно тогава от галерията на менестрелите зазвучаха фанфари, оповестяващи появата на Амброз Бътруел. Дънк скочи на крака заедно с останалите, докато Бътруел водеше под ръка новата си невяста по шарения мирски килим към подиума. Момичето беше петнайсетгодишно и току-що разцъфтяло, а съпругът ѝ — на петдесет и току-що овдовял. Тя беше розова, а той сив. Сватбеното ѝ наметало в

яркозелено, бяло и жълто се влачеше зад нея. Изглеждаше толкова топло и тежко, че Дънк се зачуди как ли успява да го носи. Лорд Бътъруел също изглеждаше сторецнен и тежък с провисналите си бузи и оредяващата си жълтеникава коса.

Бащата на невястата вървеше плътно зад нея, хванал за ръка малкия си син. Лорд Фрей от Бродовете беше слаб мъж в елегантни одежди в синьо и сиво, а наследникът му бе четиригодишно хлапе без брадичка и от носа му течеше сопол. Зад тях вървяха лордове Костейн и Рисли със съпругите си, дъщери на лорд Бътъруел от първата му жена. После бе ред на дъщерите на Фрей с техните съпрузи. След тях се появиха лорд Гормън Пийк, Смолууд и Шони, а също така различни по-дребни лордове и оземлени рицари. Сред тях Дънк разпозна Джон Цигуларя и Алин Кокшоу. Лорд Алин изглеждаше пиян, макар че пирът още не беше започнал официално.

Когато всички на подиума насядаха, голямата маса се препълни също като пейките долу. Лорд Бътъруел и невястата му седяха на меки пухени възглавнички в двоен трон от позлатен дъб. Останалите се настаниха на високи столове с изящно гравирани облегалки. На стената зад тях висяха две огромни знамена — кулите близнаци на Фрей, сини на сиво поле, и зелената, бяла и жълта ивици на Бътъруел.

На лорд Фрей се падна да вдига тостовете.

— За краля! — просто започна той.

Сир Глендън вдигна чашата си над купата с вода. Дънк се чукна с него, а после със сир Утор и останалите. Всички пиха.

— За нашия благороден домакин лорд Бътъруел — продължи Фрей. — Нека Бащата го дари с дълъг живот и много синове.

Пиха отново.

— За лейди Бътъруел, невястата девица, моята скъпа дъщеря. Нека Майката я дари с плодовитост. — Фрей се усмихна на момичето. — Искам внук, преди да е изтекла годината. Още по-добре близнаци, така че гледай да разбиеш добре маслото довечера, мила моя.

Смехът се издигна към покрива и гостите пиха още веднъж. Виното бе тежко, червено и сладко.

Лорд Фрей продължи:

— Вдигам наздравица за Ръката на краля Бриндън Реките. Нека лампата на Царицата осветява пътя му към мъдростта.

Вдигна високо бокала си и пи заедно с лорд Бътъруел, невестата и останалите на подиума. Под солта сир Глендън обърна чашата си и изля съдържанието ѝ на пода.

— Ама че прахосване на хубаво вино — отбеляза Мейнард Слива.

— Не пия за братоубийци — каза сир Глендън. — Лорд Блъдрейвън е магьосник и копеле.

— Копеле по рождение — меко се съгласи сир Утор, — но баща му кралят го направи законен на смъртното си ложе.

И отпи голяма глътка наред със сир Мейнард и много други в залата. Почти още толкова свалиха чашите си или ги обърнаха, както беше направил Кълбото. Чашата на самия Дънк тежеше в ръката му. „Колко очи има лорд Блъдрейвън? — се питаше в гатанката. — Хиляда, и още едно.“

Наздравниците следваха една след друга, вдигани от лорд Фрей и от други. Пиха за младия лорд Тъли, сюзерена на лорд Бътъруел, който бе намерил извинение да не присъства на сватбата. Пиха за здравето на Лео Дългия трън, лорд на Планински рай, за когото се носеше слух, че боледувал. Пиха в памет на доблестно падналите. „Да — припомни си Дънк. — С радост пия за тях.“

Сир Джон Цигуларя вдигна последната наздравица.

— За моите храбри братя! Зная, че се усмихват тази вечер!

Дънк не бе възнамерявал да пие толкова много в навечерието на турнира, но чашите се пълнеха след всеки тост, а и той беше открил, че е жаден. „Не отказвай чаша вино или рог ейл — беше му казал навремето сир Арлън. — Може да мине година, преди да ти се удаде друг случай.“

„Пък и няма да е учтиво да не пия за здравето на невестата и младоженеца — каза си той. — И опасно да не пия за краля и Ръката му, когато съм заобиколен от непознати.“

За щастие след Цигуларя нямаше други. Лорд Бътъруел се надигна тежко да благодари на гостите, че са почели сватбата му, и обеща хубав турнир на сутринта.

— Нека пирът започне!

На високата маса поднесоха прасе сукалче, печен паун с перата и огромна щука с начукани бадеми. Нито хапка от това не стигна под солта. Вместо сукалче по-нископоставените гости получиха солено

свинско, накиснато в бадемово мляко и приятно подправено. Вместо паун имаше скопени петли с хрупкава кожа и шпиковани с лук, билки, гъби и печени кестени. Вместо щука им поднесоха парчета бяла треска, запечена в тесто, с някакъв хубав кафяв сос, който Дънк не успя да познае. Освен това имаше грахова каша, ряпа с масло, поръсени с мед моркови и зряло бяло сирене, което миришеше силно като Бенис от Кафявия щит. Дънк яде до насита, но през цялото време се питаше как ли се справя Ег на двора. За всеки случай прибра половин петел в джоба на наметалото си заедно с няколко къшея хляб и малко от миризливото сирене.

Докато се хранеха, цигулки и свирки изпълваха залата с вълшебни мелодии, а разговорът се насочи към утрешния турнир.

— Сир Франклин Фрей е на почит из Зелена вилка — каза сир Утор Ъндърлийф, който явно познаваше добре местните герои. — Това е онзи на подиума, чичото на невястата. Лукас Нейленд от Вещерско тресавище също не трябва да се подминава. Нито пък сир Мортимър Богс от Пукнат нокът. Иначе се очертава турнир на домашни рицари и селски герои. Най-добрите от тях са Кирби Пим и Галтри Зеления, макар че и двамата не могат да се мерят с Черния Том Хедъл, зетя на лорд Бътъруел. Голяма гадина е той. Говори се, че спечелил ръката на най-голямата дъщеря на негово благородие, като убил трима други ухажори, а веднъж свалил от коня и лорда на Стената на Кастърли.

— Какво, младия лорд Тиболт ли? — попита сир Мейнард.

— Не, стария Сив лъв, който умря през пролетта. — Така се говореше за умрелите по време на Големия пролетен мор. „Умря през пролетта.“ Десетки хиляди бяха умрели през пролетта, сред тях един крал и двама млади принцове.

— Не подценявайте и сир Бъфорд Булвер — обади се Кайл Котака. — Стария вол повалил четирийсет мъже на Червената трева.

— И всяка година броят им расте — поясни сър Мейнард. — Дните на Булвер са отминали. Вижте го само. Прехвърлил шейсетте, размекнат и тлъст, а дясното му око си е направо сляпо.

— Не си правете труда да търсите шампион в залата — обади се глас зад Дънк. — Тук съм, господа.

Дънк се обърна и видя сир Джон Цигуларя да се извисява над него. На устните му играеше едва доловима усмивка. Белият му копринен жакет бе с ръкави с ресни, поръбени с червен сатен и толкова

дълги, че се спускаха до под коленете му. На гърдите му имаше тежка сребърна верига с огромни тъмни аметисти, чийто цвят отговаряше на цвета на очите му. „Само веригата струва колкото всичко, което притежавам“ — помисли си Дънк.

Виното бе зачервило бузите на сир Глендън, а пъпките му направо пламтяха.

— Кой сте вие, че се фукате така?

— Наричат ме Джон Цигуларя.

— Музикант ли сте, или воин?

— Мога да докарам чудна песен както с копие, така и с лък, ако се наложи. Всяка сватба има нужда от певец, а всеки турнир — от тайнствен рицар. Мога ли да седна при вас? Бътъруел бе така добър да ме настани на подиума, но предпочитам компанията на сродните странстващи рицари пред дебели розови дами и старци. — Цигуларя тупна Дънк по рамото. — Бъдете така добър и мръднете малко, сир Дънкан.

Дънкан се мръдна.

— Закъсняхте за храната, сир.

— Няма значение. Знам къде са кухните на Бътъруел. Надявам се, че е останало още малко вино? — Цигуларя миришеше на портокали и лимони, но се долавяше и аромат на някаква странна източна подправка. Може би мускусно орехче, макар че Дънк не беше съвсем сигурен. Какво разбираше той от мускусни орехчета?

— Хвалбите ви са непристойни — каза сир Глендън на Цигуларя.

— Наистина ли? В такъв случай трябва да ви помоля за прошка, сир. За нищо на света не бих обидил син на Метеора.

Това изненада младока.

— Нима знаете кой съм?

— Син на баща си, надявам се.

— Вижте — обади се сир Кайл Котака. — Дойде ред на сватбения пай.

Внесоха го шест момчета от кухнята, натоварен на количка. Паят беше кафяв, с коричка и огромен, а от вътрешността му се чуваха кръсъци, писъци и глухи удари. Лорд и лейди Бътъруел слязоха от подиума да го пресрещнат с мечове в ръце. Когато го разрязаха, от пая се разлетяха петдесетина птици и се понесоха из залата. На другите сватби, на които бе присъствал Дънк, пълнежът беше от гълъби или

пойни птици, докато в този имаше сини сойки и чучулиги, диви и домашни гълъби, присмехулници и славеи, малки кафяви врабчета и един голям червен папагал.

— Двайсет и един вида птици — каза сир Кайл.

— Двайсет и един вида птичи курешки — допълни сир Мейнард.

— Нищо поетично няма у вас, сир.

— А пък вие си имате курешка на рамото.

— Точно така се пълни пай — отбеляза сир Кайл, докато бършеше туниката си. — Той трябва да символизира брака, а в един истински брак има много неща — радост и мъка, болка и удоволствие, любов, страст и вяност. Затова и подхожда птиците да са различни. Никой мъж не знае със сигурност какво ще му донесе новата му жена.

— Путката си — каза Слива. — Иначе какъв е смисълът?

Дънк се надигна от масата.

— Трябва да глътна малко свеж въздух. — Всъщност трябваше да се изпикае, но в подобна изискана компания беше по-уместно да се говори за въздух. — Моля да ме извините.

— Не се бавете, сир — каза Цигуларя. — Сега е ред на жонгльорите, а и едва ли ще поискате да изпуснете изпращането в ложето.

Отвън нощният вятър облиза Дънк като езика на някакъв огромен звяр. Отгъпаната земя на двора сякаш се движеше под краката му... или може би той самият се клатушкеше.

Арената беше построена в центъра на външния двор. Триетажната трибуна за зрителите се издигаше под стените, така че лорд Бътъруел и благородните му гости да бъдат на сянка на меките си столове. В двата края имаше шатри, където рицарите можеха да си сложат доспехите; стойките с турнирни пики вече бяха готови. Когато вятърът повдигна за момент знамената, Дънк долови миризмата на вар от бариерата за турнира. Тръгна да търси вътрешния двор. Трябваше да издири Ег и да го прати при началника на игрите, за да го запише в списъка. Това беше задължение на скуайъра.

Замъкът Бели стени му беше непознат и скоро Дънк успя да се изгуби. Озова се пред кучкарника, където хрътките го надушиха и започнаха да лаят и вият. „Искат да ми разкъсат гърлото — помисли си той. — Или са надушили петела в плаща.“ Върна се по пътя, по който беше дошъл, покрай септата. Някаква жена изтича покрай него,

задъхана от смях, преследвана от плешив рицар. Мъжът постоянно падаше и накрая жената се върна да му помогне да се изправи. „Няма да е зле да вляза в септата и да помоля Седемте този рицар да бъде първият ми противник — помисли си Дънк, макар че това щеше да е безчестно. — Трябва ми клозет, а не молитва.“ Недалеч, под някакво стълбище от бял камък, растяха храсти. „Ще свършат работа.“ Дънк навлезе пипнешком в храстите и разкопча бричовете си. Мехурът му беше на път да се пръсне. Струята се лееше и лееше безкрай.

Някъде отгоре се отвори врата. Дънк чу стъпки по стъпалата, търкане на ботуши по камък.

— ... просешки пир ни устройте. Без Горчивата стомана...

— Горчивата стомана да върви на майната си — настоятелно рече познат глас. — На никое копеле не може да се има доверие, дори на него. Няколко победи ще го докарат достатъчно бързо през водата.

„Лорд Пийк.“ Дънк затаи дъх... и спря струята.

— По-лесно е да говориш за победи, отколкото да ги печелиш. — Този глас бе по-дълбок от гласа на Пийк, боботещ и басов, с гневни нотки. — Стария млекар очакваше момчето да го носи, както и всички останали. Сладките думи и чар не могат да компенсират това.

— Един дракон обаче може. Принцът твърди, че яйцето ще се излюпи. Сънувал го е, също както навремето е сънувал смъртта на братята си. Жив дракон ще ни спечели всички мечове, които ни трябват.

— Драконът е едно, а сънят друго. Уверявам ви, Блъдрейвън не спи. Трябва ни воин, а не сънливец. Момчето син на баща си ли е?

— Само си свършете своята част, както обещахте. Оставете другото на мен. След като се сдобием със златото на Бътруел и мечовете на дома Фрей, Харънхъл ще падне, а после и Орлова папрат. Ото знае, че няма надежда да устои...

Гласовете заглъхваха, тъй като говорещите се отдалечаваха. Струята потече отново. Дънк се изтръска и завърза гамашите си.

— Син на баща си — промърмори тихо. За кого говореха? За сина на Огненото кълбо ли?

Когато излезе изпод стълбите, лордовете вече почти бяха пресекли двора. Едва не извика след тях, за да ги накара да се обърнат и да покажат лицата си, но размисли. Беше сам и невъоръжен, че и

полупиян. „Май повечко от полу.“ Постоя известно време намръщен, после тръгна обратно към залата.

Вътре бяха сервирали последното ястие и бяха започнали веселбите. Една от дъщерите на лорд Фрей изсвири ужасно фалшиво на голяма арфа „Две сърца бият като едно“. Неколцина жонгльори известно време се замеряха с горящи факли, а във въздуха се премятаха акробати. Племенникът на лорд Фрей запя „Мечокът и красивата девица“, а сир Кирби Пим отмерваше ритъма, като удряше с дървена лъжица по масата. Присъединиха се и други, докато цялата зала не зарева: „Мечок грамаден! Мечок грамаден! Кафяв и черен, като от катран изваден!“ Лорд Касуел заспа на масата с лице в локва вино, а лейди Вирвел започна да плаче, макар че никой не беше сигурен каква е причината за мъката ѝ.

През цялото време виното продължаваше да се лее. Доброто арборско бе сменено с местни реколти, или поне така твърдеше Цигуляря; честно казано, Дънк не виждаше разлика. Имаше и подправено вино и той реши, че трябва да го опита. „Може да мине година, преди да ми се удаде друг случай.“ Останалите странстващи рицари, всички до един чудесни момчета, бяха започнали да говорят за жените, които са имали. Дънк се хвана, че си мисли къде ли е Тансел тази нощ. *Знаеше* къде е лейди Роан — в леглото си в замъка Колдмоут, със стария сир Юстас, който хърка през мустаците си, — така че се помъчи да не мисли за нея. „А те спомнят ли си изобщо за мен?“ — запита се.

Меланхоличните му мисли бяха прекъснати грубо, когато трупа изрисувани джуджета изскочи от търбуха на дървена свиня на колела и се втурна да преследва шута на лорд Бътъруел между масите, като го налагаше с надути свински мехури, издаващи пърдящи звуци при всеки удар. Това бе най-смешното нещо, което Дънк бе виждал от години, и той се смя заедно с всички. Синът на лорд Фрей така се увлече от лудориите им, че се включи в тях и започна да бъхти гостите с мехур, взет от едното джудже. Детето имаше най-дразнещия смях, който Дънк бе чувал — пронизителен писък, от който му идеше да му пречупи гръбнака в коляно или да го хвърли в някой дълбок кладенец. „Удари ли ме с тоя мехур, може и да го направя.“

— А ето го и момъка, който е виновник за тази сватба — каза сир Мейнард, когато хлапето без брадичка изтича с писъци покрай тях.

— Как така? — Цигуларя вдигна празната си чаша и един слуга я напълни.

Сир Мейнард погледна към подиума, където невестата хранеше съпруга си с черешки.

— Негово благородие няма да е първият, намазал онази бисквитка. Казват, че невестата била цепната от някакъв мияч на чинии в Близнаците. Промъквала се в кухните, за да се среща с него. Уви, една нощ малкото ѝ братче се промъкнало след нея. Когато видяло как двамата правят двугърбия звяр, се разпискало, моментално пристигнали готвачи и стражници и хванали милейди и прислужника ѝ на калъп върху мраморната маса, на която готвачът меси тестото. Голи като новородени и целите в брашно от глава до пети.

„Не може да е истина“ — помисли си Дънк. Лорд Бътъруел имаше обширни владения и цели гърнета злато. Защо му е да се жени за момиче, мърсувало с кухненски слуга, и да подарява драконовото си яйце, за да отбележи събитието? Фрей от Бродовете не бяха благородни от Бътъруел. Вместо крави имаха мост, но с това разликите свършваха. „Лордове. Кой изобщо може да ги разбере?“ Дънк изяде няколко ореха и се замисли за онова, което беше подслушал, докато пикаеше. „Пиянде такава, какво си мислиш, че си чул?“ Изпи още една чаша подправено вино — първата му беше харесала. После положи глава върху свитите си ръце и затвори очи за момент, за да им даде почивка от пушека.

Когато отново отвори очи, половината гости бяха на крака и крещяха „В леглото! В леглото!“ Ревът им беше изтръгнал Дънк от приятен сън, в който фигурираха Тансел Много високата и Червената вдовица. „В леглото! В леглото!“ — настояваха всички. Дънк се надигна и разтърка очи.

Сир Франклин Фрей носеше невестата на ръце по пътеката, заобиколен от мъже и момчета. Дамите от подиума бяха наобиколили лорд Бътъруел. Лейди Вирвел се беше справила с мъката си и се опитваше да измъкне негово благородие от стола, докато една от дъщерите му му развързваше ботушите, а някаква жена от Фрей смъкваше туниката му. Бътъруел махаше безполезно с ръце и се смееше. Дънк видя, че е пиян, а сир Франклин беше още по-пиян...

дотолюва, че едва не изпусна невястата. Преди Дънк да осъзнае какво става, Джон Цигуларя го дръпна да стане и извика:

— Хей! Нека гигантът я носи!

Когато дойде на себе си, Дънк се катереше по стълбата на кулата, а невястата се гърчеше в ръцете му. Изобщо не можеше да разбере как се държи на крака. Момичето не мирясваше нито за миг, а навсякъде около тях имаше мъже, които сипеха хапливи шеги за поръсване с брашно и месене, като в същото време я освобождаваха от дрехите ѝ. Джуджетата също се включиха във веселбата. Щураха се в краката на Дънк, викаха, смееха се и го налагаха по прасците с мехурите. Като по чудо не се препъна в някое от тях.

Нямаше никаква представа къде е спалнята на лорд Бътъруел, но другите го бутеха и ръчкаха, докато не се добра до нея; междуременно невястата беше зачервена, кискаше се и бе почти чисто гола; само чорапът на левия ѝ крак някак беше оцелял при изкачването. Дънк също беше изчервен, при това не само от изкачването. Всеки, който си направеше труда да погледне, щеше да види възбудата му, но за щастие погледите на всички не се откъсваха от момичето. Лейди Бътъруел изобщо не приличаше на Тансел, но това гърчещо се полуголо момиче в обятията му караше Дънк да си мисли за едно друго. „Тансел Много високата, така ѝ викали, но не беше чак толкова висока за мен.“ Запита се дали ще я види някога отново. Имаше ноци, в които му се струваше, че само я е сънувал. „Не, глупако, сънувал си, че те е харесвала.“

Спалнята на лорд Бътъруел беше голяма и пищно обзаведена. Мирски килими покриваха пода, в ъглите и нишите горяха сто ароматни свещи, а до вратата имаше поднос с блюда, инкрустирани със злато и скъпоценни камъни. Имаше дори отделен нужник в малка каменна ниша във външната стена.

Когато Дънк най-сетне пушна невястата в брачното ложе, едно джудже скочи до нея и награби едната ѝ гърда. Момичето изпищя, мъжете гръмко се разсмяха, а Дънк грабна джуджето за яката и го издърпа от милейди, макар че то риташе свирепо. Понесе го да го изхвърли от стаята — и тогава видя драконовото яйце.

Лорд Бътъруел го беше поставил върху възглавничка от черно кадифе на мраморен постамент. Беше много по-голямо от кокоше, макар и не толкова, колкото си беше въобразявал. Фини червени люспи

покриваха повърхността му и проблясваха като скъпоценни камъни на светлината на лампите и свещите. Дънк пусна джуджето и взе яйцето. Оказа се по-тежко, отколкото очакваше. „Можеш да счупиш глава на мъж с него, без да спукаш черупката.“ Люспите бяха гладки под пръстите му, а плътното тъмночервено сякаш блещукаше, докато въртеше яйцето в ръце. „Кръв и пламък“ — помисли си той, но тук-там се виждаха и златни люспи, а също и спирали, черни като нощ.

— Хей! Какво правите, сир?

Някакъв непознат рицар го гледаше свирепо — едър мъж с черна като въглен брада и къдрици. Не външността му обаче, а гласът го накара да примигне — плътен, изпълнен с гняв. „Това е мъжът, който беше с Пийк“ — осъзна Дънк.

— Оставете го — каза мъжът. — Ще съм ви благодарен, ако държите мазните си пръсти по-далеч от съкровищата на негово благородие. В противен случай ще ви се иска да сте го направили, кълна се в Седемте.

Рицарят не бе така пиян като Дънк, така че изглеждаше разумно да изпълнява. Той много внимателно постави яйцето обратно на възглавничката и избърса пръсти в ръкава си.

— Нищо лошо не исках да направя, сир.

„Дънк дръвника, тъп като стена на замък.“ Мина покрай мъжа с черната брада и излезе навън.

Стълбището беше изпълнено с радостни викове и смях. Жените водеха лорд Бътъруел при невестата му. Дънк нямаше желание да се сблъсква с тях, така че тръгна нагоре и се озова на покрива на кулата под звездите. Белият замък блещукаше на лунната светлина навсякъде около него.

Беше замаян от виното и затова се хвана за парапета. „Да не би да съм се побъркал?“ Защо беше докоснал драконовото яйце? Спомни си кукленото представление на Тансел и дървения дракон, който бе започнал всички беди в Ашфорд. Споменът го накара да се почувства виновен, както винаги. „Трима добри мъже умряха за спасяването на крака на един странстващ рицар.“ Нямаше никакъв смисъл и никога нямаше да има. „Поучи се от станалото, тъпако. Такива като теб не бива да се забъркват с дракони и яйцата им.“

— Едва ли не оставаш с впечатлението, че е направен от сняг.

Дънк се обърна. Джон Цигуларя стоеше зад него в своята одежда от коприна и златни нишки и се усмихваше.

— Кой да е от сняг?

— Замъкът. Целият този бял камък на лунна светлина. Били ли сте някога на север от Шийката, сир Дънкан? Говори се, че там валял сняг дори през лятото. Виждали ли сте някога Вала?

— Не, милорд. — „Защо отвори дума за Вала?“ — Точно натам сме тръгнали двамата с Ег. Нагоре, към Зимен хребет.

— В такъв случай бих могъл да се присъединя към вас. Можете да ми покажете пътя.

— Пътя ли? — Дънк се намръщи. — Че той е само един. Движете се по Кралския път, не се отбивате от него и няма как да го пропуснете.

Цигуларя се разсмя.

— Предполагам, че няма... макар че ще останете изненадан колко неща могат да пропуснат някои. — Той пристъпи до парапета и се загледа към замъка. — Казват, че северняците били диви хора и горите им били пълни с вълци.

— Милорд? Защо се качихте тук?

— Алин ме търси, а аз не искам да ме намира. Става много досаден, когато пийне повече. Видях ви да се измъквате от спалнята на ужасите и се измъкнах след вас. Вярно, прекалих с виното, но не дотолкова, че да издържа вида на гол Бътъруел. — Усмихна се загадъчно на Дънк. — Сънувах ви, сир Дънкан. Още преди да ви срещна. Когато ви видях на пътя, веднага познах лицето ви. Все едно видях стар приятел.

Дънк изпита изключително странното чувство, че всичко това вече му се е случвало. „Каза, че ме бил сънувал. Моите сънища не са като твоите, сир Дънкан. Моите са истински.“

— Сънували сте ме? — каза той с надебелял от виното език. — Що за сън е било?

— Ами... — отвърна Цигуларя. — Сънувах ви в бяло от глава до пети, с дълъг светъл плащ, спускащ се от тези широки рамене. Бяхте Бял меч, сир, заклет брат от Кралската гвардия, най-великият рицар в Седемте кралства, чиято единствена цел в живота е да защитава краля си и да му служи. — Постави ръка на рамото на Дънк. — Вие сте сънували същия сън, знам го.

Вярно беше. Наистина го беше сънувал. „Първия път, когато старецът ми даде да държа меча му.“

— Всяко момче си мечтае да служи в Кралската гвардия.

— Но само седмина биват удостоени да носят белия плащ. Би ли ви харесало да сте сред тях?

— Аз? — Дънк се освободи от ръката на лордчето, която бе започнала да мачка рамото му. — Може би. Или може би не.

Рицарите от Кралската гвардия служеха до края на живота си и се заклеваха да не вземат жена и да нямат земи. „Може някой ден отново да намеря Тансел. Защо пък да се отказвам от жена и синове?“

— Няма значение какво си мечтая. Единствено кралят може да избира рицарите от Кралската гвардия.

— В такъв случай май ще ми се наложи да взема трона. Макар че с много по-голямо удоволствие бих се заел да ви науча да свирите на цигулка.

— Вие сте пиян.

„Присмял се хърбав на щърбав.“

— Възхитително пиян. Виното прави всяко нещо възможно, сир Дънкан. Мисля, че бялото ще ви отива, но ако цветът не ви допада, може би ще предпочетете да станете лорд?

Дънк се изсмя в лицето му.

— Не, по-скоро ще си отгледам големи сини криле и ще полетя. И двете неща са еднакво вероятни.

— А сега ме поднасяте. Един истински рицар никога не бива да поднася своя крал. — Цигуларя изглеждаше засегнат. — Надявам се да повярвате повече в думите ми, когато видите излюпването на дракона.

— Да се излюпи? Жив дракон? Какво, тук ли?

— Сънувах го. Този бял замък, вас, дракон, излюпващ се от яйце. Сънувах всичко, точно както навремето сънувах как един от братята ми лежи мъртъв. Бяха на дванайсет, а аз само на седем, така че ми се надсмиваха, а после умряха. Сега съм на двайсет и две и вярвам на сънищата си.

Дънк си спомни друг турнир, как беше вървял през мекия пролетен дъжд с друг млад принц. „Сънувах вас и мъртъв дракон — беше му казал братът на Ег Дерон. — Невероятен звяр, огромен, с толкова големи криле, че можеха да покрият цялата тази ливада. Беше

паднал върху вас, но вие бяхте жив, а драконът беше мъртъв.“ Така и беше, горкият Белор. Сънищата са коварен терен за градеж.

— Както кажете, милорд — отвърна Дънк на Цигуларя. — Моля да ме извините.

— *Къде отивате, сир?*

— Да си легна, сир. Пиян съм като куче.

— Бъдете моето куче, сир. Нощта е изпълнена с обещания. Можем да повием заедно и да събудим боговете.

— Какво искате от мен?

— Меча ви. Ще ви направя свой човек и ще ви издигна високо. Моите сънища не лъжат, сир Дънкан. Ще сложите онова бяло наметало, а аз трябва да получа драконово яйце. *Трябва*, сънищата ми го показаха съвсем ясно. Може би яйцето ще се излюпи или...

Зад тях някой отвори с трясък вратата.

— Ето го, милорд!

Двама стражници излязоха на покрива. Лорд Гормън Пийк ги следваше по петите.

— Горми — провлачено рече Цигуларя. — Какво търсите в спалнята ми, милорд?

— Това е покрив, сир, а вие сте изпили прекалено много вино. — Лорд Гормън рязко даде знак и стражниците пристъпиха напред. — Позволете да ви изпратя до леглото. Бъдете така добър да си спомните, че утре сте на турнир. Кирби Пим може да се окаже опасен противник.

— Надявах се да се изправа срещу добрия сир Дънкан.

Пийк изгледа недружелюбно Дънк.

— Може би по-късно. За пръв противник ви се падна сир Кирби Пим.

— В такъв случай Пим трябва да падне! Както и всички други! Тайнственият рицар побеждава всички претенденти и чудото танцува след него. — Един от стражниците го хвана за ръката. — Сир Дънкан, както изглежда, налага се да се разделим — извика той, докато го отвеждаха надолу по стълбите.

На покрива с Дънк остана единствено лорд Гормън.

— Странстващ рицар — изръмжа той. — Майка ти казвала ли ти е никога да не си пъхаш ръката в пастта на дракона?

— Не познавам майка си, милорд.

— Това обяснява нещата. Какво ви обеща той?

— Да ме направи лорд. Бял плащ. Големи сини криле.

— А ето го *мое*то обещание. Три стъпки студена стомана в корема ти, ако споменеш и дума за случилото се тук.

Дънк тръсна глава, за да я проясни. Като че ли не му помогна особено. Превеи се на две и повърна.

Част от повръщаното оплиска ботушите на Пийк и лордът изруга.

— Странстващи рицари — възкликна той отвратено. — Нямаме място тук. Никой истински рицар няма да прояви такава наглост да дойде неканен, но вие, отрепки такива...

— Ние не сме желани никъде и се появяваме навсякъде, милорд.

От виното Дънк беше станал дързък, в противен случай щеше да си държи езика зад зъбите. Избърса уста с опакото на дланта си.

— Гледайте да запомните какво ви казах, сир. Ще си изпатите, ако не го направите.

Лорд Пийк изтръска повърнатото от ботуша си и се махна. Дънк отново се опря на парапета и се запита кой е по-побъркан, лорд Гормън или Цигуларя.

Когато успя да се върне в залата, от другарите му беше останал единствено Мейнард Слива.

— Имаше ли брашно по циците й, когато й свалихте бельото? — поинтересува се той.

Дънк поклати глава, наля си вино, опита го и реши, че е пил предостатъчно.

Стюардите на Бътъруел бяха намерили стаи в замъка за лордовете и съпругите им, както и легла в казармите за свитата им. Останалите гости можеха да избират между сламеник в мазето или място под западните стени, където да вдигнат шатрите си. Скромната брезентова палатка, която Дънк бе купил в Каменна септа, не беше шатра, но поне го пазеше от дъжда и слънцето. Някои от съседите му още бяха будни и копринените стени на шатрите им светеха като цветни фенери в нощта. От една синя шатра, покрита със слънчогледи, се носеше смях, а от друга в бяло и пурпурно се чуваше страстно пъшкане и стонове. Ег беше вдигнал палатката на известно разстояние от останалите. Майстер и двата коня бяха спънати наблизко, а оръжието

и доспехите на Дънк бяха грижливо подпрени на стената на замъка. Когато изпълзя в палатката, Дънк завари оръженосеца си да седи с кръстосани крака до една свещ. Взираше се в някаква книга и главата му лъщеше.

— От четене на свещи ще ослепееш. — Четенето си оставаше загадка за Дънк, макар че момчето се бе опитвало да го научи.

— Свещта ми трябва, за да виждам думите, сир.

— Искаш ли да те перна по ухото? Каква е тази книга? — Дънк видя ярки цветове на страницата и малки изрисувани щитове, криеци се сред буквите.

— Регистър на гербове, сир.

— Цигуларя ли търсиш? Няма да го намериш. В тези регистри не влизат странстващи рицари, а само лордове и шампиони.

— Не търся него. Видях други гербове в двора... Лорд Съндърленд е тук, сир. На герба му има глави на три бледи дами на зелено и синьо поле.

— Сестриник? Наистина ли? — Три сестри бяха острови в Захапката. Дънк беше чувал септоните да казват, че всички там тънели в грях и алчност. Систъртън беше най-прословутото свърталище на контрабандисти в цял Вестерос. — Доста път е изминал. Сигурно е роднина на новата невяста на Бътървел.

— Не е, сир.

— Тогава е дошъл за пира. На Три сестри нагъват само риба, нали? На човек му идва до гуша от риба. Успя ли да се наядеш? Донесох ти половин петел и малко сирене.

Дънк затършува в джоба на плаща си.

— Нагостиха ни с ребра, сир. — Ег беше забил нос в книгата. — Лорд Съндърленд се е сражавал за Черния дракон, сир.

— Като стария сир Юстас ли? Той не беше чак толкова лош, нали?

— Не, сир — рече Ег. — Но...

— Видях драконовото яйце. — Дънк скъта храната при сухарите и соленото говеждо. — Беше предимно червено. Лорд Блъдрейвън има ли свое яйце?

Ег свали книгата.

— Защо да има? Той е от по-долен произход.

— Той е копеле, а не от по-долен произход. — Блъдрейвън беше роден от погрешната страна на одеялото, но беше благородник и по бащина, и по майчина линия. Дънк тъкмо се канеше да разкаже на Ег какво беше подслушал, когато забеляза лицето на момчето. — Какво е станало с устната ти?

— Сбиване, сир.

— Дай да видя.

— Не тече много кръв. Промих я с малко вино.

— С кого си се бил?

— С някои от другите скуайъри, сир. Те казаха...

— Няма значение какво са казали скуайърите. Аз какво ти казах?

— Да си държа езика зад зъбите и да не създавам неприятности.

— Момчето докосна сцепената си устна. — Само че те нарекоха баща ми *братоубиец*.

„И той е точно такъв, момко, макар да не мисля, че го е направил нарочно.“ Най-малко петдесет пъти бе казвал на Ег да не приема такива думи присърце. „Знаеш истината. Това е достатъчно.“ Бяха чували подобни приказки и преди по пивници и таверни, както и около лагерни огньовете в гората. Цялото кралство знаеше, че боздуганът на принц Мекар е поразил брат му Белор Копиетрошача на Ашфордски лъг. Мълвите за заговори си бяха напълно очаквани.

— Ако са знаели, че принц Мекар ти е баща, никога не биха казали подобно нещо. — „Щяха да говорят зад гърба ти, но никога пред теб.“ — А *ти* какво каза на скуайърите, вместо да си държиш езика зад зъбите?

Ег изглеждаше смутен.

— Че смъртта на принц Белор е била просто нещастен случай. Но когато казах, че принц Мекар е обичал брат си Белор, скуайърът на лорд Адам каза, че го е обичал до смърт, а скуайърът на лорд Малор добави, че смятал да обича брат си Ерис по същия начин. Тогава го ударих. И то доста добре.

— И аз би трябвало да те ударя доста добре. Подуто ухо ще отива на устната ти. Баща ти би направил същото, ако беше тук. Да не си мислиш, че принц Мекар се нуждае от защитата на някакво си момченце? Какво ти каза той, когато те изпрати с мен?

— Да ви служи вярно като скуайър и да не бягам от никакви задачи и трудности.

— И какво още?

— Да се подчинявам на кралските закони, на правилата на рицарството и на вас.

— И още?

— Да си бръсна или боядисвам косата — с явна неохота отвърна момчето. — И да не казвам на никого истинското си име.

Дънк кимна.

— Колко вино беше изпило онова момче?

— Пиеше ечемичена бира.

— Сега виждаш ли? Говорила е ечемичената бира. Думите са вятър, Ег. Просто ги остави да минат покрай теб.

— Някои думи са вятър. — Момчето беше ако не друго, то поне упорито. — А други са измяна. Това е турнир на предатели, сир.

— Какво, всички ли са предатели? — Дънк поклати глава. — Дори да е вярно, всичко това е било много отдавна. Черния дракон е мъртъв, а онези, които са се били за него, са избягали или са получили прошка. Освен това не е вярно. Синовете на лорд Бътъруел са се сражавали и на двете страни.

— Това го прави *половин* предател, сир.

— Преди шестнайсет години. — Размекващото въздействие на виното беше отминало; Дънк беше ядосан и почти трезвен. — Началникът на турнира е стюард на лорд Бътъруел, някой си Косгроув. Намери го и му кажи да ме включи в списъка. Не, чакай... не му казвай името ми. — Покрай толкова много лордове на едно място някой можеше да си спомни за сир Дънкан Високия от Ашфордски лъг. — Запиши ме като Рицарят на бесилото.

Простолюдието обичаше на турнир да се появи някой Тайнствен рицар.

Ег опипа подутата си устна.

— Рицарят на бесилото ли, сир?

— Заради щита.

— Да, но...

— Прави каквото ти казах. Чете достатъчно за тази нощ.

Дънк угаси свещта с палец и показалец.

Свирепото горещо слънце изгря неумолимо.

Вълни трептящ от жегата въздух се издигаха от белите стени на замъка. Въздухът миришеше на спечена земя и суха трева, не подухваше никакъв вятър и знамената в зелено, бяло и жълто висяха неподвижни от кулите.

Гръм бе неспокоен; Дънк рядко го беше виждал в подобно състояние. Жребецът тръскаше глава, докато Ег стягаше ремъците на седлото. Дори оголи големите си четвъртити зъби към момчето. „Много е горещо — помисли си Дънк. — Жегата е прекалено голяма и за човек, и за животно.“ И в най-добрия случай един боен кон трудно може да се нарече кротко добиче. „И самата Майка щеше да е вкисната от подобна горещина.“

В центъра на двора съперниците започнаха нов тур. Сир Харберт яздеше златен кон в черна броня, украсена с червените и бели змии на дома Пейдж; сир Франклин бе на дорест със сиво копринено покривало, върху което бяха изрисувани двете кули на Фрей. Когато се сблъскаха, червено-бялата пика се прекърши на две, а синята се пръсна на трески, но и двамата рицари се задържаха в седлата. Зрителите на трибуната и стражите по стените на замъка ги приветстваха с викове, но кратки и лишени от ентузиазъм.

„Горещо е дори за викане. — Дънк изтри потта от челото си. — Както и за двубой. — В главата му сякаш бумтеше барабан. — Само да побежда този сблъсък и още един, и ще съм доволен.“

Рицарите обърнаха конете в края на арената и хвърлиха останките от пиките си. Чупеха вече четвърти чифт. „С три повече от необходимото.“ Дънк беше отлагал максимално обличането на бронята, но вече чувстваше как бельото му залепва за кожата под стоманата. „Има и по-лоши неща от това да плуваш в пот“ — каза си, като си спомни сражението на „Бялата лейди“, когато железните мъже се бяха изсипали на палубата. В края на онзи ден беше плувнал в кръв.

С нови пики в ръце Пейдж и Фрей отново пришпориха конете си. Изпод копитата се разхвърча суха земя. Трясъкът на счупените пики накара Дънк да се намръщи. „Снощи прекалих и с виното, и с храната.“ Имаше смътен спомен, че носеше невястата по стълбите и че се срещна с Джон Цигуларя на някакъв покрив. „Какво съм правил на покрив?“ Спомни си, че си говореха нещо за дракони, за драконови яйца или нещо подобно, но...

Надигналият се наполовина рев, наполовина стон го изтръгна от унеса му. Дънк видя златния кон да препуска без ездача си към края на арената; сир Харберт Пейдж се мъчеше да се претърколи на земята. „Още две двойки преди моя ред.“ Колкото по-скоро свалеше сир Утор от коня, толкова по-скоро щеше да свали доспехите, да пийне нещо студено и да си почине. Би трябвало да има най-малко един час преди да го извикат отново.

Пълният херолд на лорд Бътъруел се качи на трибуната, за да извика следващата двойка съперници.

— Сир Аргрейв Непокорния — оповести той. — Рицар на Бавачката, на служба при лорд Бътъруел от Бели стени. Сир Глендън Цветята, Рицар на Женските върби. Излезте и докажете мъжеството си.

Вълна смях премина по трибуната.

Сир Аргрейв беше съсухрен жилав мъж с очукана сива броня, яхнал незащитен кон. Дънк беше виждал и преди такива като него; подобни мъже бяха яки като стари корени и си знаеха работата. Противникът му бе младият сир Глендън на дръгливата си кранта, с тежка ризница и железен полушлем без забрало. На щита му бе изрисуван огненият герб на баща му. „Трябва му броня и подходящ шлем — помисли си Дънк. — С такова снаряжение един удар в главата или гърдите може да го убие.“

Сир Глендън явно беше разярен от представянето. Завъртя гневно коня си и извика:

— Аз съм Глендън *Кълбото*, а не Глендън Цветята. Надсмивай ми се, и ще си изпатиш, херолде. Предупреждавам те, в мен тече кръвта на герой.

Херолдът не се принизи да му отговори, но протестите на младия рицар бяха посрещнати с още смях.

— Защо му се смеят? — зачуди се Дънк. — Да не би да е копеле? — „Цветя“ беше прозвище на копелетата на благородниците от Предела. — И какво беше онова за женските върби?

— Мога да разбера, сир — предложи Ег.

— Не. Не ни влиза в работата. Шлемът ми у теб ли е?

Сир Аргрейв и сир Глендън сведоха копия пред лорд и лейди Бътъруел. Дънк видя как лордът се навежда и шепне нещо в ухото на невестата. Момичето се разкиска.

— Да, сир.

Ег беше надянал провисналата си шапка, за да защити от слънцето очите си и бръснатата си глава. Дънк обичаше да се надсмива на момчето заради шапката, но този път му се искаше и той да има такава. По-добре сламена шапка, отколкото желязна на това слънце. Отметна косата от очите си, нахлупи шлема с две ръце и закопча ремъка. Подплатата вонеше на стара пот и той усещаше цялото това желязо на врата и раменете си. Главата му продължаваше да тупти от снощното вино.

— Сир — обади се Ег, — още не е късно да се откажете. Ако изгубите Гръм и доспехите си...

„Ще бъде свършено с мен като рицар.“

— Защо трябва да губя? — остро попита Дънк. Сир Аргрейв и сир Глендън бяха заели позиции в противоположните краища на арената. — Не е като да се изправам срещу Смеещата се буря. Има ли тук рицар, който би ми създал неприятности?

— Почти всички, сир.

— Дължа ти един по ухото за това. Сир Утор е десет пъти по-стар от мен и два пъти по-дребен.

Сир Аргрейв свали забралото си. Сир Глендън нямаше какво да сваля.

— Не сте участвали в конен двубой от Ашфордски лъг, сир.

„Безочливо момче.“

— Но тренирах. — Не толкова всеотдайно, колкото би могъл, разбира се. Когато му се даваше възможност, препускаше срещу стълбове с мишени или обръчи. И понякога нареждаше на Ег да се качи на някое дърво и да провеси щит или буре, за да се упражнява върху тях.

— По-добър сте с меч, отколкото с копие — каза Ег. — А с брадва или боздуган малцина могат да съперничат на силата ви.

Думите му бяха достатъчно верни, за да раздразнят Дънк още повече.

— Тук няма състезания с мечове или боздугани — посочи той, докато синът на Огненото кълбо и сир Аргрейв Непокорния започнаха да набират скорост. — Иди да ми донесеш щита.

Ег направи физиономия и тръгна за щита.

Копието на сир Аргрейв улучи щита на сир Глендън и отскочи, оставяйки вдлъбнатина в кометата. Накрайникът на Кълбото обаче

попадна точно в центъра на нагръдника на противника с такава сила, че скъса ремъците на седлото. Рицар и седло се затъркаляха в прахта. Дънк бе впечатлен. „Момчето се бие почти толкова добре, колкото и говори.“ Запита се дали това ще накара останалите да престанат да му се смеят.

Тръбата зарева с такава сила, че Дънк трепна. Херолдът отново се качи на подиума и извика:

— Сир Джофри от дома Касуел, лорд на Битърбридж и Защитник на Бродовете. Сир Кайл Котака от Мъгливо тресавище. Излезте и докажете мъжеството си.

Доспехите на сир Кайл бяха добри, но стари и износени, с много вдлъбнатини и драскотини.

— Майката прояви милост към мен, сир Дънкан — каза той на Дънк и Ег, докато излизаше на арената. — Изправям се срещу лорд Касуел, точно онзи, заради когото дойдох.

Ако наоколо имаше някой, който се чувстваше по-зле от Дънк, това несъмнено беше лорд Касуел. Снощи се беше напил до безпаметство.

— Чудно ми е как се държи в седлото след снощния пир — отбеляза Дънк. — Победата е ваша, сир.

— О, не. — Сир Кайл се усмихна копринено. — Котаракът, който си иска паничката сметана, трябва да знае кога да мърка и кога да си показва ноктите, сир Дънкан. Ако копието на негово благородие перне съвсем леко щита ми, ще се търкулна на земята. После, когато му поднасям коня и доспехите си, ще го поздравя колко силен е станал, откакто направих първия му меч. Това ще го накара да си спомни за мен и преди денят да е свършил, ще съм отново човек на Касуел и рицар на Битърбридж.

„В това няма никаква чест“ — едва не каза Дънк, но успя да си прехапе езика навреме. Сир Кайл нямаше да е първият странстващ рицар, заменил честта срещу топло място до огъня.

— Както кажете — промърмори той. — Желая ви успех. Или неуспех, ако предпочитате.

Лорд Джофри Касуел беше хърбав двайсетгодишен младеж, макар че трябваше да се признае, че изглеждаше доста по-внушително в доспехи, отколкото снощи, когато спеше с лице в локва вино. На щита му бе изрисуван жълт кентавър, опънал дълъг лък. Същият

кентавър украсяваше бялото копринено наметало на коня и блестеше в златисто на върха на шлема му. „Човек с кентавър на герба би трябвало да язди по-добре от това.“ Дънк не знаеше колко е добър сир Кайл с копието, но ако се съдеше по начина, по който седеше на коня си, лорд Касуел можеше да бъде изхвърлен от седлото и с едно кихване. „На Котака ще му е достатъчно само да профучи покрай него, за да го събори.“

Ег държеше юздата на Гръм, докато Дънк се качваше тронаво на високото твърдо седло. Докато седеше и чакаше, усещаше погледите на множеството върху себе си. „Чудят се дали големият странстващ рицар го бива за нещо.“ Дънк сам се запита същото. Скоро щеше да разбере.

Котака от Мъгливо тресавище удържа на думата си. Копието на лорд Касуел шареше във всички посоки, сир Кайл също не се беше прицелил добре. Нито един от двамата не успя да препусне по-бързо от тръс. Въпреки това Котака се катурна на земята, когато найкрайният на лорд Джофри по една случайност намери рамото му. „Аз пък си мислех, че всички котки падат винаги на крака“ — каза си Дънк, докато странстващият рицар се търкаляше в пръстта. Лицето на лорд Касуел си остана безизразно. А когато обърна коня си в края на арената, замушка въздуха с копието си, сякаш току-що бе свалил от седлото Лео Дългия трън или Смеещата се буря. Котака свали шлема си и тръгна да гони коня си.

— Щитът — каза Дънк на Ег.

Момчето му подаде щита. Дънк пхна ръка в ремъка и хвана здраво дръжката. Тежестта на ромбоидния щит вдъхваше увереност, макар че дължината му го правеше малко неудобен, а гледката на обесения го изпълваше с безпокойство. „Този щит носи нещастие.“ Дънк реши да даде да го изрисуват при първия удобен случай. „Нека Воинът ми даде плавен ход и бърза победа“ — замоли се той, докато херолдът на Бътруел се катереше за пореден път по стъпалата.

— Сир Утор Ъндърлийф — извън гласът му. — Рицарят на бесилото. Излезте и докажете мъжеството си.

— Внимавайте, сир — предупреди Ег, докато подаваше на Дънк турнирната пика — стесняващ се дървен прът с дължина дванайсет стъпки, завършващ със заоблен железен найкрайник във формата на

стиснат юмрук. — Другите скуайъри казват, че сир Утор имал добро седло. И че бил бърз.

— Бърз? — изсумтя пренебрежително Дънк. — Та той има охлюв на щита. Колко бърз може да е?

Смуши Гръм и бавно подкара коня напред, с вдигната пика. „Една победа и сме на чисто. При две излизаме напред. А две не са чак толкова недостижими, особено при компания като тази.“ Най-малкото му беше провървяло в жребия. Като едното нищо можеше да му се падне Стария вол, сир Кирби Пим или някой друг местен герой. Дънк се запита дали началникът на турнира нарочно не е уредил странстващите рицари да се бият помежду си, така че никое лордче да не понесе позора от загубата от някой от тях на първия рунд. „Няма значение. Всичко по реда си, както винаги казваше старецът. Сир Утор е единствената ми грижа в момента.“

Срещнаха се под трибуната, където лорд и лейди Бътъруел седяха на възглавничките си в сянката на белите стени. Лорд Фрей беше до тях и дундуркаше сополивия си син на коляното си. Подредени в редица слугинчета им вееха, но въпреки това туниката от дамаска на лорд Бътъруел беше с петна под мишниците, а косата на милейди висеше влажна от потта. Определено ѝ беше горещо, скучно и неудобно, но когато видя Дънк, така изпъчи гърди, че той се изчерви под шлема си. Дънк сведе копието си към нея и лорд съпруга ѝ. Сир Утор направи същото. Лорд Бътъруел им пожела добър сблъсък. Жена му показва езичето си.

Време беше. Дънк се върна в тръс в южния край на арената. Противникът му също зае позиция на осемдесет стъпки от него. Сивият му жребец беше по-дребен от Гръм, но по-млад и по-буен. Сир Утор носеше зелена емайлирана броня и сребриста ризница. Зелени и сиви ленти се спускаха от заобления му шлем, а на зеления му щит беше изрисуван сребърен охлюв. „Добри доспехи и добър кон означават добър откуп, ако успея да го сваля.“

Тръбата изсвири.

Гръм потегли напред в бавен тръс. Дънк премести пиката си отляво и я насочи напред, така че минаваше над главата на коня и дървената бариера между него и противника. Щитът защитаваше лявата половина на тялото му. Той се приведе напред и стегна колене,

докато Гръм набираше скорост. „Ние сме едно. Човек, кон, копие. Звяр от кръв, дърво и желязо.“

Сир Утор препускаше с все сили и под копитата на жребеца му се вдигаха облаци прах. Когато между тях останаха четирийсет стъпки, Дънк пришпори Гръм в галоп и насочи върха на пиката право в сребърния охлюв. Навъсеното слънце, прахта, жегата, замъкът, лорд Бътъруел и невястата му, Цигуларя и сир Мейнард, рицари, скуайъри, коняри, простолюдие — всичко това изчезна. Гръм се носеше напред. Охлювът летеше към тях, ставаше все по-голям с всяка крачка на дългите сиви крака... но пред него се носеше пиката на сир Утор с железния си юмрук. „Щитът ми е як; щитът ще поеме удара. Единствено охлювът е от значение. Ударя ли охлюва, двубоят е мой.“

Когато помежду им оставаха десет стъпки, сир Утор измести върха на пиката си нагоре.

Тряс! — иззвъня в ушите на Дънк, когато пиката му удари. Усети сблъсъка в ръката и рамото си, но така и не видя как пиката улучва целта си. Железният юмрук на Утор се стовари право между очите му с цялата сила на мъжа и коня зад него.

Когато дойде на себе си, Дънк лежеше по гръб, вперил поглед в арките на сводест таван. За момент не можеше да разбере къде се намира, нито как се е озовал на това място. В главата му отекваха гласове и се носеха лица — старият сир Арлън, Тансел, Бенис, Червената вдовица, Белор Копиетрошача, Ерион Блестящия принц, побърканата тъжна лейди Вейт. И изведнъж си спомни двубоя — жегата, охлюва, летящия към него железен юмрук. Изстена и се надигна на лакът. От движението главата му затуптя като някакъв чудовищен боен барабан.

Поне и двете му очи като че ли виждаха. Не напипа и дупка в челото, което също беше добре. Установи, че се намира в някакво мазе, а около него има бъчви с вино и ейл. „Тук поне е прохладно — помисли си той. — И пиенето е налице.“ Усети вкуса на кръв в устата си. Ако си беше прехапал езика, щеше да е толкова ням, колкото и тъп.

— Добрутру — изграчи той, колкото да чуе гласа си. Думите отекнаха от тавана. Дънк се опита да се надигне, но от усилието таванът над него се завъртя.

— Леко, леко — разнесе се треперещ глас недалеч.

До леглото се появи прегърбен старец, облечен в роба, сива като дългата му коса. На врата му имаше верига на майстер от различни метали. Лицето му бе старо и набраздено, с дълбоки бръчки от двете страни на подобния на клюн нос.

— Лежи мирно и дай да ти погледна очите.

Старецът надникна в лявото око на Дънк, а после и в дясното, като ги отваряше с палец и показалец.

— Боли ме главата.

Майстерът изсумтя.

— Благодарете се, че е още на раменете ви, сир. Ето, това може да ви помогне донякъде. Пийте.

Дънк се насили да изпие до последната глътка противната течност и някак успя да не я изплюе.

— Турнирът — каза той, докато бършеше уста с опакото на дланта си. — Кажете ми. Какво стана?

— Същата глупост като при всеки подобен случай. Мъже се свалят един друг от конете си с пръчки. Племенникът на лорд Смолууд счупи китка, а кракът на сир Еден Рисли беше смазан под коня му, но засега няма убити. Макар да имах опасения за вас, сир.

— Значи съм бил свален?

Още се чувстваше като натъпкан с вълна, иначе никога не би задал такъв тъп въпрос. Съжали за думите веднага щом ги изрече.

— С такъв трясък, че разтресохте и най-високите бастиони. Онези, които бяха заложили на вас, направо обезумяха, а и скуайърът ви не е на себе си. Още щеше да седи до вас, ако не го бях изгонил. Не искам деца да ми се мотаят в краката. Напомних му за задължението му.

Дънк откри, че се нуждае от напомняне.

— Какво задължение?

— Конят ви, сир. Доспехите и оръжието.

— Да. — Дънк си спомни. Момчето беше добър скуайър и знаеше какво се изисква от него. „Изгубих меча на стареца и бронята, която ми изкова Пейт Стоманата.“

— Музикалният ви приятел също питаше за вас. Каза ми да направя всичко по силите си. Изхвърлих и него.

— Откога се грижите за мен? — Дънк сви пръстите на дясната си ръка. Всички като че ли работеха. „Само главата ме боли, а сир Арлън казваше, че и така или иначе не я използвам често.“

— Четири часа, ако се вярва на слънчевия часовник.

Четири часа не беше толкова зле. Беше чувал история за рицар, получил такъв удар, че проспал четирийсет години и когато се събудил, открил, че е стар и съсухрен.

— Знаете ли дали сир Утор е спечелил втория си двубой?

Можеше пък Охлюва да спечели турнира. Поражението нямаше да е толкова унижително за Дънк, ако можеше да си каже, че е изгубил от най-добрия рицар на арената.

— Онзи ли? Определено спечели. Срещу сир Адам Фрей, братовчед на булката и обещаващ млад воин. Нейно благородие припадна, когато сир Адам рухна на земята. Наложил се да бъде отведена в покоите ѝ.

Дънк се изправи с мъка и се олюля, но майстерът му помогна да се задържи на крака.

— Къде са ми дрехите? Трябва да вървя. Аз... трябва да... да...

— Щом не си спомняте, значи не е толкова спешно. — Майстерът махна раздражено с ръка. — Бих ви посъветвал да избягвате тежка храна, силни напитки и нови удари между очите... но отдавна съм научил, че рицарите са глухи за здравия разум. Хайде, вървете. Имам да се погрижа и за други глупаци.

Когато излезе навън, Дънк зърна ястреб, описващ широки кръгове в яркосиньото небе. Завидя му. На изток се бяха събрали няколко облака, мрачни като настроението му. Докато вървеше към арената, слънцето блъскаше главата му като чук по наковалня. Земята сякаш се движеше под краката му... или може би просто той се олюляваше. „Трябваше да послушам Ег.“

Бавно прекоси външния двор, като заобикаляше тълпата. На арената пухкавият лорд Алин Кокшоу, последната победа на младия Глендън Кълбото, куцаше между двама скуайъри. Трети скуайър държеше шлема му, чиито горди пера бяха счупени.

— Сир Джон Цигуларя — извика херолдът. — Сир Франклин от дома Фрей, рицар на Близнаците, заклет меч на лорда на Бродовете.

Излезте и докажете мъжеството си.

На Дънк му оставаше само да стои и да гледа как големият черен кон на Цигуларя излиза на арената, покрит с развяваща се синя коприна със златни мечове и цигулки. Нагръдникът на сир Джон също беше покрит със син емайл, също и наколенниците, налакътниците, набедрениците и предпазителят на шията. Ризницата отдолу беше позлатена. Сир Франклин яздеше пъстър сив кон с развята сребриста грива, в тон със сивото на коприната и сребристото на доспехите. На щита, върху туниката върху бронята и наметката на коня бяха изрисувани кулите близнаци на Фрей. Двамата се сблъскаха и отново препуснаха един срещу друг. Дънк гледаше, но не видя нищо. „Дънк идиот, тъп като мармот — ругаеше се той. — Имаше охлюв на щита. Как можа да изгубиш от човек с охлюв на щита?“

Около него се надигнаха приветствени възгласи. Дънк вдигна очи и видя, че Франклин Фрей е паднал. Цигуларя се беше спешил, за да помогне на противника си да стане. „Той е с една крачка по-близо до драконовото яйце — помисли си Дънк. — А аз къде съм?“ Докато приближаваше задната врата, попадна на групата джуджета от снощния пир. Готвеха се да си заминават. Впрягаха понита в дървената си свиня на колела и във втора каруца с по-обикновен вид. Видя, че са общо шест, всяко по-дребно и по-недъгаво от предишното. Някои може да бяха и деца, но всички бяха толкова дребни, че трудно можеше да определи със сигурност. На дневна светлина, облечени в бричове от конска кожа и с груби наметала с качулки, не изглеждаха така смешно, както в пъстрите си дрехи снощи.

— Добро ви утро — поздрави Дънк от учтивост. — За път ли се стягате? На изток се събират облаци, може да завали.

В отговор получи единствено кръвнишки поглед от най-противното джудже. „Него ли измъкнах снощи от леглото на лейди Бътъруел?“ Отблизо дребосъкът миришеше на клозет. Само един полъх от него беше достатъчен Дънк да ускори крачка.

Прекосяването на Млекарницата сякаш му отне толкова време, за колкото двамата с Ег прекосиха пясъците на Дорн. Придържаше се към стената и от време на време се облягаше на нея. Всеки път, когато завърташе глава, започваше да му се вие свят. „Нещо за пиене — помисли си Дънк. — Трябва ми глътка вода, иначе ще падна.“

Едно минаващо конярче му каза къде да намери най-близкия кладенец. Там Дънк откри Кайл Котака, който тихо разговаряше с Менард Слива. Раменете на сир Кайл бяха отпуснати безрадостно, но при приближаването на Дънк той се оживи.

— Сир Дънкан? Чухме, че сте мъртъв или умираете.

Дънк разтърка слепоочията си.

— Де да бях.

— Много добре знам как се чувствате — въздъхна сир Кайл. — Лорд Касуел не ме позна. Когато му казах как съм изработил първия му меч, той ме зяпна, сякаш съм си изгубил ума. Каза, че в Битърбридж нямало място за кекави рицари като мен. — Котака се изсмя горчиво. — Обаче взе доспехите и оръжието ми. А също и коня. Какво ще правя сега?

Дънк не знаеше какво да му отговори. Дори свободният ездач се нуждае от кон, а наемникът — от меч, който да продаде.

— Ще си намерите друг кон — каза Дънк, докато вадеше кофата от кладенеца. — Седемте кралства са пълни с коне. И ще намерите някой друг лорд, който да ви въоръжи. — Загреба вода с шепи и пи.

— Някой друг лорд. Да бе. Познавате ли такъв? Не съм млад и силен като вас. Нито пък толкова голям. Големите мъже винаги се търсят. Например лорд Бътъруел обича рицарите му да са едри. Погледнете го само онзи Том Хедъл. Видяхте ли го на турнира? Повали всички, които се изправиха срещу него. Е, Огненото кълбо направи същото. Както и Цигуларя. Искане ми се той да ме беше свалил от седлото. Отказва да взема откупи. Казва, че искал само драконово яйце... както и приятелството на повалените противници. Същински цвят на рицарството, моля ви се.

Мейнард Слива се изсмя.

— Цигулката на рицарството искате да кажете. Това момче ще засвири истинска буря и няма да е зле да сме се махнали, преди да се е разразила.

— Не взема откупи ли? — учуди се Дънк. — Доста галантен жест.

— Галантните жестове са лесни, когато кесията ти се пръска от злато — рече сир Мейнард. — Това е урок, ако имате ум да го научите, сир Дънкан. Не е късно да тръгвате.

— Да тръгвам? Къде?

Сир Мейнард сви рамене.

— Където и да е. Зимен хребет, Летен замък, Асшай при Сянката. Няма значение, стига да не е тук. Вземете коня и доспехите си и се измъкнете през задната порта. Никой няма да забележи. Охлюва е зает да мисли за следващия двубой, а останалите не откъсват очи от схватките.

За миг изкушението взе връх. Докато имаше оръжие и кон, Дънк щеше да си остане криво-ляво рицар. Без тях беше просто просяк. „Едър, но все пак просяк.“ Оръжието и доспехите му обаче вече принадлежаха на сир Утор. Както и Гръм. „По-добре просяк, отколкото крадец.“ Навремето беше и двете в Квартала на бълхите, когато движеше с Плъшока, Рейф и Пудинга, но старецът го беше избавил от онзи живот. Знаеше какво би казал сир Арлън от Пенитрий на предложението на Слива. И тъй като сир Арлън бе мъртъв, Дънк го каза вместо него.

— Дори странстващият рицар има чест.

— Значи ще предпочетете да умрете с неопетнена чест, отколкото да живеете без нея? Спестете ми отговора си, знам какво ще кажете. Вземете момчето си и бягайте, рицарю обесник. Преди гербът ви да се превърне във ваша съдба.

Дънк настръхна.

— Откъде можете да знаете съдбата ми? Или може би сте я сънували като Джон Цигуларя? И какво знаете за Ег?

— Знам, че за яйцата е добре да стоят по-далеч от тигана — отвърна Слива. — Бели стени не е здравословно място за момчето.

— А вие как се представихте на двубоя, сир? — попита го Дънк.

— О, не рискувах да изляза на арената. Поличбите не бяха добри. Между другото, кой според вас ще спечели драконовото яйце?

„Не и аз“ — помисли си Дънк.

— Седемте сигурно знаят. Не и аз.

— Опитайте да предположите, сир. Все пак имате две очи.

Дънк се замисли за момент.

— Цигуларя?

— Много добре. Бихте ли обяснили защо мислите така?

— Просто... имам предчувствие.

— Аз също — рече Мейнард Слива. — Лошо предчувствие за всеки мъж или момче, които са достатъчно неразумни да се изпречат

на пътя на Цигуларя.

Ег четкаше Гръм пред палатката, но погледът му беше отнесен някъде надалеч. „Момчето приема тежко загубата ми.“

— Достатъчно — извика му Дънк. — Още малко и Гръм ще стане плешив като теб.

— Сир? — Ег пусна четката. — *Знаех* си, че някакъв си тъп охлюв не може да ви убие, сир.

И го прегърна.

Дънк взе опърпаната му шапка и я нахлупи на собствената си глава.

— Майстерът каза, че си се измъкнал с доспехите ми.

Ег възмутено грабна шапката си.

— Почистих ризницата и излъсках наколенниците, налакътниците и нагръдника, сир, но шлемът ви е пукнат и вдлъбнат там, където удари накрайникът на сир Утор. Ще трябва да го дадете на ковача да го изчука.

— Сир Утор да го дава за изчукване. Нали вече е негов. — „Няма кон, няма меч, няма броня. Може пък онези джуджета да се съгласят да ме включат в трупата си. Смешна картинка ще бъде — шест джуджета, налагащи великан със свински мехури.“ — Гръм също е негов. Ела. Ще му ги поднесем и ще му пожелаем успех в следващите двубои.

— Сега ли, сир? Нима няма да откупите Гръм?

— С какво, момко? С камъчета и овчи барабонки ли?

— Мислех си за това, сир. Ако успеете да заемете...

— Никой няма да ми вземе такава сума, Ег — прекъсна го Дънк. — А и защо да го прави? Кой съм аз? Едър глупак, който се наричаше рицар, докато някакъв охлюв с пръчка едва не му отнесе главата?

— Е, тогава можете да вземете Дъжд, сир. Аз отново ще яхна Майстер. Ще отидем в Летен замък. Там можете да постъпите на служба при баща ми. Конюшните му са пълни с коне. Можете да си изберете не само боен, но и ездитен.

Ег имаше най-добри намерения, но Дънк не можеше да се върне в Летен замък с подвита опашка. Не и по този начин, без пукната пара и бит, търсец служба, без дори да има меч, който да предложи.

— Момко — рече той, — много мило от твоя страна, но не искам трохи от масата на лорд баща ти, нито пък от конюшните му. Може би е време пътищата ни да се разделят.

Дънк винаги можеше да влезе в Градската стража на Ланиспорт или Староград — там харесваха едри мъже. „Блъскал съм си тиквата във всяка греда на всяка кръчма от Ланиспорт до Кралски чертог. Може пък да е време ръстът ми да ми спечели малко пари вместо цицини.“ Но стражниците нямаха скуайъри.

— Научих те на всичко, което мога, а то не е много. За теб ще е по-добре някой майстор на оръжието да поработи върху обучението ти. Някой свиреп стар рицар, който знае от кой край се държи копието.

— Не искам майстор на оръжието — отвърна Ег. — Искам вас. Ами ако използвам моя...

— Не. Никакви такива. Да не съм чул. Иди да вземеш оръжията ми. Ще ги предадем на сир Утор с моите поздравления. Трудните неща стават само по-трудни, като се отлагат.

Ег скрита земята. Лицето му беше посърнало също като шапката.

— Слушам, сир. Както заповядате.

Отвън шатрата на сир Утор беше съвсем проста — голяма квадратна кутия от сиво-кафяв брезент, закрепен за земята с конопени въжета. Сребърен охлюв красеше централния стълб над дълго сиво знаме, но това бе единствената украса.

— Чакай тук — каза Дънк на Ег. Момчето държеше повода на Гръм. Големият кафяв боен кон беше натоварен с оръжието и доспехите на Дънк, в това число и с новия му стар щит. „Рицарят на бесилото. Ама че некадърен тайнствен рицар се оказах.“ — Няма да се бавя.

Приведе глава и се наведе, за да мине през входа.

Външният вид на шатрата го остави неподготвен за комфорта, който откри вътре. Земята под краката му беше застлана с мирски килими с ярки цветове. Пухеното легло беше покрито с меки възглавнички, а в един железен мангал горяха благовония.

Сир Утор седеше на масата. Пред него имаше купчина златни и сребърни монети и гарафа вино. Броеше парите със скуайъра си,

непохватен момък горе-долу на възрастта на Дънк. От време на време Охлюва захапваше някоя монета или я оставяше настрани.

— Виждам, че имам още много да те уча, Уил — чу го да казва Дънк. — Тази монета е отчупена, а другата е рязана. А тази? — Между пръстите му затанцува златен дракон. — *Гледай* монетите, преди да ги вземеш. Ето, кажи ми какво виждаш.

Драконът полетя във въздуха. Уил се опита да го улови, но той отскочи от пръстите му и падна на земята. Скуайърът затърси монетата на четири крака. Накрая я намери и я завъртя два пъти между пръстите си.

— Тази е добра, милорд — рече той. — Има си дракон от едната страна и крал от другата...

Тъндърлийф хвърли поглед към Дънк.

— Обесения. Радвам се да видя, че мърдате, сир. Боях се, че съм ви убил. Ще бъдете ли така добър да обясните на моя скуайър естеството на драконите? Уил, дай монетата на сир Дънкан.

Дънк нямаше избор, освен да я вземе. „Свали ме от седлото, трябва ли да ме прави и на шут?“ Намръщи се, претегли монетата в ръка, огледа двете ѝ страни, захапа я.

— Златна е, не е чегъртана или рязана. И на тегло ми се вижда добре. Аз също бих я приел, милорд. Какво не ѝ е наред?

— Кралят.

Дънк се вгледа по-внимателно. Лицето на монетата беше младо, гладко избръснато, красиво. Крал Ерис беше брадат на монетите си, също като стария крал Егон. Крал Дерон, който беше управлявал между тях, бе гладко избръснат, но ликът не бе неговият. Монетата не изглеждаше достатъчно изтъркана, за да е изсечена преди Егон Недостойния. Дънк се намръщи към думата под главата. „Пет букви.“ Изглеждаха му еднакви с онези от другите дракони. ДЕРОН, пишеше там, но Дънк познаваше лицето на Дерон Добрия, а това не бе неговото. Когато се вгледа отново, видя нещо странно във формата на буквите. Не беше...

— *Демън* — изтърси той. — Тук пише *Демън*. Само че никога не е имало крал Демън, а само...

— Претендента. По време на бунта си Демън Блекфир изсече свои монети.

— Но въпреки това е злато — възрази Уил. — А щом е злато, драконът би трябвало да е добър като всички останали, милорд.

Охлюва го шамароса.

— Кретен. Да, злато е. Бунтовническо злато. Предателско злато. Да имаш подобна монета е измяна, а да я разменяш — двойна измяна. Трябва да я претопя. — Отново удари шамар на скуайъра. — Махай се от очите ми. Двамата с добрия рицар имаме да обсъждаме това-онова.

Уил побърза да се омете от шатрата.

— Заповядайте, седнете — любезно предложи сир Утор. — Желаете ли чаша вино?

В собствената си шатра Ъндърлийф изглеждаше съвсем различен.

„Охлювът се крие в черупката си“ — спомни си Дънк.

— Не, благодаря. — И подхвърли златната монета на сир Утор. „Предателско злато. Злато на Блекфир. Ег каза, че това е турнир на предатели, а аз не го послушах.“ Трябваше да се извини на момчето.

— Половин чаша — настоя Ъндърлийф. — Доколкото мога да преценя, имате нужда. — Напълни две чаши и подаде едната на Дънк. Без доспехите си приличаше повече на търговец, отколкото на рицар. — Дошли сте за откупа, предполагам.

— Точно така. — Дънк отпи от виното. Може би щеше да му помогне за ужасното главоболие. — Докарах коня си, както и оръжието и доспехите. Вземете ги, с моите поздравления.

Сир Утор се усмихна.

— И точно тук трябва да ви кажа, че се сражавахте доблестно.

Дънк се зачуди дали „доблестно“ не е любезен начин да кажеш „тромаво“.

— Много мило от ваша страна, но...

— Мисля, че не ме чухте правилно. Добри ми сир, ще бъде ли много дръзко от моя страна, ако ви попитам как станяхте рицар?

— Сир Арлън от Пенитрий ме намери в Квартала на бълхите да гоня прасета. Предишният му скуайър загинал на Червена трева и му трябваше човек, който да се грижи за коня му и да му чисти ризницата. Обеща да ме научи да боравя с меч и копие и как да яздя, ако постъпя на служба при него, и аз се съгласих.

— Очарователна история... макар че ако бях на ваше място, щях да пропусна онази част с прасетата. Бихте ли ми казали къде е сир

Арлън сега?

— Умря. Погребах го.

— Разбирам. У дома в Пенитрий ли го откарахте?

— Не знаех къде се намира. — Дънк никога не бе виждал Пенитрий. Сир Арлън рядко говореше за него, както и Дънк не обичаше да говори за Квартала на бълхите. — Погребах го на западния склон на един хълм, за да може да гледа залезите.

Походният стол изскърца застрашително под тежестта му.

Сир Утор седна на мястото си.

— Имам си доспехи и по-добър кон от вашите. Какво да правя с някаква стара кранта и торба огъната броня и ръждива ризница?

— Пейт Стоманата изработи тези доспехи — каза Дънк и в гласа му прозвуча гняв. — Ег полагаше добри грижи за тях. По ризницата ми няма нито едно петънце ръжда, а стоманата е добра и яка.

— Яка и тежка — оплака се сир Утор. — И твърде голяма за човек с нормални размери. Вие сте необичайно едър, Дънкан Високия. Колкото до коня ви, той е твърде стар за езда и твърде жилав, за да става за ядене.

— Гръм не е така млад, както беше навремето — призна Дънк. — И доспехите ми са големи, както казвате. Можете обаче да ги продадете. В Ланиспорт и Кралски чертог има много ковачи, които с радост ще ви освободят от този товар.

— Срещу една десета от стойността му — каза сир Утор. — И то само за да претопят метала и да го използват. Не. Трябва ми сладко сребро, а не старо желязо. Монети на кралството. И тъй, желаете ли да откупите снаряжението си, или не?

Дънк намръщено завъртя чашата в ръцете си. Беше от тежко сребро, с редица златни охлюви, инкрустирани по ръба. Виното също беше златисто и упоително на вкус.

— Ако желанията бяха риби, да, бих платил. С радост. Само че...

— ... нямате два елена, които да сключат рога.

— Ако... ако се съгласите да ми заемете коня и доспехите, мога да ви платя откупа по-късно. След като намеря парите.

Охлюва изглеждаше развеселен.

— И къде ще ги намерите, ако смея да попитам?

— Бих могъл да постъпя на служба при някой лорд или... — Трудно му беше да изговаря думите. Караха го да се чувства като

просяк. — Може да минат няколко години, но ще ви платя. Кълна се.

— В честта ви на рицар?

Дънк се изчерви.

— Мога да поставя знака си на пергамент.

— Драскулка на странстващ рицар върху някакво си листче? —

Сир Утор завъртя очи. — Ще става само за триене на задник и за нищо друго.

— Вие също сте странстващ рицар.

— А сега ме обиждате. Аз отивам там, където си поискам, и не служа на друг освен на себе си, това е вярно... но минаха много години, откакто за последен път съм спал под крайпътна ограда. Намирам хановете за много по-удобни. Аз съм *турнирен* рицар, най-добрият, когото ще срещнете някога.

— Най-добрият? — Арогантността му ядоса Дънк. — Смеещата се буря надали би се съгласил, сир. Нито Лео Дългия трън или Звяра от Бракън. На Ашфордски лъг никой не спомена охлюви. Как ще го обясните, щом сте толкова прочут турнирен шампион?

— Да сте ме чували да се наричам шампион? Това означава известност. По-скоро бих хванал шарка. Благодаря, но не. Да, ще спечеля следващия си двубой, но на финала ще падна. Бъгъруел дава трийсет дракона за рицаря на второ място и това ми е достатъчно... наред с няколко добри откупа и дяловете от залозите. — Той посочи купчините сребърни елени и златни дракони на масата. — Изглеждате здрав момък, че и много едър. Размерът винаги впечатлява глупците, макар да не означава нищо на турнир. Уил успя да достигне залози три към едно срещу мен. Лорд Шони заложил пет към едно, глупакът му с глупак. — Взел един сребърен елен и го завъртя като пумпал с ловко движение на дългите си пръсти. — Сега е ред на Стария вол да се катурне. После на Рицарят на Женските върби, ако издържи дотогава. Предвид предпочитанията би трябвало да получа чудесни залози и срещу двамата. Простият народ обича селските си герои.

— Във вените на сир Глендън тече кръвта на герой — изтърси Дънк.

— О, надявам се да е така. Кръвта на герой лесно ще вдигне залога на две към едно. Ако беше курвенска кръв, нещата нямаше да са толкова розови. Сир Глендън при всеки удобен случай говори за баща си, но да сте го чували да споменава майка си? Има основателни

причини да не го прави. Роден е от лагерна курва. Наричаха я Джени. Допреди Червена трева ѝ викаха Джени Петачето. В нощта преди битката изчука толкова мъже, че след това стана известна като Червената Джени. Огненото кълбо е минал през леглото ѝ преди това, не се съмнявам, но същото се отнася и за поне сто други мъже. Приятелят ни Глендън си въобразява твърде много, ако питате мен. А дори няма огненочервена коса.

„Кръвта на герой“ — помисли си Дънк.

— Но казва, че е рицар.

— О, това си е съвсем вярно. Момчето и сестра му израснали в един бардак на име „Женски върби“. След като Джени Петачето умряла, другите курви се грижели за тях и закърмили момчето с измислената от майка му приказка, че бил от семето на Огненото кълбо. Един стар скуайър, който живеел наблизко, обучил момчето, доколкото може да се нарече обучение, в замяна на ейл и путки, но като обикновен оръженосец не можел да направи малкото копеле рицар. Преди половин година обаче няколко рицари случайно минали през бардака и някой си сир Морган Дънстейбъл на пияна глава харесал сестрата на сир Глендън. Оказало се обаче, че сестрата била все още девица, а Дънстейбъл нямал достатъчно пари, за да плати за цветчето ѝ. И пазарлъкът станал. Сир Морган обявил брат ѝ за рицар, направо в „Женски върби“ пред двайсет свидетели, а след това сестричката го завела горе и му позволила да ѝ откъсне цветенцето. Та така.

Всеки рицар можеше да посвещава в рицарство. Когато беше скуайър на сир Арлън, Дънк бе чувал истории за мъже, спечелили рицарското звание с добри дела, заплахи или торба сребро, но никога с девствеността на сестра си.

— Това е просто някаква измислица — чу се да казва той. — Не може да е истина.

— Чух го от Кирби Пим, който твърди, че е бил свидетел на посвещаването. — Сир Утор сви рамене. — Син на герой, син на курва или двете, няма значение. Когато се изправи срещу мен, момчето ще падне.

— Жребият може да определи друг противник.

Сир Утор повдигна вежда.

— Косгроув обича среброто не по-малко от всеки друг. Гарантирам ви, първо ще ми се падне Стария вол, а после момчето. Готов ли сте да се обзаложим?

— Вече нямам какво да залагам.

Дънк не знаеше кое го разстройва повече — откритието, че Охлюва подкупва началника на игрите, за да си осигури желаните противници, или това, че е искал *него* за противник. Стана от стола.

— Казах онова, което дойдох да кажа. Конят и мечът ми са ваши, както и всичките ми доспехи.

Охлюва сплете пръсти.

— Може би има друг начин. Не сте абсолютно лишен от талант. Паднахте изключително живописно. — Зъбите на сир Утор лъснаха, когато се усмихна. — Ще ви заема жребеца и бронята... ако постъпите на служба при мен.

— На служба? — не разбра Дънк. — Каква служба? Имате си скуайър. Или ви е нужен гарнизон за някакъв замък?

— Можеше и да ми е нужен, ако имах замък. Честно казано, предпочитам добрите странноприемници. Поддръжката на замъците е твърде скъпа. Не, службата, която искам от вас, е да се изправите срещу мен на още няколко турнира. Двайсет ще са достатъчни. Можете да го направите, нали? Ще получавате една десета от печалбата ми и ви обещавам, че в бъдеще ще ви улучвам право в тези ваши широки гърди, а не в главата.

— Искате да пътувам с вас, за да ме свалите от седлото?

Сир Утор се изкиска с удоволствие.

— Вие сте такъв грабващ тип, че никой няма да повярва, че някакъв си дъртак със смъкнати рамене и охлюв на щита е в състояние да ви повали. — Той потърка брадичка. — Между другото, ще ви трябва нов герб. Вярно, обесеният човек изглежда достатъчно мрачно, но... е, той е *обесен*, нали? Мъртъв и победен. Нужно е нещо по-свирепо. Да речем, мечешка глава. Череп. Или още по-добре три черепа. Или набито на кол бебе. Трябва също да си пуснете дълга коса и брада. Колкото по-рошава и неподдържана, толкова по-добре. Тези турнирчета са много повече, отколкото си мислите. Със залозите, които получавам, ще можем да спечелим достатъчно, за да си купим драконово яйце преди...

— ... да стане известно, че съм в безнадеждно състояние ли? Изгубих доспехите си, а не честта. Ще получите Гръм и снаряжението ми, и нищо повече.

— Безполезно гордият свършва като просяк, сир. Може да ви се случи нещо много по-лошо от това да яздите с мен. Аз поне мога да ви науча едно-друго за конните двубои, от които в момента разбирате толкова, колкото свиня от кладенчова вода.

— Ще ме правите на глупак.

— Вече го направих. А дори глупаците трябва да ядат.

На Дънк му се прииска да изтрие с юмрук усмивката от лицето му.

— Сега разбирам защо имате охлюв на щита. Вие не сте истински рицар.

— Каза истинският тъпак. Наистина ли сте толкова сляп, че не виждате в каква опасност се намирате? — Сир Утор отмести чашата си. — Знаете ли защо ви ударих точно там, където ви ударих, сир? — Той стана и докосна леко Дънк в средата на гърдите. — Удар с найкрайник ето тук би ви свалил на земята с абсолютно същия успех. Главата е по-малка мишена, ударът е много по-труден... но и много по-вероятно да се окаже смъртоносен. Платиха ми, за да ви ударя там.

— Платили са ви? — Дънк се дръпна от него. — Какво искате да кажете?

— Шест дракона в аванс, плюс още четири, когато умрете. Мижава сума за живота на един рицар. Бъдете благодарен за това. Ако ми бяха предложили повече, можех да вкарам върха на копие то си в око то ви.

На Дънк отново му се зави свят. „Защо му е на някой да плаща за смъртта ми? Не съм направил нищо лошо на никого в Бели стени.“ Никой не го мразеше повече от брата на Ег Ерион, а той бе в изгнание отвъд Тясното море.

— Кой ви плати?

— Един слуга донесе златото по изгрев-слънце, малко след като началникът на игрите определи двойките. Лицето му беше скрито под качулка и не каза името на господаря си.

— Но защо? — Дънк нищо не разбираше.

— Не го попитах. — Сир Утор отново напълни чашата си. — Мисля, че имате повече врагове, отколкото си давате сметка, сир

Дънкан. А и как би могло да е иначе? Има хора, които биха ви посочили като причина за всичките ни несгоди.

Сякаш ледена ръка докосна сърцето на Дънк.

— Какво имате предвид?

Охлюва сви рамене.

— Може и да не съм бил на Ашфордски лъг, но си вадя хляба с двубои. Следя турнирите отдалеч също толкова ревностно, колкото майстерите наблюдават звездите. Зная, че един странстващ рицар е станал причина за Сблъсъка на седемте на Ашфордски лъг, довел до смъртта на Белор Копиетрошача от ръката на брат му Мекар. — Сир Утор отново седна и изпъна крака. — Принц Белор беше обичан. Принц Ерион също си имаше приятели.приятели, които не са забравили причината за изгнанието му. Помислете си за предложението ми, сир. Охлювът може да оставя служеста диря след себе си, но малко служ няма как да навреди на човек... а ако танцуваш с дракони, трябва да очакваш да се изгориш.

Когато Дънк излезе от шатрата на Охлюва, денят изглеждаше доста по-мрачен. Облаците на изток бяха станали по-големи и по-черни, а слънцето клонеше към западния хоризонт и хвърляше дълги сенки по двора. Дънк видя, че скуайърът Уил преглежда краката на Гръм, и го попита:

— Къде е Ег?

— Плешивото момче ли? Откъде да знам? Избяга някъде.

„Не е можел да понесе да се сбогува с Гръм — помисли Дънк. — Сигурно е в палатката с книгите си.“

Само че не беше в палатката. Книгите си бяха там, събрани на спретната купчина до постелката на Ег, но от момчето нямаше и следа.

Нещо не беше наред. Усещаше го. Ег нямаше навика да се запилява някъде без разрешение.

Недалеч двама посивели войници пиеха ечемичена бира пред някакъв павилион на ивици.

— ... ами, майната му, веднъж ми е достатъчно — промърмори единият. — Тревата беше зелена, когато изгря слънцето, да... — Млъкна, когато другият го побутна, и едва сега забеляза Дънк. — Сир?

— Да сте виждали скуайъра ми? Наричат го Ег.

Мъжът почеса сивата четина под едното си ухо.

— Помня го. С по-малко коса от мен и с уста три пъти по-голяма от ръста му. Някои от другите момчета го поблъскаха малко, но това беше снощи. Оттогава не съм го зървал, сир.

— Подплашили са го — обади се другарят му.

Дънк го изгледа сурово.

— Ако се появи, кажете му да ме чака тук.

— Ясно, сир. Ще му кажем.

„Може просто да е отишъл да гледа турнира.“ Дънк тръгна към арената. Докато минаваше покрай конюшните, попадна на сир Глендън Кълбото, който четкаше хубава дореста кобила.

— Да сте виждали Ег?

— Изтича покрай мен преди малко. — Сир Глендън извади от джоба си морков и го тикна в муцуната на кобилата. — Харесва ли ви? Лорд Костейн изпрати скуайъра си да я откупи, но му казах да си спести златото. Смятам да я задържа за себе си.

— Негово благородие няма да хареса това.

— Негово благородие каза, че съм нямал правото да си сложа огнено кълбо на щита. Че гербът ми трябвало да е горичка от женски върби. Негово благородие може да си го начука отзад.

Дънк не успя да сдържи усмивката си. И той самият се беше хранил на същата маса и се бе давил със същите противни ястия, поднасяни от такива като принц Ерион и сир Стефон Фосоуей. Изпитваше родство с наежения млад рицар. „Нищо чудно моята майка също да е била курва.“

— Колко коне спечелихте дотук?

Сир Глендън сви рамене.

— Изгубих им бройката. Мортимър Богс все още ми дължи своя. Каза, че по-скоро би изял кобилата си, отколкото да допусне да я яхне някакво си родено от курва копеле. И е порботил с чука върху доспехите си, преди да ми ги изпрати. Целите са в дупки. Предполагам, че ще изкарам нещо от метала. — Тонът му бе по-скоро тъжен, отколкото ядосан. — Имаше конюшня при... хана, в който отраснах. Работех там като момче и когато ми се отвореше възможност, измъквах конете навън, докато собствениците им бяха заети. Винаги съм бил добър с конете. Кранти, ездитни, състезателни, товарни, за оран, бойни — яздех ги всичките. Дори един дорнски

пясъчен жребец. Един старец ме научи как да си правя сам копията. Мислех си, че ако покажа на всички колко съм добър, няма да имат друг избор, освен да ме признаят за син на баща си. Но те няма да го направят. Дори сега. Просто няма да го направят.

— Някои никога няма да го направят — каза му Дънк. — Каквото и да направите вие. Други обаче... не всички са еднакви. Срещал съм и свестни. — Замисли се за момент. — Когато турнирът приключи, смятам да продължа с Ег на север. Да постъпя на служба в Зимен хребет и да се сражавам за Старките срещу железните мъже. Можете да дойдете с нас.

Сир Арлън винаги бе казвал, че Северът е отделен свят. Едва ли някой там знаеше за Джени Петачето и Рицарят на Женските върби. „Никой няма да ти се смее там горе. Ще те познават само по меча ти и ще те съдят единствено според заслугите ти.“

Сир Глендън го изгледа подозрително.

— Защо ми е да го правя? Да не искате да кажете, че трябва да бягам и да се крия?

— Не. Просто си помислих... два меча са по-добре от един. Пътищата не са така безопасни, както навремето.

— Това е вярно — с неохота отвърна младежът. — На баща ми обаче навремето било обещано място в Кралската гвардия. Смятам да спечеля белия плащ, който той така и не надянал.

„Имаш точно толкова шанс да наденеш белия плащ, колкото и аз — едва не каза Дънк. — Роден си от лагерна курва, а аз изпълзах от канавките на Квартала на бълхите. Кралете не обсипват с почести такива като теб и мен.“ Момъкът обаче нямаше да приеме добре тази истина и затова Дънк каза:

— Е, в такъв случай ви желая силна десница.

Не успя да направи и три крачки, когато сир Глендън го спря.

— Сир Дънкан, чакайте. Аз... не трябваше да съм толкова груб. Един рицар трябва да е вежлив, както казваше майка ми. — Момчето сякаш с мъка намираше думите. — Лорд Пийк дойде при мен след последния ми двубой. Предложи ми място в Звездно копие. Каза, че се надигала буря, каквато Вестерос не е виждал от цяло поколение, и че се нуждае от мечове и мъже, които да ги въртят. Верни мъже, които знаят как да се подчиняват.

Дънк едва повярва на ушите си. Гормън Пийк ясно беше изразил презрението си към странстващите рицари както по пътя, така и на покрива, но предложението беше наистина щедро.

— Пийк е важен лорд — предпазливо рече той, — но... но не мисля, че е човек, на когото бих се доверил.

— Не. — Момчето се изчерви. — Предложението му си имаше цена. Каза, че щял да ме вземе на служба... но първо трябвало да докажа верността си. Щял да се погрижи на следващия двубой да се изправя срещу приятеля му Цигуларя и поиска да се закълна, че ще изгубя.

Дънк му повярва. Знаеше, че би трябвало да е потресен, но кой знае защо, не беше.

— И какво му отговорихте?

— Казах, че може да не успея да изгубя от Цигуларя дори ако се опитам, че вече съм повалил далеч по-добри от него и че драконовото яйце ще бъде мое преди денят да е свършил. — Кълбото се усмихна измъчено. — Не искаше да чуе точно този отговор. Нарече ме глупак и ми каза, че е по-добре да си отворям очите на четири. Каза, че Цигуларя имал много приятели, а аз нито един.

Дънк положи ръка на рамото му и го стисна.

— Имате поне един, сир. Двама, след като открия Ег.

Момъкът го погледна в очите и кимна.

— Хубаво е да разбереш, че все още има истински рицари.

Дънк за първи път успя да разгледа добре сир Томард Хедъл, докато търсеше Ег сред тълпата около арената. Едър и широкоплещест, с гръден кош като бъчва, зетят на лорд Бътъруел носеше черна броня върху варена кожа и пищен шлем, украсен като някакъв люспест, точещ лиги демон. Конят му беше с цяла педя по-висок от Гръм и явно много по-тежък — същинско чудовище, облечено в ризница. Тежестта на цялото това желязо го правеше бавен, така че Хедъл успя да препусне само в лек галоп по време на сблъсъка; това обаче не му попречи да се справи набързо със сир Кларънс Чарлтън. Докато изнасяха противника му на носилка, Хедъл свали демонския си шлем. Главата му беше голяма и плешива, брадата — черна и четвъртита. Червени пъпки покриваха бузите и врата му.

Дънк познаваше това лице. Хедъл бе рицарят, който го бе скастрил в спалнята, когато бе взел драконовото яйце да го разгледа — онзи с дълбокия глас, когото бе подслушал да разговаря с лорд Пийк.

Разбъркани фрази изникнаха в съзнанието му: „... просешки пир ни устройте... момчето син на баща си ли е... Горчивата стомана... мечове, които ни трябва... Стария млекар очакваше... момчето син на баща си ли е... уверявам ви, Блъдрейвън не спи... момчето син на баща си ли е?“

Загледа се към трибуната, като се питаше дали случайно Ег не е измъдрил да заеме полагащото му се място сред благородниците. Момчето обаче не се виждаше никакво. Бътъруел и Фрей също липсваха, макар че жената на Бътъруел все още беше на мястото си — изглеждаше отегчена и сякаш не я свърташе. Странно, помисли си Дънк. Това беше замъкът на Бътъруел, неговата сватба, а Фрей беше бащата на булката. Турнирът беше организиран в тяхна чест. Къде можеше да са се дянали?

— Сир Утор Ъндърлийф — гръмко оповести херолдът. По лицето на Дънк плъзна сянка, сякаш слънцето бе затулено от облак. — Сир Теомор от дома Булвер, Стария вол, рицар на Черна корона. Излезте и докажете мъжеството си.

Стария вол бе страховита гледка в кървавочервените си доспехи и черните бичи рога на шлема. Трябваше му обаче помощта на як скуайър, за да се качи на коня си, а по начина, по който въртеше глава, докато яздеше, си личеше, че сир Мейнард е прав за окото му. Въпреки това той излезе на арената под бурни овации.

За Охлюва не можеше да се каже същото, макар че той несъмнено предпочиташе тъкмо това. При първото преминаване двамата рицари си нанесоха коси удари. При второто Стария вол счупи копието си в щита на сир Утор, а Охлюва не улучи. Същото стана и при третото засилване, но този път сир Утор се олюля, сякаш всеки момент щеше да падне. „Преструва се — осъзна Дънк. — Протака двубоя, за да си осигури по-тлъсти залози.“ Достатъчен му бе един поглед, за да види, че Уил не си губи времето и събира залозите за господаря си. Едва сега му хрумна, че би могъл да напълни и собствената си кесия с някоя и друга монета, заложена за Охлюва. „Дънк дръвника, тъп като стена на замък.“

Стария вол падна на петото засилване, съборен странично от накрайника, който се плъзна покрай щита му и го удари в гърдите. При падането кракът му се оплете в стремето и конят го влачи четирийсет стъпки по арената, преди да успеят да го спрат. Дотичаха хора с носилка, за да го отнесат при майстера. Докато го отнасяха, закапаха първите капки дъжд и от тях дрехите на Булвер потъмняха. Дънк гледаше с безизразна физиономия. Мислеше си за Ег. „Ами ако тайният ми враг го е спипал?“ Изглеждаше толкова смислено, колкото и всичко друго. „Момчето не е виновно за нищо. Ако някой има да разчиства сметки с мен, не е Ег онзи, който трябва да отговаря.“

Сир Джон Цигуларя тъкмо обличаше доспехите за следващия двубой, когато Дънк го намери. Цели трима скуайъри се въртяха около него, затягаха ремъците на бронята и проверяваха сбруята на коня; лорд Алин Кокшоу седеше наблизко, пиеше разрежено вино и изглеждаше насинен и раздразнен. Когато видя Дънк, лорд Алин се задави и разля вино по гърдите си.

— Как така още ходите? Охлюва направо ви строши главата.

— Пейт Стоманата ми изработи добър шлем, милорд. А и главата ми е корава като камък, както казваше сир Арлън. Или като дърво.

Цигуларя се разсмя.

— Не обръщайте внимание на Алин. Копелето на Огненото кълбо го събори от коня на дебелия му задник и затова е решил, че мрази всички странстващи рицари.

— Онова жалко пъпчиво създание не е син на Куентин Кълбото — настоя Алин Кокшоу. — Изобщо не трябваше да му се позволява да участва в турнира. Ако това беше моята сватба, щях да наредя да го нашибат с камшик за нахалството му.

— Че коя девица би се оженила за теб? — подметна сир Джон. — Освен това нахалството на Кълбото е много по-поносимо от твоето цупене. Сир Дънкан, случайно да сте приятел на Галтри Зеления? След малко трябва да го лиша от коня му.

Дънк не се съмняваше, че ще стане така.

— Не го познавам, милорд.

— Ще приемете ли чаша вино? Желаете ли малко хляб и маслини?

— Само две думи, милорд.

— Можете да кажете толкова думи, колкото искате. Да се оттеглим в шатрата ми. — Цигуларя повдигна покривалото на входа. — Без теб, Алин. Можеш да минеш с няколко маслини по-малко, ако трябва да съм откровен.

След като влязоха, Цигуларя се обърна към Дънк.

— Знаех, че сир Утор не ви е убил. Сънищата ми никога не грешат. След като го сваля от седлото, ще изискам да ви върне оръжието и доспехите. Както и коня ви, макар да заслужавате подобър. Ще приемете ли един като подарък от мен?

— Аз... не... не бих могъл. — Самата мисъл за това го караше да се чувства неудобно. — Не искам да се покажа като неблагоприятен, но...

— Ако ви безпокои дългът, разкарайте тази мисъл от главата си. Не се нуждая от среброто ви, сир. А само от вашето приятелство. Как можете да бъдете един от рицарите ми, като нямате кон?

Сир Джон си сложи ръкавиците от стоманени пластини и размърда пръсти.

— Скуайърът ми е изчезнал.

— Може би е избягал с някое момиче?

— Твърде млад е за момичета, милорд. Никога не би ме оставил по своя воля. Дори да умирах, щеше да е до мен, докато трупът ми не изстине. Конят му е още тук. Мулето също.

— Ако желаете, мога да кажа на моите хора да го потърсят.

„Моите хора. — На Дънк не му хареса как прозвучаха думите. — Турнир на предатели.“

— Вие не сте странстващ рицар.

— Не съм. — Усмивката на Цигуларя бе изпълнена с момчешки чар. — Но вие го знаехте от самото начало. Наричате ме „милорд“ още откакто се срещнахме на пътя. Защо?

— Заради начина, по който говорите. По който изглеждате. По който се държите. — „Дънк дръвника, тъп като стена на замък.“ — Снощи горе на покрива казахте някои неща...

— Виното ми развързва прекалено много езика, но стоя зад всяка своя дума. Писано ни е да сме заедно, вие и аз. Моите сънища не лъжат.

— Вашите сънища не лъжат — каза Дънк, — но вие го правите. Истинското ви име не е Джон, нали?

— Не е. — Очите на Цигуларя проблясваха палаво.

„Има очите на Ег.“

— Истинското му име ще бъде разкрито скоро за онези, които трябва да знаят. — Лорд Гормън Пийк беше влязъл в шатрата и се мръщеше. — Странстващи рицарю, предупреждавам...

— О, я престани, Горми — прекъсна го Цигуларя. — Сир Дънкан е с нас или скоро ще бъде. Казах ти, сънувах го.

Отвън зазвуча тръбата на херолда. Цигуларя завъртя глава.

— Викат ме на арената. Моля да ме извините, сир Дънкан. Можем да продължим разговора след като се отърва от сир Галтри Зеления.

— Силна ръка — пожела му Дънк. Само от учтивост.

Сир Джон излезе, но лорд Гормън остана.

— Сънищата му ще донесат смърт на всички ни.

— С какво купихте сир Галтри? — чу се да произнася Дънк. — Среброто достатъчно ли беше, или той поиска злато?

— Както виждам, някой се е разприказвал. — Пийк седна на един походен стол. — Отвън имам дузина мъже. Трябва да ги повикам и да им заповядам да ви прережат гърлото, сир.

— Защо не го правите?

— Негово височество ще го приеме зле.

„Негово височество.“ Дънк се почувства така, сякаш някой го е изритал в корема. „Още един черен дракон — помисли си той. — Още един бунт на Блекфир. И скоро ще има още една Червена трева. Тревата не беше червена, когато слънцето изгря.“

— Защо точно на тази сватба?

— Лорд Бътъруел искаше нова млада жена, която да топли леглото му, а лорд Фрей имаше един вид оцапана дъщеря. Сватбата им послужи като основателен претекст за събирането на някои лордове със сходни възгледи. Повечето от поканените навремето се сражаваха за Черния дракон. Останалите имат причина да негодуват срещу управлението на Блъдрейвън или си имат свои поводи да се чувстват недоволни или обидени. Мнозина от нас имахме синове и дъщери, взети в Кралски чертог като заложници за бъдещата ни вяроност, но повечето от тях измряха при Големия пролетен мор. Ръцете ни вече не са вързани. Времето ни настъпи. Ерис е слаб. Той е човек на книгата, а не воин. Простолюдието почти не го познава, а онова, което знае за

него, не му харесва. Лордовете му го обичат още по-малко. Вярно, баща му също бе слаб, но пък имаше синове, които да го заместят на бойното поле, когато тронът му беше заплашен. Белор и Мекар, чукът и наковалнята... но Белор Копиетрошача вече го няма, а принц Мекар се муси в Летен замък и не е в добри отношения с краля и неговата Ръка.

„Да — помисли си Дънк. — И сега някакъв малоумен странстващ рицар достави любимия му син в ръцете на враговете му. Какъв по-добър начин да се гарантира, че принцът няма да си подаде носа извън Летен замък?“

— Но го има Блъдрейвън — рече той. — А той не е слаб.

— Не е — съгласи се лорд Пийк. — Но никой не обича магьосника, а братоубийците са прокълнати в очите на богове и хора. При първия признак за слабост или поражение хората на Блъдрейвън ще се стопят като летен сняг. И ако сънят на принца се сбъдне и в Бели стени се появи жив дракон...

— ... тронът е ваш — довърши Дънк.

— Негов — поправи го лорд Гормън Пийк. — Аз съм просто смирен слуга.

Той се изправи.

— Не се опитвайте да напуснете замъка, сир. Ако го направите, ще го приема като доказателство за измяна и ще отговаряте за нея с живота си. Вече отидохме твърде далеч, за да се връщаме обратно.

Когато Джон Цигуларя и сир Галтри Зеления взеха нови копия в противоположните краища на арената, дъждът от оловното небе се усили. Някои от гостите на сватбата вече се насочваха към голямата зала, увити в плащовете си.

Сир Галтри яздеше бял жребец. Шлемът му бе украсен с оклюмали зелени пера; подобни пера имаше и на главата на коня. Плащът му бе като от квадратни кръпки, всяка с различен оттенък на зеленото. Инкрустираното злато проблясваше по ръкавиците и наколениците му, а на щита му имаше девет нефритени барбуна на поле с цвета на праз. Дори брадата му беше боядисана в зелено, по мъжката мода от Тирош отвъд Тясното море.

Девет пъти той и Цигуларя препускаха с насочени напред пики и девет пъти зеленият рицар и младото лордче със златните мечове и цигулки строшиха пиките си. При последния сблъсък Цигуларя едва не излетя от седлото, но успя навреме да се удържи.

— Добър удар — със смях извика той. — Почти ме свалихте, сир.

— Скоро и това ще стане — извика зеленият рицар през дъжда.

— Не, не мисля. — Цигуларя захвърли счупената пика и един скуайър му подаде нова.

Следващият сблъсък беше последният. Копието на сир Галтри се плъзна безполезно по щита на Цигуларя, докато сир Джон улучи зеления рицар право в гърдите и го свали от седлото. Сир Галтри се плъосна в калта, вдигайки порой кафяви пръски. На изток Дънк забеляза проблясъка на далечна светкавица.

Трибуната се опразваше бързо, простолюдие и благородници бързаха да се спасят от мокрото.

— Как могат да бягат само — промърмори Алин Кокшоу, който неусетно се бе озовал до Дънк. — Няколко капчици дъжд и всички дръзки лордове тичат презглава към сухото. Чудно ми е какво ли ще правят, когато се разрази истинската буря?

„Истинската буря.“ Дънк знаеше, че лорд Алин не говори за времето. „Какво иска този? Да не би изведнъж да е решил да се сприятелява с мен?“

Херолдът отново се качи на платформата си.

— Сир Томард Хедъл, рицар на Бели стени, на служба при лорд Бътруел! — извика той, а в далечината избоботи гръмотевица. — Сир Утор Ъндърлийф. Излезте и докажете мъжеството си.

Дънк хвърли поглед към сир Утор навреме, за да види как усмивката на Охлюва стана кисела. „Това не е двубоят, за който е платил.“ Началникът на игрите му беше извъртял номер, но защо? „Някой друг се е намесил. Някой, когото Косгроув цени повече от Утор Ъндърлийф.“ Дънк се замисли за момент върху това. „Не знаят, че Утор няма намерение да побеждава — изведнъж осъзна той. — Възприемат го като заплаха и затова използват Черния Том да го премахне от пътя на Цигуларя.“ Самият Хедъл беше част от заговора на Пийк — на него можеше да се разчита да изгуби, ако се наложи. И така оставаше само...

И изведнъж самият лорд Пийк се понесе през калта и изкачи стъпалата на платформата на херолда; мокрият плащ плющеше зад него.

— Предадени сме! — извика той. — Блъдрейвън има шпионин сред нас. Драконовото яйце е откраднато!

Сир Джон Цигуларя обърна коня си.

— Моето яйце? Как е възможно? Лорд Бътъруел държи стража пред спалнята си денем и нощем.

— Стражата е избита — заяви лорд Пийк. — Но един назова убиеца, преди да умре.

„Да не би да възнамерява да обвини мен?“ — запита се Дънк. Поне десетина мъже го бяха видели да докосва драконовото яйце предишната нощ, след като отнесе лейди Бътъруел в леглото на лорд съпруга ѝ.

Пръстът на лорд Гордън посочи обвинително надолу.

— Ето го там. Синът на курвата. Хванете го.

Сир Глендън Кълбото вдигна объркано глава от отсрещната страна на арената. За момент сякаш не проумяваше какво става, докато не видя мъжете, втурнали се към него от всички страни. Тогава момчето се раздвижи по-бързо, отколкото Дънк можеше да повярва, че е възможно. Мечът му бе наполовина изваден от ножницата, когато първият мъж го докопа за гърлото. Кълбото се отскубна от хватката, но други двама се нахвърлиха върху него. Блъснаха го и го събориха в калта. Други ги наобиколиха с викове и ритници. „Можеше да съм на негово място“ — осъзна Дънк. Чувстваше се безпомощен като в Ашфорд, когато му казаха, че трябва да изгуби ръка и крак.

Алин Кокшоу го дръпна назад.

— Стойте настрана, ако искате да намерите скуайтъра си.

Дънк се обърна към него.

— Какво искате да кажете?

— Може и да знам къде да намерите момчето.

— Къде? — Дънк не беше в настроение за игрички.

В другия край на арената сир Глендън беше изправен грубо на крака и притиснат между двама стражници с ритници и полушлемове. От калта беше станал кафяв от кръста до глезените, а по бузите му се стичаше кръв и дъждовни капки. „Кръвта на герой“ — помисли си Дънк, докато Черния Том се спешаваше пред пленника.

— Къде е яйцето?

От устата на Кълбото също течеше кръв.

— Защо ми е да крада яйцето? И без това щях да го спечеля.

„Да — помисли си Дънк. — А те не могат да позволят подобно нещо.“

Черния Том цапардоса Кълбото в лицето с брониран юмрук.

— Претърсете дисагите му — нареди лорд Пийк. — Ще открием драконовото яйце добре увито и скрито, обзалагам се.

— Така и ще стане — тихо рече лорд Алин. — Елате с мен, ако искате да намерите скуайъра си. Сега моментът е най-подходящ, докато всички са заети.

Не изчака отговор.

Дънк се принуди да го последва. Само с три дълги крачки се озова плътно до лордчето.

— Ако сте направили нещо на Ег...

— Не си падам по момчета. Насам. И по-живо.

Дънк тръгна след него през някаква арка, надолу по кални стъпала и зад един ъгъл, като газеше в локвите. Придържаха се близо до стените, скрити в сенките. Накрая спряха в закрит двор, застлан с гладки хлъзгави камъни. От всички страни ги притискаха сгради. В средата на двора имаше кладенец с ниска каменна стена.

„Доста е усамотено“ — помисли си Дънк. Мястото не му се нравеше. Старите инстинкти го накараха да посегне към меча си още преди да си спомни, че Охлюва бе спечелил оръжието му. Докато шареше с ръка там, където би трябвало да е ножницата, в кръста му се опря острието на нож.

— Обърнете ли се, ще ви извадя бъбрека и ще го дам на готвачите на Бътъруел да го изпекат за пира. — Върхът на ножа настоятелно продупчи кожения жакет. — Към кладенеца. И без резки движения, сир.

„Ако е хвърлил Ег в кладенеца, ще му трябва нещо повече от това детско ножче, за да оцелее.“ Дънк бавно тръгна напред. Усещаше как гневът изпълва корема му.

Острието изчезна.

— Сега можете да се обърнете с лице към мен, странстващи рицарю.

Дънк се обърна.

— Милорд. Това заради драконовото яйце ли е?

— Не. Заради дракона. Наистина ли си мислехте, че ще стоя и ще гледам как го крадете? — Сир Алин направи кисела физиономия. — Изобщо не биваше да се доверявам на онзи нещастник Охлюва, че ще ви убие. Ще си взема златото обратно, до последната монета.

„Този ли? — помисли си Дънк. — Нима това тлъсто парфюмирано лордче с тестено лице е моят таен враг?“ Не знаеше дали да се смее, или да плаче.

— Сир Утор заслужи златото си. Просто имам корава глава, това е.

— Така изглежда. Назад.

Дънк направи крачка назад.

— Още една. И още една.

Още една крачка и Дънк стигна до оградата на кладенеца. Кръстът му опря в камъните.

— Седнете на ръба. Нали не се страхувате от малко къпане? Така или иначе едва ли ще станете по-мокър.

— Не мога да плувам. — Дънк постави ръка на ръба на кладенеца. Камъните бяха мокри. Един се размърда под натиска на дланта му.

— Колко жалко. Ще скочите ли, или ще ми се наложи да ви бода?

Дънк погледна надолу. Виждаше как дъждовните капки падат във водата на двайсетина стъпки под него. Стените бяха покрити с лигава плесен.

— Нищо лошо не съм ви направил.

— И няма да ми направите. Демън е мой. Аз ще командвам неговата Кралска гвардия. Вие не сте достоен за белия плащ.

— Никога не съм твърдял, че съм достоен. — „Демън.“ Името отекна в главата на Дънк. „А не Джон. Демън, на баща си. Дънк дръвника, тъп като стена на замък.“ — Демън Блекфир зачена седем сина. Два умряха на Червена трева, близнаците...

— Егон и Емон. Окаяни безмозъчни отрепки, също като вас. Когато бяхме малки, се забавлявах да ни тормозят с Демън. Плаках, когато Горчивата стомана го откара в изгнание. И пак плаках, когато лорд Пийк ми каза, че се връща. А после той видя вас по пътя и забрави за съществуването ми. — Кокшоу размаха заплашително

кинжала си. — Можете да се озовете във водата цял или прободен. Кое от двете да бъде?

Дънк склочи пръсти около хлабавия камък. Оказа се закрепен по-здраво, отколкото се надяваше. Преди да успее да го откърти, сир Алин се хвърли напред. Дънк се извъртя и върхът на ножа поряза лявата му ръка. И тогава камъкът се освободи. Дънк нахрани с него негово благородие и усети как зъбите му изхрущяха от удара.

— В кладенеца, така ли?

Халоса отново лордчето в устата, пусна камъка, сграбчи Кокшоу за китката и я изви. Някаква кост се счупи и кинжалът издрънча върху камъните.

— След вас, милорд.

Пристъпи настрани, дръпна рязко ръката на лордчето и го изрита в кръста. Лорд Алин полетя с главата надолу в кладенеца. Чу се плясък.

— Добра работа, сир.

Дънк рязко се извъртя. През дъжда успя да различи само някаква закачулена фигура и едно-единствено бледо око. Едва когато мъжът пристъпи напред, лицето под качулката придоби познатите черти на сир Мейнард Слива, а бледото око се оказа брошката от лунен камък, която придържаше плаща на рамото му.

Долу в кладенеца лорд Алин се мятеше, вдигаше пръски и викаше за помощ.

— Убийство! Някой да ми помогне!

— Опита се да ме убие — каза Дънк.

— Това обяснява цялата тази кръв.

— Кръв ли? — Дънк погледна надолу. Лявата му ръка беше червена от рамото до лакътя, туниката му бе прилепнала за кожата. — О!

Не си спомняше да е падал, но внезапно откри, че лежи на земята, а дъждът валеше в лицето му. Чуваше лорд Алин да скимти в кладенеца, но плясъците бяха станали по-слаби.

— Тази ръка трябва да се превърже. — Сир Мейнард подхвана Дънк. — Хайде, ставайте. Не мога да ви нося. Използвайте краката си.

Дънк използва краката си.

— Лорд Алин. Ще се удави.

— Няма да липсва на никого. Особено на Цигуларя.

— Той не е цигулар — изпъшка пребледнелият от болка Дънк.

— Не е. Той е Демън от дома Блекфир, вторият с това име. Или така ще се нарече, ако успее да седне на Железния трон. Ще се изненадате да научите колко лордове предпочитат кралете им да са храбри и глупави. Демън е млад и дързък, освен това изглежда добре на кон.

Звуците от кладенеца вече едва се чуваха.

— Няма ли да хвърлим въже на негово благородие?

— Да го спасяваме сега, за да го ексукутираме по-късно ли? Не мисля. Нека сърба онова, което беше надробил за вас. Хайде, облегнете се на мен. — Слива го поведе през двора. Отблизо в чертите му имаше нещо странно. Дънк имаше чувството, че колкото повече се вглежда, толкова по-малко вижда. — Посъветвах ви да избягате, както си спомняте, но вие сметнахте честта си за по-скъпа от живота. Достойната смърт е хубаво нещо, но ако залогът не е вашият собствен живот, тогава какво? Пак ли щяхте да отговорите така, сир?

— Чий живот? — От кладенеца се чу последен плясък. — Ег? Ег ли имате предвид? — Дънк се вкопчи в ръката на Слива. — Къде е той?!

— При боговете. И мисля, че знаете защо.

Болката, която стисна вътрешностите на Дънк, го накара да забрави за ръката си. Той изстена.

— Опитал се е да използва ботуша.

— Предполагам. Показал пръстена на майстер Лотар, а той го достави на Бътъруел, който несъмнено е опикал бричовите, като го е видял, и е започнал да се чуди дали не е избрал неправилната страна и какво знае Блъдрейвън за заговора му. Отговорът на последния въпрос е: страшно много. — Слива се изкиска.

— Кой сте вие?!

— Приятел — отвърна Мейнард Слива. — Приятел, който ви наблюдаваше и се чудеше какво правите в това гнездо на усойници. А сега млъкнете, докато се погрижим за вас.

Като се придържаха към сенките, двамата тръгнаха обратно към малката палатка на Дънк. Вътре сир Мейнард запали огън, наля вино в една купа и я сложи да заври.

— Разрезът е чист, а и това не е дясната ви ръка — каза той, докато разпаряше ръкава на окървавената туника на Дънк. — Острието

като че ли не е засегнало костта. Въпреки това трябва да промием раната, иначе може да изгубите ръката си.

— Няма значение. — Стомахът на Дънк кипеше и той имаше чувството, че всеки момент ще повърне. — Ако Ег е мъртъв...

— ... вината е ваша. Трябваше да го държите далеч от това място. Не съм казвал обаче, че момчето е мъртво. Казах, че е при боговете. Имате ли чист лен? Или коприна?

— Туниката ми. Хубавата, от Дорн. Какво искате да кажете с това „при боговете“?

— Всичко с времето си. Първо да се погрижим за ръката ви.

Виното скоро започна да вдига пара. Сир Мейнард намери хубавата копринена туника на Дънк, помириса я подозрително, извади кама и започна да я реже. Дънк преглътна напирещите протести.

— Амброз Бътървел никога не е бил човек, когото можете да наречете *решителен* — каза сир Мейнард, докато мачкаше три ивици коприна и ги пускаше във виното. — Имаше съмнения относно заговора от самото начало. И тези съмнения се разгоряха, когато откри, че момчето не носи меч. А тази сутрин драконово яйце изчезна, а с него и последните му капки кураж.

— Сир Глендън не е крал яйцето — каза Дънк. — През целия ден беше на двора, сражаваше се или гледаше другите.

— И въпреки това Пийк ще открие яйцето в дисагите му.

Виното вече вреше. Слива си сложи кожена ръкавица.

— Гледайте да не пицтите.

Извади ивица коприна от купата и започна да чисти раната.

Дънк не запищя. Стисна зъби, прехапа език и заудря с юмрук бедрото си с такава сила, че си направи синини, но не запищя. Сир Мейнард използва остатъците от хубавата му туника да направи превръзка и я стегна хубаво.

— Как е? — попита, когато приключи.

— Отвратително. — Дънк трепереше. — Къде е Ег?

— При боговете. Казах ви вече.

Дънк се пресегна и сграбчи Слива за гърлото със здравата си ръка.

— Говорете ясно. Писна ми от недомлъвки и намеци. Кажете къде да намеря момчето или ще ви счупя проклетия врат, независимо дали сте приятел, или не.

— В септата. Няма да е зле да отидете въоръжен. — Сир Мейнард се усмихна. — Достатъчно ясно ли се изразих, Дънк?

Първата му работа беше да спре при шатрата на сир Утор Ъндърлийф.

Когато се вмъкна вътре, Дънк откри само скуайъра Уил — беше се навел над едно корито и переше бельото на господаря си.

— Пак ли вие? Сир Утор е на пира. Какво искате?

— Меча и щита си.

— Носите ли откупа?

— Не.

— Тогава защо да ви позволявам да си взимате оръжието?

— Защото ми трябва.

— Това не е достатъчна причина.

— Тогава какво ще кажеш за „опитай да ме спреш и ще те убия“?

Уил се опули.

— Ето там са.

Дънк спря пред септата на замъка. „Богове, дано не съм закъснял.“ Оръжейният му колан си беше на обичайното място, стегнат здраво на кръста. Беше привързал щита с бесилото за ранената си ръка и с всяка крачка тежестта му пращаше вълни болка по цялото му тяло. Боеше се, че ако някой го закачи случайно, ще зареве. Бутна вратата със здравата си ръка.

Септата бе сумрачна и притихнала, осветена само от свещите, които блещукаха на олтарите на Седемте. Воинът се радваше на най-много свещи, както и можеше да се очаква по време на турнир; мнозина рицари бяха минали оттук да се помолят за сила и храброст, преди да излязат на арената. Олтарът на Странника тънеше в сянка и пред него гореше една-единствена свещ. Майката и Бащата имаха десетки, а Ковача и Девата — малко по-малко. А под светещата лампа на Старицата беше коленичил лорд Амброс Бътъруел, свел глава и молец се безмълвно за мъдрост.

Не беше сам. Щом Дънк тръгна към него, двама стражници препречиха пътя му — лицата им под полушлемовете бяха сурови. И

дватамата бяха с ризници под наметките в зелено, бяло и жълто на дома Бътъруел.

— Спрете, сир — каза единият. — Нямайте работа тук.

— Напротив, има. *Предупредих* ви, че ще ме намери.

Гласът беше на Ег.

Момчето излезе от сенките под Бащата. Бръснатата му глава лъщеше на светлината на свещите. Дънк едва не се втурна към него. Идеше му да го вдигне на ръце с радостен вик и да го смачка в прегръдката си. Нещо в тона на Ег обаче го накара да се поколебае. „Изглежда не толкова уплашен, колкото ядосан. Никога не съм го виждал да гледа така строго. И Бътъруел е на колене. Има нещо странно тук.“

Лорд Бътъруел се изправи. Дори на слабата светлина на свещите кожата му изглеждаше бледа и мокра от пот.

— Пуснете го да мине — каза той на стражниците и когато те отстъпиха, направи знак на Дънк да приближи. — Не съм направил на момчето нищо лошо. Познавах добре баща му, когато бях Ръка на краля. Принц Мекар трябва да научи, че нищо от това не е по моя вина.

— Ще научи — обеща Дънк. „Какво става тук?“

— Пийк. Всичко е негова работа, кълна се в Седемте. — Лорд Бътъруел постави ръка на олтара. — Боговете да ме поразят на място, ако лъжа. Той ми каза кого трябва да покания и кого да изключа, и той доведе това момче претендент тук. Никога не съм искал да участвам в каквато и да било измяна, трябва да ми повярвате. Том Хедъл ме увеща да се включа, не отричам. Зет ми е, женен е за най-голямата ми дъщеря, но няма да лъжа. Той беше част от това.

— Той е ваш шампион — каза Ег. — Щом той е участвал, значи същото се отнася и за вас.

„Млъкни! — искаше да изреве Дънк. — Този твой език ще докара смъртта и на двама ни.“

Бътъруел обаче като ли се разтрепери от страх.

— Милорд, вие не разбирате. Хедъл командва гарнизона ми.

— Трябва да имате поне *няколко* верни войници — каза Ег.

— Тези тук — каза лорд Бътъруел. — И неколцина други. Бях твърде небрежен, признавам, но никога не съм бил предател. От самото начало с Фрей таяхме съмнения относно претендента на лорд Пийк. Той не носи меч! Ако беше син на баща си, Горчивата стомана

щеше да го е въоръжил с Черен пламък. И всичките му приказки за дракон... лудост, лудост и безумие. — Негово благородие избърса с ръкав потта от челото си. — А сега те взеха яйцето. Драконовото яйце, което дядо ми получил от самия крал като награда за вярната си служба. Когато сутринта се събудих, то си беше на мястото, а стражата се къльне, че никой не е влизал или излизал от спалнята. Възможно е лорд Пийк да ги е купил, не мога да кажа, но *яйцето е изчезнало*. Трябва да е у тях или...

„Или драконът се е излюпил“ — помисли си Дънк. Ако във Вестерос отново се появи жив дракон, лордове и простолюдие щяха да се стекат около принца, който го обяви за свой.

— Милорд — каза той, — бих искал да поговоря на четири очи с моя... скуайър, ако бъдете така добър.

— Както желаете, сир. — Лорд Бътъруел отново коленичи да се моли.

Дънк дръпна Ег настрани и клекна, за да разговаря лице в лице с него.

— Такъв ще ти зашия в ухото, че главата ти ще се обърне обратно и ще прекараш остатъка от живота си, гледайки там, където вече си бил.

— Така и би трябвало да направите, сир. — Ег има благоприличието да изглежда смутен. — Съжалявам. Просто исках да изпратя гарван до баща ми.

„За да остана рицар. Момчето е имало най-добри намерения.“ Дънк погледна към олтара, пред който се молеше Бътъруел.

— Какво му направи?

— Уплаших го, сир.

— Да, това го виждам. Ще има ранички по коленете преди да е изтекла нощта.

— Не знаех какво друго да направя, сир. Майстерът ме отведе при тях, след като видя пръстена на баща ми.

— Тях?

— Лорд Бътъруел и лорд Фрей, сир. Имаше и неколцина стражници. Всички бяха доста смутени. Някой открадна драконовото яйце.

— Надявам се, че този някой не си ти.

Ег поклати глава.

— Не, сир. Разбрах, че съм в беда, когато майстерът показва пръстена ми на лорд Бътъруел. Помислих си дали да не кажа, че съм го откраднал, но реших, че няма да ми повярва. Тогава си спомних как веднъж баща ми говореше за нещо, което бе казал лорд Бътъруел, как било по-добре да си плащеш, отколкото уплашен, и им казах, че баща ми ни е пратил тук да шпионираме за него, че самият той пътува насам с войска, че ще е по-добре за негово благородие да ме освободи и да се откаже от тази измяна, ако иска да запази главата си на раменете. — Ег се усмихна притеснено. — Получи се по-добре, отколкото предполагах, сир.

На Дънк му идеше да сграбчи момчето за раменете и да го тръска, докато не му изпадат зъбите. „Това не ти е игра — рече мислено той. — А въпрос на живот и смърт.“

— И лорд Фрей ли чу това?

— Да. Пожела на лорд Бътъруел щастлив брак и заяви, че незабавно се връща в Близнаците. Именно тогава негово благородие ни доведе тук да се молим.

„Фрей може да избяга — помисли си Дънк, — но Бътъруел няма тази възможност и рано или късно ще започне да се пита защо принц Мекар и войската му не са се появили.“

— Ако лорд Пийк научи, че си в замъка...

Външната врата на септата се отвори с трясък. Дънк се обърна и видя Черния Том Хедъл с ризница и броня, гледеше кръвнишки. От подгизналото му наметало течеше дъждовна вода и се събираше на локвичка в краката му. Зад него имаше десетина стражници, въоръжени с копия и брадви. Светкавица проблесна в синьо и бяло зад тях и хвърли резки сенки по светлия каменен под. Полъх влажен вятър накара пламъците на свещите да затанцуват.

„Ох, седем проклети ада“ — успя да помисли Дънк преди Хедъл да заговори.

— Ето го момчето. Дръжте го.

Лорд Бътъруел се беше изправил на крака.

— Не. Стойте. Да не сте пипнали момчето. Томард, какво означава това?

Лицето на Хедъл се изкриви в презрителна гримаса.

— Не всеки има мляко във вените си, ваше благородие. Ще взема момчето.

— Ти не разбираш. — Гласът на Бътъруел бе станал писклив и треперлив. — С нас е свършено. Лорд Фрей изчезна, останалите ще го последват. Принц Мекар идва насам с войска.

— Още една причина да взема момчето като заложник.

— Не, не — каза Бътъруел. — Вече не искам да имам нищо общо с лорд Пийк и претендента му. Няма да се бия.

Черния Том изгледа хладно лорда си.

— Страхливец. — И се изплю. — Говорете каквото си искате. Ще се биете или ще умрете, милорд. — Посочи Ег. — Един елен на онзи, който пръв пролее кръвта му.

— Не, не. — Бътъруел се обърна към собствените си стражници. — Спрете ги, чувате ли ме? Заповядвам ви. Спрете ги.

Всички стражници и без това вече бяха спрели объркани, без да знаят на кого да се подчинят.

— Сам ли трябва да го направя? — Черния Том изтегли дългия си меч.

Дънк направи същото.

— Зад мен, Ег.

— Приберете веднага стоманата! Говоря и на двама ви! — изкрещя Бътъруел. — Няма да позволя кръвопролитие в септата! Сир Томард, този човек е заклет щит на принца. Той ще ви убие!

— Само ако падне отгоре ми. — Черния Том се ухили гадно, показвайки зъбите си. — Видях го да се опитва да се сражава на турнира.

— С меча съм по-добър — предупреди го Дънк.

В отговор Хедъл изсумтя и се хвърли напред.

Дънк грубо избута Ег назад и се обърна да посрещне атаката. Блокира първия удар достатъчно добре, но мечът на Черния Том улучи щита му и превързаната рана зад него изпрати вълна от болка по цялата му ръка. Опита се в отговор да съсече главата на Хедъл, но Черния Том се измъкна и замахна отново. Дънк едва успя да вдигне щита навреме. Разлетяха се борови трески и Хедъл се разсмя и продължи натиска, като атакуваше ту високо, ту ниско. Дънк посрещаше с щита, но всеки удар беше агония и скоро той откри, че започва да отстъпва.

— Сипайте го, сир — викаше Ег. — Сипайте го, сипайте го, *дръжте!*

Дънк усети вкуса на кръв в устата си. По-лошото бе, че раната му отново се беше отворила. За момент му се зави свят. Мечът на Черния Том превръщаше дългия ромбоиден щит в трески. „Друже от дъб и желязо, пази ме здраво или съм мъртъв и обречен съм на ада“ — помисли си Дънк и със закъснение се сети, че щитът е от бор. Когато гърбът му опря олтара, той рухна на коляно и осъзна, че вече няма накъде да отстъпва.

— Ти не си никакъв рицар — каза Черния Том. — Това в очите ти сълзи ли са, тъпако?

„Сълзи от болка.“ Дънк се надигна и блъсна противника си с щита.

Черния Том залитна назад, но като по чудо успя да запази равновесие. Дънк се хвърли към него, като го блъскаше с щита отново и отново, и успя да изтика Хедъл в средата на септата. После извъртя щита настрани, замахна с меча си и Хедъл изрева, когато острието срязва вълна и мускули и се заби дълбоко в бедрото му. Собственият му меч се вдигна, но ударът беше отчаян и неточен. Дънк го пое отново с щита и използва цялата си тежест в контраудара.

Черния Том залитна крачка назад и зяпна с ужас как ръката му тупна на пода под олтара на Странника.

— Ти — изпъшка той. — Ти, ти...

— Нали ти казах. — Дънк заби острието в гърлото му. — С меча съм по-добър.

Когато кръвта се разтече на локва около тялото на Черния Том, двама от стражниците избягаха навън на дъжда. Другите стискаха копията си и се колебаеха, хвърляха подозрителни погледи към Дънк, докато чакаха господаря си да заговори.

— Това... това беше лошо — най-сетне успя да изрече Бътъруел. Обърна се към Дънк и Ег. — Трябва да изчезнем от Бели стени преди онези двамата да съобщят на Гормън Пийк за станалото. Той има повече приятели сред гостите, отколкото аз. Задната врата в северната стена, ще се измъкнем през нея... хайде, трябва да побързаме.

Дънк с рязко движение прибра меча в ножницата.

— Ег, върви с лорд Бътъруел. — Прегърна момчето през раменете и продължи тихо: — Не стой с него по-дълго, отколкото е

необходимо. Пришпори добре Дъжд и се махни преди негово благородие отново да е сменил страните. Продължи към Девиче езеро, по-близо е от Кралски чертог.

— Ами вие, сир?

— Остави ме мен.

— Аз съм ваш скуайър.

— Точно така — рече Дънк. — И затова ще правиш онова, което ти казвам. Или ще изядеш много як шамар.

Неколцина мъже излязоха от голямата зала и спряха да си сложат качулките, преди да продължат в дъжда. Стария вол беше сред тях, както и хърбавият лорд Касуел, който отново бе прекалил с виното. Двамата заобиколиха Дънк отдалеч. Сир Мортимър Богс го удостои с любопитен поглед, но предпочете да не го заговаря. Утор Ъндърлийф не беше толкова стеснителен.

— Закъсняхте за пира, сир — каза той, докато си слагаше ръкавиците. — И виждам, че отново носите меч.

— Ще си получите откупа за него, ако това ви тревожи. — Дънк беше зарязал съсипания си щит и бе наметнал плаща върху ранената си ръка, за да скрие кръвта. — Освен ако не умра. Тогава спокойно можете да ограбите трупа ми.

Сир Утор се разсмя.

— Храброст ли надушвам, или просто глупост? Двете миризми много си приличат, доколкото си спомням. Още не е късно да приемете предложението ми, сир.

— По-късно е, отколкото предполагате — предупреди го Дънк.

Не изчака отговора на Ъндърлийф, а мина покрай него и се насочи към двойната врата.

Голямата зала миришеше на ейл, пушек и мокра вълна. В галерията горе тихо свиреха музиканти. Смях долиташе от високите маси, където сир Кирби Пим и сир Лукас Нейленд се състезаваха по надпиване. Горе на подиума лорд Пийк говореше настойчиво на лорд Костейн, а новата невеста на Амброс Бътруел седеше изоставена на високия си стол.

Под солта Дънк откри сир Кайл да дави мъките си в ейла на лорд домакина. Паницата му беше пълна с гъста яхния от храната, останала

от предишната нощ. „Купа кафяво“, така наричаха това ястие в кръчмите в Кралски чертог. Стомахът на сир Кайл явно не можеше да се справи с деликатеса. Яхнията беше изстинала, без да я е докоснал, а върху кафявото лъщеше слой мазнина.

Дънк се настани на пейката до него.

— Сир Кайл.

Котака кимна.

— Сир Дънкан. Желаете ли малко ейл?

— Не. — Точно сега ейлът беше последното, което му трябваше.

— Нещо не сте добре ли, сир? Простете ми, но изглеждате...

„... по-добре, отколкото се чувствам.“

— Какво направиха с Глендън Кълбото?

— Отведоха го в тъмницата. — Сир Кайл поклати глава. — Курвенски син или не, момчето никога не ми е приличало на крадец.

— Защото не е.

Сир Кайл присви очи към него.

— Ръката ви... как...?

— Кинжал.

Дънк се обърна към подиума и се намръщи. Днес се беше разминал на два пъти със смъртта. Знаеше, че за повечето хора това е предостатъчно. „Дънк дръвника, тъп като стена на замък.“ Изправи се на крака.

— Ваше височество.

Неколцина на съседните пейки оставиха лъжиците си, прекъснаха разговорите и се обърнаха към него.

— *Ваше височество* — повтори Дънк, този път по-високо, и закрачи по мирския килим към подиума. — *Демън*.

Половината зала се смълча. На високата маса онзи, който наричаше себе си Цигуларя, се обърна усмихнат към него. Дънк видя, че е облякъл тъмновиолетова туника за пира. „За да подчертае цвета на очите си.“

— Сир Дънкан. Радвам се, че сте с нас. Какво желаете от мен?

— Справедливост — каза Дънк. — Справедливост за Глендън Кълбото.

Името отекна от стените и за миг сякаш всеки мъж, жена и дете в залата се вкамениха. После лорд Костейн стовари юмрук върху масата и изрева:

— Той заслужава смърт, а не справедливост!

Десетина гласа повториха думите му като ехо.

— Той е копеле — заяви сир Харберт Пейдж. — Всички копелета са крадци или по-лошо. Кръвта си казва своето.

За момент Дънк изпита отчаяние. „Сам съм тук.“ Но тогава сир Кайл Котака се надигна от масата. Олюляваше се, но съвсем леко.

— Момчето може и да е копеле, почитаеми лордове, но е копеле на Метеора — *Огненото кълбо*. Точно както посочи сир Харберт. Кръвта си казва своето.

Демън се намръщи.

— Никой не тачи Огненото кълбо повече от мен — рече той. — Няма да повярвам, че този лъжлив рицар е от неговото семе. Той открадна драконовото яйце, като междувременно уби трима добри мъже.

— Нищо не е крал и никого не е убивал — настоя Дънк. — Ако са били убити трима мъже, търсете убиеца другаде. Ваше височество знае не по-зле от мен, че сир Глендън през целия ден бе на двора и участваше в двубой след двубой.

— Така е — призна Демън. — На мен самия ми беше чудно. Но драконовото яйце бе открито сред вещите му.

— Нима? И къде е то сега?

Сир Гормън Пийк се изправи и го изгледа ледено.

— На сигурно място и добре охранявано — властно заяви той. — И какво ви засяга това, сир?

— Донесете го — каза Дънк. — Бих искал да го видя отново, милорд. Снощи го зърнах само за миг.

Пийк присви очи.

— Ваше височество — обърна се той към Демън. — Научавам, че този странстващ рицар е пристигнал в Бели стени със сир Глендън, без да е поканен. Като едното нищо може да е съучастник.

Дънк не му обърна внимание.

— Ваше височество, драконовото яйце, открито от лорд Пийк сред вещите на сир Глендън, е било поставено там от самия него. Нека го покаже, ако може. Сам го огледайте. Обзалагам се, че ще се окаже просто изрисуван камък.

В залата настъпи пълен хаос. Сто гласа заговориха едновременно, десетки рицари скочиха на крака. Демън изглеждаше

почти толкова млад и сличан като сир Глендън, когато го обвиниха.

— Да не сте пиан, приятелю?

„Де да бях.“

— Изгубих малко кръв — призна Дънк, — но не и ума си. Сир Глендън е обвинен несправедливо.

— Защо? — попита озадаченият Демън. — Ако Кълбото не е направил нищо лошо, както твърдите, защо му е на негово благородие да казва всичко това и да доказва думите си с някакъв изрисуван камък?

— За да го премахне от пътя ви. Негово благородие е купил другите ви противници със злато и обещания, но Кълбото не се е продал.

Цигуларя се изчерви.

— Това не е вярно.

— Вярно е. Нека доведат сир Глендън и го питайте лично.

— Точно това смятам да направя. Лорд Пийк, погрижете се незабавно да доведат копелето. И донесете драконовото яйце. Искам да го огледам по-внимателно.

Гормън Пийк изглежда злобно Дънк.

— Ваше височество, копелето в момента е подложено на разпит. Още няколко часа и ще имате признанията му, не се съмнявам.

— Под „разпит“ милорд има предвид изтезания — каза Дънк. — Още няколко часа и сир Глендън ще признае, че е убил бащата на ваше височество, както и двамата ви братя.

— Спрете! — Лицето на лорд Пийк беше станало почти пурпурно. — Още една дума и ще ви изтръгна езика.

— Вие лъжете — каза Дънк. — Това бяха две думи.

— А вие ще съжалявате и за двете — обеща му Пийк. — Отведете този човек и го оковете в тъмницата.

— Не. — Гласът на Демън беше зловещо тих. — Искам да разбера истината. Съндърленд, Вирвел, Смолууд, вземете хората си и намерете сир Глендън в тъмницата. Доведете го незабавно и се погрижете да не му се случи нищо лошо. Ако някой се опита да ви попречи, кажете му, че сте по работа на краля.

— Както заповядате — отвърна лорд Вирвел.

— Ще реша този въпрос така, както би го направил баща ми — каза Цигуларя. — Сир Глендън е обвинен в тежки престъпления. Като

рицар той има правото да се защити със силата на оръжието си. Ще се срещна с него на арената и нека боговете определят дали е виновен, или невинен.

„Геройска или курвенска, няма значение — помисли си Дънк, когато двама от хората на лорд Вирвел хвърлиха голия сир Глендън в краката му. — Сега кръвта му е доста по-малко, отколкото е била преди.“

Момчето беше жестоко пребито. Лицето му бе насинено и подпухнало, няколко зъба бяха счупени или липсваха, от лявото му око сълзеше кръв, а плътта по целите му гърди беше червена и напукана там, където го бяха горили с нажежено желязо.

— Сега си в безопасност — промърмори сир Кайл. — Тук има само странстващи рицари, а боговете знаят, че ние сме безобидни.

Демън им беше дал покоите на майстера и се бе разпоредил да се погрижат за раните на сир Глендън и да го подготвят за арената.

Докато измиваше кръвта от лицето и дланите на момчето, Дънк видя, че три нокътя на лявата му ръка са изтръгнати. Това го обезпокои най-много.

— Ще можеш ли да държиш копие?

— Копие ли? — От устата на сир Глендън се проточи кървава лига, когато се опита да говори. — Всичките ми пръсти на мястото ли са?

— Всичките десет — отвърна Дънк. — Но ноктите са само седем.

Кълбото кимна.

— Черния Том се канеше да ми отреже пръстите, но го повикаха. С него ли ще се бия?

— Не. Убих го.

Това накара Глендън да се усмихне.

— Някой трябваше да го направи.

— Ще се изправиш срещу Цигуларя, но истинското му име...

— ... е Демън, да. Казаха ми. Черния дракон. — Сир Глендън се разсмя. — Баща ми умрял за него. Бих могъл да съм негов човек, при това с радост. Бих се сражавал за него, бих убивал за него, бих умрял

за него, но не и да загубя за него. — Завъртя глава и изплю един счупен зъб. — Може ли чаша вино?

— Сир Кайл, дайте меха.

Момчето пи дълго и на големи глътки. Накрая избърса устата си.

— Вижете ме само. Треперя като момиче.

Дънк се намръщи.

— Ще можеш ли да седнеш на кон?

— Помогнете ми да се измия и ми донесете щита, копието и седлото — каза сир Глендън. — И ще видите какво мога.

Почти се беше съмнало, когато дъждът намаля достатъчно, за да се проведе двубоят. Дворът на замъка се бе превърнал в тресавище от мека кал, която блестеше на светлината на стотици факли. Отвъд полето се вдигаше сива мъгла, чиито призрачни пръсти пълзяха по бледите каменни стени и се вкопчваха в бойниците. Много от гостите на сватбата бяха изчезнали през последните часове, но останалите се качиха отново на трибуната и се настаниха на мокрите борови дъски. Сред тях бе и сир Гормън Пийк, заобиколен от група по-дребни лордове и домашни рицари.

Бяха минали само няколко години, откакто Дънк бе скуайър на стария сир Арлън. Не беше забравил задълженията си. Стегна ремъците на бронята на сир Глендън, която не му пасваше добре, закрепил шлема за металната яка, помогнал му да се качи на седлото и му подаде щита. Предишните двубои бяха оставили дълбоки вдлъбнатини в дървото, но горящото кълбо още си личеше. „Изглежда млад като Ег — помисли си Дънк. — Уплашено и намръщено момче.“ Дорестата му кобила беше нервна и без броня. „Трябваше да избере собствения си кон. Дорестата може да е по-породиста и по-бърза, но конникът язди най-добре на кон, който познава, а този му е чужд.“

— Ще ми трябва копие — каза сир Глендън. — Бойно копие.

Дънк отиде при стойките. Бойните копия бяха по-къси и по-тежки от турнирните пики, които бяха използвани при предишните двубои — осем стъпки здрав ясен с железен връх. Дънк избра едно и го взе, като прокара ръка по дължината му, за да се увери, че няма пукнатини.

В другия край на арената един от скуайърите на Демън подаваше на господаря си подобно копие. Демън вече не беше цигулар. Мечовете и цигулките по покривалото на коня му бяха сменени от триглавия дракон на дома Блекфир, черен на червено поле. Принцът беше махнал черната боя и от косата си и сега тя се спускаше до яката му като водопад от сребро и злато и проблясваше като кован метал на светлината на факлите. „Ег ще има същата коса, ако я остави да расте“ — осъзна Дънк. Трудно му беше да си представи така момчето, но знаеше, че един ден ще трябва да го направи, стига да доживеят.

Херолдът отново се качи на платформата си.

— Сир Глендън Копелето е обвинен в кражба и убийство — обяви той — и излиза да докаже невинността си с риск за тялото си. Демън от дома Блекфир, вторият с това име, законен крал на андалите, на ройнарите и на Първите хора, господар на Седемте кралства и Защитник на Вестерос, излиза да докаже истината в обвиненията срещу копелето Глендън.

Изведнъж годините сякаш изчезнаха и Дънк отново се озова на Ашфордски лъг и слушаше Белор Копietroшача малко преди да излязат да се бият за живота му. Върна бойното копие на мястото му и взе турнирна пика от съседната стойка — дванайсет стъпки дълга, потънка, по-елегантна.

— Използвай това — каза той на сир Глендън. — Използвахме същите в Ашфорд при Сблъсъка на седемте.

— Цигуларя избра бойно копие. Той смята да ме убие.

— Първо ще трябва да те улучи. Ако се прицелиш добре, острието му няма да те докосне.

— Не знам.

— Аз обаче знам.

Сир Глендън грабна пиката от ръката му, обърна коня и го подкара към арената.

— Е, Седемте да са ни на помощ.

Някъде на изток в бледорозовото небе проблесна светкавица. Демън смушка жребеца си със златните си шпори и се понесе напред като гръмотевица, като наведе копието със смъртоносния му железен връх. Сир Глендън вдигна щита и препусна срещу него, като насочи по-дългото си копие над главата на кобилата — целеше се в гърдите на

младия претендент. Изпод копитата хвърчеше кал и факлите сякаш загоряха по-ярко, докато двамата рицари се приближаваха устремно.

Дънк затвори очи. Чу се трясък, вик и тупване.

— Не — разнесе се отчаяният вик на лорд Пийк. — Не-е-е!

За миг Дънк почти изпита съжаление към него. Отвори очите си. Останалият без ездач едър черен жребец преминаваше от галоп в тръс. Дънк скочи и го хвана за юздите. В другия край на арената сир Глендън Кълбото обърна кобилата си и вдигна счупената си пика. Мъжете се втурнаха на полето към Цигуларя, който лежеше неподвижен, с лице в една локва. Когато му помогнаха да се изправи, беше изкалян от глава до пети.

— Кафявия дракон! — извика някой. Смях се разнесе по двора, докато изгряващото слънце осветяваше Бели стени.

След няколко мига, докато Дънк и сир Кайл помагаха на Глендън Кълбото да слезе от коня, зазвуча тръба и стражите по стените вдигнаха тревога. Пред замъка се бе появила войска, изникнала неочаквано от сутрешните мъгли.

— В края на краищата Ег не е лъгал — каза Дънк на изумения сир Кайл.

Беше дошъл лорд Мутън от Девиче езеро заедно с лорд Блекууд от Гарваново дърво и лорд Даркин от Дъскъндейл. Кралските владения около Кралски чертог бяха изпратили Хейфорд, Росби, Стоукуорт и Маси, както и заклетите кралски мечове, водени от трима рицари от Кралската гвардия и подсилени с триста стрелци от Гарвановите зъби с техните дълги бели лькове от язово дърво. Лудата Данел Лотсон също беше излязла с хората си от призрачните кули на Харънхъл, облечена в черна броня, която ѝ пасваше като желязна ръкавица; дългата ѝ червена коса се вееше зад нея.

Светлината на изгряващото слънце блестеше от накрайниците на петстотин пики и десет пъти повече метателни копия. Сивите през нощта знамена се преродиха в десетки ярки цветове. И над всички тях летяха два кралски дракона на черно като нощта поле — огромният триглав звяр на крал Ерис I Таргариен, червен като огън, и белокрила крилата фурия, бълваща ален пламък.

„В крайна сметка не е Мекар“ — разбра Дънк, когато видя символите. Знамената на принца от Летен замък имаха четири триглави дракона, два по два — гербът на четвъртия син на покойния крал Дерон II Таргариен. Белият дракон оповестяваше присъствието на Ръката на краля, лорд Бриндън Реките.

Блъдрейвън беше дошъл при Бели стени лично.

Първият бунт на Блекфир бе намерил края си на Червена трева сред слава и смърт. Вторият бунт на Блекфир приключи с хленч.

— Не могат да ни уплашат — заяви младият Демън от бойниците на замъка, след като видя железния пръстен, който се стягаше около тях. — Нашата кауза е справедлива. Ще си пробием път през тях и ще препуснем като конници от ада към Кралски чертог! Надуйте тръбите!

Но вместо това рицари, лордове и войници си замърмориха тихо един на друг и неколцина започнаха да се измъкват към конюшните, задната порта или някоя дупка, където да се сврат с надеждата, че ще им се размине. А когато Демън изтегли меча си и го вдигна над главата си, всички видяха, че това не е Черен пламък.

— Днес ще направим втора Червена трева — викна претендентът.

— Пикал съм ти на тревата, цигуларче — извика в отговор прошарен скуайър. — Предпочитам да живея.

Накрая вторият Демън Блекфир препусна сам, спря пред кралската войска и предизвика лорд Блъдрейвън на двубой.

— Ще се бия с теб, със страхливеца Ерис или с всеки, когото посочиш.

Вместо това хората на лорд Блъдрейвън го наобиколиха, смъкнаха го от коня и го оковаха в златни окови. Знамето му беше забито в калта и подпалено. Горя дълго, изпращайки към небето виец се стълб дим, който можеше да се види от цели левги.

Единственото кръвопролитие през този ден стана, когато някакъв човек на служба при лорд Вирвел започна да се хвали, че е едно от очите на Блъдрейвън и че скоро ще бъде богато възнаграден.

— Още преди да се смени луната, ще чукам курви и ще пия дорнско червено — говорел той, преди един от рицарите на лорд Костейн да му пререже гърлото.

— Изпий това — казал рицарят, докато човекът на Вирвел се давел в собствената си кръв. — Не е дорнско, но пък е червено.

Като се изключи това, от портите на Бели стени излезе оклюмала смълчана колона мъже, които хвърлиха оръжията си на проблясваща купчина, преди да бъдат вързани и отведени в очакване на присъдата на лорд Блъдрейвън. Дънк излезе с останалите, заедно със сир Кайл Котака и Глендън Кълбото. Оглеждаха се дали към тях няма да се присъедини и сир Мейнард, но Слива беше изчезнал като дим през нощта.

Късно следобед сир Роланд Крейкхол от Кралската гвардия откри Дънк сред другите пленници.

— Сир Дънкан. Седем ада, къде се криехте? Лорд Реките от часове пита за вас. Елате с мен, ако обичате.

Дънк тръгна с него. Дългото наметало на Крейкхол се развяваше зад него при всеки порив на вятъра, бяло като лунна светлина върху сняг. Гледката накара Дънк да се замисли за думите на Цигуларя горе на покрива. „Сънувах ви в бяло от глава до пети, с дълъг светъл плащ, спускащ се от тези широки рамене.“ Дънк изсумтя. „Да бе, освен това си сънувал дракони, излюпващи се от каменни яйца. Хвани едното, удари другото.“

Шатрата на Ръката беше на половин миля от замъка, в сянката на огромен бряст. Недалеч пасяха десетина крави. „Кралете се издигат и падат — помисли си Дънк, — а кравите и простите хора продължават да си се занимават със своите си дела.“ Старецът често казваше тези думи.

— Какво ще стане с всички тях? — попита той сир Роланд, докато минаваха покрай група насядали на земята пленници.

— Ще бъдат откарани в Кралски чертог, за да се изправят пред съда. Рицарите и войниците би трябвало да се отърват сравнително леко. Те просто са следвали лордовете си.

— А самите лордове?

— Някои ще получат прошка, стига да кажат всичко, което знаят, и дадат син или дъщеря като зложници за бъдещата си вярност. По-зле ще е за онези, които са били опростени след Червена трева. Те ще бъдат хвърлени в тъмница или опозорени. Някои ще изгубят главите си.

Когато стигнаха до шатрата, Дънк видя, че лорд Блъдрейвън вече е започнал с последното. Главите на Гормън Пийк и Черния Том Хедъл бяха забити на копия от двете страни на входа, а под тях бяха подпрени щитовете им. „Три замъка, черни на оранжево поле. Мъжът, който е убил Роджър от Пенитрий.“

Дори в смъртта очите на лорд Гормън бяха сурови и като от кремък. Дънк ги затвори.

— Защо го направихте? — попита един от стражниците. — Враните така или иначе ще се доберат до тях.

— Дължах му го. — Ако Роджър не бе умрял онзи ден, старецът нямаше да погледне Дънк втори път, когато го видя да гони онова прасе из уличките на Кралски чертог. „Някакъв стар мъртъв крал дал меч на единия си син вместо на другия и така започнало всичко. И ето че сега съм тук, а горкият Роджър е в гроба.“

— Ръката чака — каза Роланд Крейкхол.

Дънк мина покрай него и се изправи пред лорд Бриндън Реките, копеле, магьосник и Ръка на краля.

Ег стоеше пред него, прясно изкъпан и облечен в одежди на принц, както и подобава на племенника на краля. Недалеч лорд Фрей седеше на походен стол с чаша вино в ръка и отвратителния си малък наследник, който се гърчеше в скута му. Лорд Бътъруел също бе тук... на колене, пребледнял и разтреперан.

— Измяната не е по-малко долна, когато предателят е страхливец — тъкмо казваше лорд Реките. — Чух мученето ви, лорд Амброз, и вярвам на една дума от всеки десет. Поради това ще ви позволя да запазите една десета от имуществото си. Можете да задържите и жена си. Желая ви радост с нея.

— А Бели стени? — с треперещ глас попита Бътъруел.

— Конфискува се за Железния трон. Смятам да го съборя камък по камък и да посея със сол земята, на която се е издигал. След двайсет години никой няма да си спомня, че го е имало. Стари глупаци и млади бунтари още отиват на поклонение на Червена трева, за да засадят цветя на мястото, където падна Демън Блекфир. Няма да позволя Бели стени да се превърне в поредния паметник на Черния дракон. — Махна с бледата си ръка. — А сега изчезвай, буболечко.

— Ръката е много великодушен. — Бътъруел се запрепъва към изхода, така ослепял от мъка, че като че ли не разпозна Дънк, докато

минаваше покрай него.

— Вие също сте свободен, лорд Фрей — нареди Реките. — Ще поговорим отново по-късно.

— Както нареди милорд. — Фрей поведе сина си към изхода.

Едва тогава Ръката на краля се обърна към Дънк.

Беше по-стар, отколкото го помнеше Дънк, със сурово, покрито с бръчки лице, но кожата му си оставаше бяла като кост, а на бузата и врата му още се виждаше грозното тъмночервено родилно петно, което според някои приличало на гарван. Ботушите му бяха черни, туниката — алена. Над нея носеше наметало с цвета на пушек, закрепено с брошка във формата на желязна ръка. Косата му се спускаше до раменете, дълга, бяла и права, сресана напред, за да скрива липсващото око, избодено от Горчивата стомана на Червена трева. Оцелялото му око беше много червено. „Колко очи има Блъдрейвън? Хиляда, и още едно.“

— Несъмнено принц Мекар е имал някаква основателна причина да позволи на сина си да стане скуайър на странстващ рицар — каза той, — макар че аз самият не мога да си представя, че това включва и отвеждането му в замък с предатели, замислящи въстание. Как стана така, че намирам братовчед си в това гнездо на усойници, сир? Лорд Маслен задник се опита да ме убеди, че принц Мекар ви е пратил тук да слухтите, представяйки се като тайнствен рицар. Има ли нещо вярно в това?

Дънк се отпусна на едно коляно.

— Не, милорд. Тоест, да, милорд. Това му е казал Ег. Тоест, Егон. Принц Егон. Така че отчасти е вярно. Но не бихте го нарекли истинска истина.

— Разбирам. Значи двамата сте научили за този заговор срещу короната и сте решили да го осуетите сами, така ли?

— Не, и това не. Просто се... натъкнахме на него, така да се каже.

Ег скръсти ръце.

— И двамата със сир Дънкан държахме нещата под контрол, преди да се появиш с армията си.

— Имахме и помощ, милорд — добави Дънк.

— Странстващи рицари.

— Точно така, милорд. Сир Кайл Котака и Мейнард Слива. Както и сир Глендън Кълбото. Именно той свали от коня Цигу... претендента.

— Да, вече чух историята поне от петдесет усти. Копелето на Женските върби. Роден от курва и предател.

— Роден от *герои* — настоя Ег. — Ако е сред пленниците, искам да бъде намерен и освободен. А също и награден.

— Кой си ти, че да казваш на Ръката на краля какво да прави?

Ег не трепна.

— Знаеш кой съм, братовчеде.

— Скуайърът ви е много нахален, сир — обърна се лорд Реките към Дънк. — Би трябвало да му избием тази черта.

— Опитах се, милорд. Но все пак той е принц.

— Той е *дракон* — каза лорд Блъдрейвън. — Изправете се, сир.

Дънк се изправи.

— Още много преди Завоеванието е имало Таргариени, които са сънували бъдещи неща — каза лорд Блъдрейвън, — така че не бива да се изненадваме, ако от време на време някой Блекфир проявява същата дарба. Демън сънувал, че в Бели стени се е родил дракон, и това наистина е станало. Глупакът просто е объркал цвета.

Дънк погледна към Ег. „Пръстенът — забеляза той. — Пръстенът на баща му. На пръста му е, а не скрит в ботуша.“

Лорд Реките се обърна към Ег.

— Чудя се дали да не те взема с нас в Кралски чертог и да те задържа в двора като свой... гост.

— Баща ми няма да приеме добре подобно нещо.

— Предполагам, че не. Принц Мекар е доста... раздразнителен. Може би е по-добре да те пратя обратно в Летен замък.

— Мястото ми е до сир Дънкан. Аз съм негов скуайър.

— Седемте да ви пазят и двамата. Както искате. Свободни сте да си вървите.

— Ще си тръгнем, но първо ни трябва малко злато — каза Ег. — Сир Дънкан трябва да откупи снаряжението си от Охлюва.

Лорд Блъдрейвън се разсмя.

— Какво е станало със скромното момче, което срещнах навремето в Кралски чертог? Както кажеш, принце. Ще наредя на

ковчежника да ти даде толкова злато, колкото поискаш. В разумни граници, разбира се.

— Но само като заем — настоя Дънк. — Ще върна парите.

— Когато се научите да се биете на конни турнири, сигурен съм. — Лорд Реките ги отпрати с махване на ръка, разви един пергамент и започна да отмята имена с перото си.

„Отбелязва онези, които трябва да умрат“ — осъзна Дънк.

— Милорд — рече той, — видяхме главите отвън. Това ли чака... Цигуларя... Демън... и неговата глава ли ще вземете?

Лорд Блъдрейвън вдигна очи от пергамента.

— Това ще реши крал Ерис... но Демън има четирима по-малки братя и сестри. Ако направя глупостта да резна хубавата му главица, майка му ще скърби, приятелите му ще ме прокълнат като братоубиец, а Горчивата стомана ще короняса брат му Хегон. Мъртъв, младият Демън ще се превърне в герой. Жив ще бъде препятствие на пътя на брат си. От него едва ли може да стане трети крал Блекфир, докато вторият си остава така неудобно жив. Освен това такъв благороден пленник ще бъде украшение за двора ни и живо свидетелство за милостта и великодушието на негово величество крал Ерис.

— Аз също имам въпрос — обади се Ег.

— Вече започвам да разбирам защо баща ти с такава готовност се е отървал от теб. Какво още искаш от мен, братовчеде?

— Кой взе драконовото яйце? При вратата е имало стражи, по стълбите също. Нямало е начин някой да се вмъкне незабелязано в спалнята на лорд Бътъруел.

Лорд Реките се усмихна.

— Ако трябва да предполагам, бих решил, че някой се е покатерил през шахтата на нужника.

— Но шахтата на нужника е твърде тясна.

— За мъж. Но едно дете би могло да се покатери по нея.

— Или джудже — изтърси Дънк.

„Хиляда, и още едно. Защо някои от тях да не са на трупа джуджета комици?“

---

[1] Маслен кладенец. — Б.пр. ↑

[2] Горчив мост. — Б.пр. ↑

[3] Малък лес. — Б.пр. ↑

[4] Места за нископоставени гости, на които не се поднася сол, тъй като е много скъпа. — Б.пр. ↑

Издание:

Автор: Джордж Р. Р. Мартин

Заглавие: Рицарят на седемте кралства

Преводач: Валерий Русинов; Венцислав Божилов

Година на превод: 2013

Език, от който е преведено: английски

Издание: първо

Издател: ИК „Бард“ ООД

Град на издателя: София

Година на издаване: 2013

Тип: сборник новели

Националност: американска

Печатница: „Полиграфюг“ АД — Хасково

Редактор: Иван Тотоманов

ISBN: 978-954-655-431-4

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/815>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.